MERLIN

CARTEA a II-a

CELE ȘAPTE CÂNTURI

20 de ediții internaționale și peste 4 milioane de exemplare vândute

T.A. BARRON

LITERA

MERLIN
CARTEA A II-A
CELE ȘAPTE CÂNTURI
20 de ediții internaționale și peste 4 milioane de exemplare vândute
T.A. BARRON
LITERA

PARTEA ÎNTÂI

PARTEA A DOUA

PARTEA A TREIA

MERLIN

T.A. BARRON

CARTEA A II-A

CELE ȘAPTE CÂNTURI

Traducere din limba engleză și note
de Mirella Acsente

București
2020

Merlin - Book 2. The Seven Songs

T.A. Barron

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Merlin. Cele Șapte Cânturi

T.A. Barron

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trășculescu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARRON, T.A.

Merlin / T.A. Barron; trad. din lb. engleză și note de Mirella Acsente.

- București : Litera, 2019-

2 vol.

ISBN 978-606-33-4756-6

Cartea 2: Cele șapte cânturi. - 2019. - ISBN 978-606-33-4472-5

ISBN EPUB 978-606-33-4974-4
I. Acsente, Mirella (trad.) (note)
821.111

Această carte îi este dedicată lui CURRIE,
care își cântă viața ca și cum ar fi un vers din cel de-al șaptelea Cânt,
cu deosebită recunoștință pentru
ROSS,
în vârstă de doi ani, care vede atât de bine cu inima lui.

LEGENDARA
INSULĂ
FINCAYRA
ȚINUTURILE PIERDUTE
ȚINUTURILE RUGINII
DEALURILE ÎNCEȚOȘATE
DEALURILE ÎNTUNECATE
PĂDUREA DRUMA
MLAȘTINA
V
E
S

Nota autorului

Uneori în lungile ceasuri dinaintea zorilor, stau treaz și ascult. Pâlcurile de plopi care foșnesc în vânt. Bufnița de Virginia, care țipă liniștit. Și, în rare ocazii, vocea lui Merlin, șoptită. Înainte chiar să încep să aud vocea lui Merlin – cu atât mai mult să o aud suficient de limpede cât să spun povestea tinereții lui pierdute –, a trebuit să învăț puțin. Și să uit mult din ce am învățat. Dar în primul rând a trebuit să ascult cu atenție, folosindu-mi mai mult decât doar urechile. Căci acest vrăjitor este plin de surprize.

Anii pierduți ai lui Merlin, primul volum din serie, a dezvăluit ciudatele întâmplări cu care au început anii pierduți din cronologia lui. De ce să fi dispărut acei ani din literatura tradițională, doar ca să iasă la lumină acum, după multe secole? Răspunsul poate avea o oarecare legătură cu schimbările profunde – și suferința cumplită – pe care Merlin le-a îndurat atunci. Și totuși, acei ani s-au dovedit a fi deosebit de importanți pentru cel care avea să devină într-o zi mentorul regelui Arthur.

Povestea anilor pierduți ai lui Merlin a început atunci când a fost aruncat de valuri pe țărmul stâncos al Țării Galilor – un băiat aflat în pragul morții. Marea îi luase tot ce cunoscuse cândva. Fără să știe că, într-o bună, zi avea să ajungă cel mai mare vrăjitor al tuturor timpurilor, a zăcut acolo, chinuit de umbrele lucrurilor pe care nu și le putea aduce aminte.

Căci nu avea amintiri. Nu avea casă. Și nu avea un nume.

Din propriile cuvinte ale lui Merlin putem simți neliniștea persistentă și speranța ascunsă din acea zi:

> *Dacă închid ochii și respir în ritmul legănat al mării, încă mai pot să-mi amintesc acea zi de demult. Aspră, rece și fără viață era, la fel de lipsită de promisiuni cum erau plămânii mei privați de aer.*
>
> *De atunci am văzut multe zile, mai multe decât mi-a rămas putere să număr. Și totuși, acea zi strălucește la fel de luminoasă ca însuși Galatorul, la fel de luminoasă ca ziua în care mi-am aflat numele, sau ca ziua în care am ținut pentru prima oară în brațe un prunc ce purta numele de Arthur. Poate că mi-aduc aminte atât de limpede deoarece durerea, asemenea unei cicatrice pe sufletul meu, nu avea să dispară. Sau pentru că ea a marcat sfârșitul atât de multor lucruri. Sau poate pentru că a marcat deopotrivă un început și un sfârșit: începutul anilor mei pierduți.*

Acum, povestea tânărului Merlin continuă. Poate că a rezolvat enigma

Dansului Uriașilor, dar în fața lui se află un nod întunecat de ghicitori. Rămâne de văzut dacă le poate dezlega cu succes, la timp pentru a-și putea încheia periplul. Provocarea este imensă. Deși Merlin a aflat de puterile sale ascunse, nu a reușit nici pe departe să le stăpânească. Deși a aflat câte ceva din înțelepciunea druizilor, a grecilor și a celților, abia a început să o înțeleagă. Și cu toate că și-a descoperit propriul nume, și ceva din adevăratul său destin, trebuie să afle secretul celor mai adânci abisuri ale ființei sale.

Pe scurt, încă nu știe ce înseamnă să fii vrăjitor.

Dacă vrea să descopere vrăjitorul din sine, tânărul Merlin, care deja a pierdut atât de multe, trebuie să mai piardă ceva. Pe drumul pe care a pornit, e posibil să și câștige câteva lucruri. E posibil să afle în cele din urmă adevărul despre prietena lui, Rhia. E posibil să înțeleagă diferența dintre vedere și intuiție. E posibil chiar să descopere, spre mâhnirea lui, că deține înlăuntrul lui atât întunericul, cât și lumina – chiar dacă află, spre bucuria lui, că are și alte calități, adeseori numite contrarii: tinerețe și bătrânețe, masculin și feminin, muritor și nemuritor.

Câteodată, eroii legendari se înalță prin cele trei niveluri ale sinelui, lumii și Celeilalte Lumi. Mai întâi eroul trebuie să descopere cărările ascunse din sine. Apoi trebuie să triumfe asupra dușmanilor din viața muritoare de pe Pământ. În cele din urmă trebuie să înfrunte pericolele și posibilitățile spiritului. Într-un fel, Merlin modifică acest tipar tradițional, încercând să călătorească spre Cealaltă Lume în această carte, doar cel de-al doilea volum al seriei. Dar Merlin, așa cum am văzut, nu se pricepe prea bine să respecte regulile. Adevărul este că, la fel ca în celelalte cărți, Merlin va explora aici toate cele trei niveluri odată.

Totuși, Cealaltă Lume, ținutul spiritelor, este cel care deține cheia acestei căutări. E un loc misterios, rareori vizitat de muritori, plin de primejdii și, totodată, de inspirație creatoare. Dacă Merlin reușește cumva să stăpânească Cele Șapte Cânturi ale Vrăjitoriei, să înfrângă aceleași forțe care l-au nimicit pe bunicul lui și să descopere secretul Fântânii către Cealaltă Lume, ar putea cu adevărat să găsească drumul spre ținutul spiritelor. Iar dacă se întâmplă asta, s-ar putea întâlni deopotrivă cu misteriosul Dagda și cu trădătorul Rhita Gawr… și cu ceea ce ar mai fi putut rămâne din credinciosul său prieten, Belea.

Și, pe parcursul acestei aventuri, e posibil să mai învețe ceva. Așa cum a scris odată W.B. Yeats[1], umanitatea a tânjit întotdeauna să găsească o legătură cu

ordinea cosmică, „să reunească percepția spiritului, a divinului, cu frumusețea naturală". De aceea tânărul Merlin, care și-a perceput prima oară puterile de renaștere când a înfruntat o furtună cățărat pe ramurile unui copac, se străduiește să obțină o asemenea legătură în vreme ce urmează drumul întortocheat către vrăjitorie.

Această parte din călătoria lui Merlin începe acolo unde s-a încheiat ultima, pe legendara insulă Fincayra. Celții cred că e o insulă aflată sub valuri, la jumătatea drumului între această lume și Cealaltă Lume. Un *omphalos*, ar spune grecii. Dar cea mai bună descriere a insulei îi aparține lui Elen, mama lui Merlin, care a numit-o pur și simplu „un loc aflat undeva între". La fel precum ceața, care nu e nici cu totul apă și nici cu totul aer, Fincayra nu e nici pe de-a-ntregul muritoare, nici pe de-a-ntregul nemuritoare. E ceva între.

Și Merlin e ceva între. Nu e cu adevărat om, dar nici cu adevărat zeu. Nu e nici bătrân, nici tânăr. Carl Jung[2] l-ar fi considerat un personaj fascinant, căci puterile mitice ale lui Merlin au izvorât deopotrivă din inconștient și din conștient, la fel cum înțelepciunea sa își are obârșia deopotrivă în natură și în cultură.

Nu este o întâmplare că majoritatea poveștilor despre Merlin îi atribuie o mamă pioasă și un tată demonic, metafore pentru părțile luminoase și cele întunecate din noi toți. Iar cea mai mare înțelepciune a lui Merlin nu vine din excluderea sau eliminarea laturii sale întunecate, ci mai degrabă din acceptarea ei, din recunoașterea ei ca făcând parte din el însuși. În ultimă instanță, acest sentiment al fragilității umane, alături de posibilitățile umane, e ceea ce îl face pe Merlin un mentor potrivit pentru regele Arthur.

Rămân profund îndatorat tuturor persoanelor menționate în *Nota autorului* din primul volum, în special soției și celei mai bune prietene ale mele, Currie, și editorului meu extraordinar de înțelept, Patricia Lee Gauch. În plus, aș vrea să îi mulțumesc lui Lloyd Alexander, ale cărui scrieri continuă să ne inspire pe toți; lui Susan Cullinan, care înțelege înțelepciunea umorului; și lui Sasha, blândul nostru labrador, care adeseori îmi încălzește picioarele în vreme ce scriu.

Încă o dată, Merlin șoptește. Haideți să îl ascultăm, dar cu mare grijă. Căci acest vrăjitor, așa cum știm, este plin de surprize.

T.A.B.

Am fost scos din propriul eu.
Am fost un spirit și am cunoscut…
secretele naturii,
zborul păsărilor,
rătăcirea stelelor
și felul în care alunecă peștii.

— Merlin, citat din *VITA MERLINI*, cartea lui Geoffrey of Monmouth, din secolul al XII-lea

Prolog

Cum au zburat veacurile… Mai repede, de departe, decât curajosul șoim care m-a purtat pe spatele lui cândva. Mai repede, cu adevărat, decât săgeata durerii care mi s-a înfipt în inimă în ziua în care mi-am pierdut mama.

Și totuși încă mai văd Marele Consiliu din Fincayra, adunat în cercul de pietre așezate în picioare, tot ce mai rămăsese din puternicul castel după Dansul Uriașilor. De multe veacuri nu mai fusese convocat un Mare Consiliu în acel loc; și multe veacuri aveau să mai treacă până ce urma să fie convocat din nou. Câteva probleme dificile își așteptau rezolvarea din partea unor delegați, inclusiv cum să îl pedepsească pe monarhul învins și dacă să fie sau nu ales un succesor. Dar cea mai importantă problemă dintre toate era ce se putea face cu Comorile din Fincayra, în special cu Harpa Înflorită.

Nu pot să uit cum a început acea întâlnire. Și nici nu pot, oricât aș încerca, să uit cum s-a încheiat.

Cercul de pietre, o îngrămădire de umbre mai întunecate ca însăși noaptea, se înălța drept pe coama dealului.

Nicio mișcare, niciun sunet nu tulburau aerul nopții. Un liliac singuratic coborî în picaj către ruine, apoi viră și se îndepărtă, poate de teamă că așa-numitul Castel Înnegurat ar putea cumva să se înalțe din nou. Dar tot ce mai rămăsese din turnurile și crenelurile sale era cercul de pietre care stăteau în picioare, la fel de tăcute ca niște morminte părăsite.

Încet, o lumină ciudată începu să alunece peste pietre. Nu era lumina

soarelui, căci mai erau multe ore până în zori, ci a stelelor de deasupra. Treptat, stelele deveniră tot mai strălucitoare. Era ca și cum se apropiau într-un fel, coborând către cerc, privind cu o mie de ochi arzători.

Un fluture de noapte cu aripi mari, la fel de galben precum untul, se lăsă pe una dintre pietre. Curând i se alăturară o pasăre de un albastru pal și o bufniță bătrână căreia îi lipseau mai multe pene. Ceva alunecă peste o coloană prăbușită la pământ, dar rămase în umbră. O pereche de fauni, cu picioare și copite de țap și cu piepturi și chipuri de băieți, apăru zburdând pe pajiștea din interiorul cercului. Apoi sosiră copacii umblători, fagi, și stejari, și păducei, și pini, înaintând pe coama dealului ca un talaz verde-închis.

Șapte femei și bărbați fincayrani, cu ochii plini de uimire, pătrunseră în cerc alături de un grup de pitici cu barbă roșcată, un armăsar negru, câțiva corbi, două nimfe care se stropeau zgomotos într-un ochi de apă de la baza uneia dintre pietre, o șopârlă pătată, papagali, păuni, un inorog al cărui păr lucea la fel de alb precum cornul lui, o familie de gândăcei verzi care își aduseseră propria frunză pe care să stea, o căprioară cu puiul ei, un melc uriaș și un phoenix care se holba întruna la mulțime fără să clipească.

Pe măsură ce soseau tot mai mulți delegați, unul dintre fincayrani, un poet cu părul ciufulit, cu frunte înaltă și ochi întunecați, atenți, rămase în picioare, privind scena din fața sa. În cele din urmă păși peste o coloană prăbușită și se așeză lângă o fată voinică, îmbrăcată într-un veșmânt din vițe împletite. De cealaltă parte a ei stătea un băiat, care ținea în mână un toiag noduros și părea mai mare decât cei treisprezece ani ai săi. Ochii lui, mai negri ca smoala, aveau o privire ciudat de pierdută. Nu de mult începuse să-și spună Merlin.

Țipetele și bătăile de aripi, bâzâielile și mârâiturile, șuierăturile și mugetele umpleau aerul. Când soarele se înălță mai sus pe cer, zugrăvind cercul de pietre în nuanțe aurii, zgomotul se înteți și el. Cacofonia sonoră se potoli doar o dată, atunci când un păianjen alb enorm, de două ori și ceva mai mare ca armăsarul, intră în cerc. Toate celelalte creaturi tăcură și se dădură repede deoparte, căci, deși se simțeau probabil onorate să li se alăture legendara Marea Elusa, mai bănuiau și că i se stârnise pofta de mâncare, în călătoria ei până aici din peștera de cristal de sub Dealurile Încețoșate. Astfel, ea își găsi cu ușurință un loc.

Marea Elusa se instală pe o grămadă de stânci sparte și își scărpină cocoașa de unul din cele opt picioare ale sale. Folosindu-se de un alt picior, își trase un

sac mare, maro, de pe spate și îl puse lângă ea. Apoi își roti privirea prin cerc, oprindu-se pentru o clipă să se uite la Merlin.

Continuară să vină și alții. Un centaur, cu o barbă care îi ajungea aproape până la copite, păși solemn în cerc. Două vulpi, cu cozile ținute sus, intrară țanțoșe după el, urmate de un elf al pădurii, o fată cu brațe și picioare aproape la fel de subțiri ca părul ei castaniu. O piatră vie, pătată de mușchi, se rostogoli în centru, cât pe ce să se ciocnească de un arici ce se mișca încet. Un roi de albine pline de energie zbură aproape de pământ. Lângă marginea cercului, membrii unei familii de căpcăuni se zgâriau și se mușcau unul pe altul cu răutate, ca să-și treacă timpul.

Și mai veniră și alții, dar pe mulți Merlin nu reuși să-i identifice. Unii arătau ca niște tufișuri zburlite, cu ochi arzători, alții semănau cu niște bețe răsucite sau cu grămezi de noroi, iar alții păreau invizibili, aruncând doar o vagă lucire de lumină tremurătoare pe pietre. Văzu creaturi cu fețe bizare, fețe amenințătoare, fețe curioase sau fără fețe deloc. În mai puțin de o oră, cercul tăcut de piatră se transformase în ceva ce semăna mai degrabă cu un carnaval.

Poetul Cairpré se strădui să răspundă la întrebările lui Merlin despre creaturile ciudate și minunate care îi înconjurau. Aceea, explică el, era o găină a zăpezilor, la fel de greu de prins ca o rază de lună; iar cealaltă, mama-vâlcea, care se hrănea doar o dată la fiecare 600 de ani – și numai cu frunzele florii tendradil. Unele dintre creaturile pe care el nu le știa erau cunoscute fetei îmbrăcate în frunze, Rhia, din anii petrecuți în Pădurea Druma. Dar rămaseră câteva pe care nici Cairpré și nici Rhia nu le puteau identifica.

Asta nu era ceva surprinzător. Nimeni aflat în viață, poate cu excepția Marii Elusa, nu-i văzuse vreodată pe toți locuitorii, atât de diferiți între ei, ai Fincayrei. Curând după ce avusese loc Dansul Uriașilor, care îl înlăturase pe maleficul rege Stangmar și îi distrusese Castelul Înnegurat, din toate colțurile insulei se ridicaseră voci care cereau convocarea unui Mare Consiliu. Pentru prima oară de când își aminteau cei de pe insulă, toți cetățenii muritori ai Fincayrei – fie ei păsări, fiare, insecte sau orice altceva – erau invitați să își trimită reprezentanții la adunare.

Aproape fiecare neam răspunsese chemării. Printre puținii care lipseau se numărau goblinii războinici și spectrele schimbătoare, care fuseseră alungate înapoi în peșterile din Dealurile Întunecate, după înfrângerea lui Stangmar;

copăcenii, care dispăruseră de pe insulă cu mult timp în urmă; și oamenii mării, care locuiau în apele ce înconjurau Fincayra, dar nu putuseră să fie găsiți la timp pentru a fi invitați.

După ce studie mulțimea, Cairpré remarcă plin de tristețe că nici marii vulturi ai canioanelor, unul din cele mai vechi neamuri de pe Fincayra, nu erau prezenți. În timpurile de demult, strigătul tulburător al unui vultur al canioanelor întotdeauna marca începutul unui Mare Consiliu. Dar nu și de data asta, căci forțele lui Stangmar vânaseră până la dispariție mândrele păsări. Acel strigăt, încheie Cairpré, nu va mai răsuna niciodată printre dealurile acestui ținut.

Apoi Merlin zări o cotoroanță palidă, bulboasă, fără păr pe cap și fără îndurare în ochi. O recunoscu și se înfioră. Deși își luase multe nume de-a lungul vremurilor, cel mai adesea era numită Domnu, care însemna „soartă întunecată". De-abia o zări, că ea și dispăru în mulțime. Merlin știa că îl evita. Și știa și de ce.

Deodată, un huruit puternic, mai tare decât zgomotul adunării, scutură coama de deal. Una dintre pietrele rămase în picioare se clătină periculos. Huruitul crescu, iar piatra se prăbuși la pământ, cât pe ce să strivească sub ea căprioara și pe puiul ei. Merlin și Rhia se priviră – nu cu spaimă, ci cu subînțeles. Căci mai auziseră și înainte pașii uriașilor.

Două siluete enorme, fiecare la fel de înaltă cât castelul care se înălțase înainte în acest loc, pătrunseră cu pași apăsați în cerc. Veniseră de departe, din munți, amânând reconstrucția orașului lor ancestral, Varigal, ca să participe la Marele Consiliu. Merlin se întoarse, sperând să îl vadă pe prietenul său, Shim. Dar Shim nu se număra printre nou-sosiți. Băiatul oftă, spunându-și că, oricum, probabil că Shim ar fi dormit pe toată durata adunării.

Primul uriaș, o femeie cu părul răvășit, cu ochii de un verde strălucitor și o gură strâmbă, mormăi și se aplecă să ridice piatra căzută. Deși douăzeci de cai s-ar fi opintit din răsputeri ca să o poată mișca, ea o așeză la loc fără nicio greutate. Între timp, tovarășul ei, un bărbat cu pielea roșcovană și brațe la fel de groase ca trunchiul de stejar, își puse mâinile în șolduri și privi scena. După un lung moment, dădu din cap spre ea.

Încuviință la rândul ei din cap, drept răspuns. Apoi, cu un alt mormăit, își ridică mâinile în aer, părând să apuce norii care alunecau pe cer. Văzând asta,

Cairpré ridică din sprâncenele stufoase a mirare.

Sus, pe cer, se ivi un mic punct întunecat. Țâșni în spirală din nori, ca și cum ar fi fost prins într-un vârtej invizibil. Veni din ce în ce mai jos, până când ochii fiecărei creaturi din cerc se opriră asupra lui. O nouă tăcere se așternu peste adunare. Chiar și nestăpânitele nimfe de apă rămaseră fără glas.

Punctul deveni tot mai mare pe măsură ce cobora. Curând, se văzură niște aripi largi, apoi o coadă lată, apoi lumina soarelui se reflectă într-un cioc coroiat. Un țipăt spintecă deodată văzduhul, răsunând dintr-o coamă de deal într-alta, până când însuși pământul păru să răspundă chemării. Chemării unui vultur al canioanelor.

Aripile puternice se desfăcură larg, întinzându-se asemenea unei pânze de corabie. Apoi aripile se îndoiră pe spate, în vreme ce niște gheare enorme se îndreptară spre pământ. Iepurii și vulpile scâncirǎ la vederea lor și multe alte animale se traseră înapoi de spaimă. Cu o singură bătaie de aripi maiestuoasă, marele vultur al canioanelor coborî pe umărul uriașei cu părul răvășit.

Începuse Marele Consiliu al Fincayrei.

Ca prim punct al ordinii de zi, delegații se puseră de acord că nimeni nu trebuia să părăsească adunarea până nu aveau să se rezolve toate problemele. De asemenea, la cererea șoarecilor, fiecare dintre delegați promise să nu mănânce pe nimeni în timpul dezbaterilor. Numai vulpile obiectară la această propunere, susținând că doar problema felului în care avea să fie folosită Harpa Înflorită putea dura câteva zile pentru a fi soluționată. Chiar și așa, adoptară regula. Pentru a asigura respectarea ei, însăși Marea Elusa se oferi, amabilă, să o aplice. Deși nu spuse cum avea de gând să facă asta, nimeni nu păru dispus să o întrebe.

La următorul punct al discuțiilor, adunarea declară cercul de pietre un monument sacru. După ce își drese glasul cu subtilitatea unei alunecări de grohotiș, uriașa cu părul sălbatic propuse ca ruinele Castelului Înnegurat să primească un nou nume: Dansul Uriașilor, sau *Estonahenj*, în vechea limbă a uriașilor. Delegații adoptară numele în unanimitate, deși o tăcere grea se așternu peste cerc. Căci, în vreme ce Dansul Uriașilor reprezenta speranța Fincayrei pentru un viitor mai luminos, era genul de speranță care izvorăște doar din cea mai profundă durere.

Treptat, discuția ajunse la soarta lui Stangmar. Deși regele cel hain sfârșise

înfrânt, viața îi fusese salvată – de nimeni altul decât de Merlin, singurul lui fiu. Deși lui Merlin însuși, fiind doar în parte fincayran, nu îi era îngăduit să-și exprime propriile opinii în acea adunare, poetul Cairpré se oferi să vorbească în numele lui. După ce ascultă rugămintea băiatului de a-i fi cruțată viața tatălui său, oricât ar fi fost el de ticălos, Marele Consiliu discută aprins ore în șir. În cele din urmă, trecând peste obiecțiile puternice ale uriașilor și ale vulturului canioanelor, adunarea hotărî ca Stangmar să fie închis pentru tot restul zilelor sale într-una din peșterile aflate la nord de Dealurile Întunecate, din care nu putea scăpa.

Apoi se puse problema cine ar trebui să conducă Fincayra. Albinele sugerară că regina lor putea să domnească peste toți, dar propunerea nu găsi sprijin. Atât de recentă era cumplita suferință resimțită în timpul domniei lui Stangmar, încât mulți delegați se opuseră cu înflăcărare existenței unui conducător. Nici măcar un parlament al locuitorilor insulei nu ar fi fost bun, susținură ei, căci, în timp, puterea întotdeauna corupe. Dinspre partea lui, Cairpré condamnă acest fel de a gândi ca fiind o prostie. Dădu exemple de anarhie care duseseră la distrugerea altor popoare și avertiză că, fără o conducere, Fincayra avea să cadă din nou pradă tiranului războinic din Cealaltă Lume, Rhita Gawr. Și totuși, cea mai mare parte a delegaților respinseră argumentele lui. Marele Consiliu votă într-un număr covârșitor pentru a continua fără nicio conducere.

Apoi abordară cea mai serioasă problemă dintre toate. Ce trebuia făcut cu Comorile din Fincayra?

În vreme ce toată lumea privea cu uimire și respect, Marea Elusa deschise sacul de lângă ea și scoase Harpa Înflorită. Cutia sa de rezonanță, făcută din lemn de stejar, incrustată cu lemn de frasin și sculptată cu desene florale, lucea straniu. Un fluture verde pluti înspre ea și se lăsă pe coarda ei cea mai mică. Cu o mișcare a unuia din picioarele ei enorme, Marea Elusa alungă fluturele, făcând coarda să scoată un clinchet ușor. După ce stătu să-l asculte, ea scoase și restul comorilor: sabia Tăiș-adânc, Aducătorul de Vise, Sfera de Foc și șase dintre cele Șapte Unelte Înțelepte (din păcate, cea de-a șaptea se pierduse odată cu prăbușirea castelului).

Toți ochii cercetară Comorile. Un timp, nimeni nu se mișcă. Pietrele înseși păreau să se aplece în față pentru a vedea mai bine. Delegații știau că, odinioară, cu mult înainte de ridicarea la putere a lui Stangmar, aceste Comori legendare

aparținuseră tuturor fincayranilor și fuseseră folosite de toți, fără opreliște, pe întreaga insulă. Însă asta făcuse Comorile vulnerabile în fața hoților, așa cum dovedise prea bine Stangmar. Un iepure pătat sugeră ca fiecare Comoară să aibă un păzitor, cineva care să fie responsabil cu vegherea ei și să se îngrijească să fie folosită cu înțelepciune. În acest fel, Comorile ar putea fi folosite de toată lumea, dar în același timp ar fi și protejate. Cei mai mulți dintre reprezentanți se declarară de acord și îi cerură Marii Eluse să aleagă păzitorii.

Dar marele păianjen refuză, declarând că doar cineva mult mai înțelept ar putea face asemenea alegeri. Ar fi nevoie de un vrăjitor adevărat – cineva precum Tuatha, ale cărui cunoștințe fuseseră atât de vaste, se spunea, încât găsise chiar o potecă secretă către Cealaltă Lume, pentru a se sfătui cu Dagda, cel mai mare dintre toate spiritele. Dar Tuatha murise cu mulți ani în urmă. În final, după multe rugăminți, Marea Elusa acceptă să vegheze Comorile în peștera ei de cristal, dar numai până ce vor putea fi găsiți păzitorii potriviți.

Deși asta rezolva pentru moment problema Comorilor, nu răspundea și la întrebarea privind Harpa Înflorită. În ținutul din jur, afectat de Rugina lui Rhita Gawr, nu se vedea niciun semn de viață, nici măcar un firișor de iarbă verde. Dealurile Întunecate, mai ales, aveau nevoie de ajutor, căci acolo distrugerea fusese cumplită. Doar magia Harpei ar fi putut trezi la viață pământul.

Dar cine să fie cel care să o poarte? Nimeni nu mai cântase la Harpă de foarte mulți ani, de când Tuatha însuși o folosise pentru a vindeca pădurea distrusă de dragonul din Ținuturile Pierdute. Deși pădurea revenise în cele din urmă la viață, Tuatha recunoscuse că arta de a cânta la Harpă îi solicitase mai multă pricepere decât potolirea dragonului furios, pe care-l adormise prin magie. Harpa, avertizase el, răspundea doar la atingerea cuiva cu inimă de vrăjitor.

Primul care încercă fu cel mai bătrân dintre păuni. Rotindu-și penele din coadă, păși țanțoș către Harpă și își lăsă capul în jos. Cu o mișcare iute a ciocului, ciupi una dintre corzi. Un sunet pur, răsunător, se auzi, zăbovind o clipă în aer. Dar nu se mai întâmplă nimic. Magia Harpei rămase adormită. Păunul încercă din nou, dar tot nu obținu nimic, în afară de o singură notă.

Unul câte unul, alți câțiva delegați se apropiară. Unicornul, cu pielea sa albă lucitoare, își trecu cornul peste corzi. Rezultatul a fost un acord tulburător, dar nimic mai mult. Apoi veniră un urs brun imens, un pitic a cărui barbă îi ajungea mai jos de genunchi, o femeie solidă și una dintre nimfele de apă, dar

toți fără succes.

În cele din urmă, o broască râioasă cafenie ieși țopăind din umbra picioarelor lui Merlin și se apropie de Marea Elusa. Oprindu-se îndeajuns de departe de marele păianjen, broasca spuse răgușit:

– Poate că tu nu ești vrăjitor, dar eu chiar cred că ai inima unuia. Nu vrei tu să porți Harpa?

Marea Elusa doar scutură din cap. Ridicându-și trei picioare, arătă în direcția lui Cairpré.

– Eu? se bâlbâi poetul. Cred că glumești! Eu am tot atâta inimă de vrăjitor cum am și cap de porc! „Știința mea-i redusă, înțelepciunea-i dusă". N-aș putea niciodată să fac Harpa să-mi răspundă. Mângâindu-și bărbia, se întoarse către băiatul de lângă el. Dar pot să mă gândesc la cineva care ar fi în stare.

– Băiatul? mârâi sceptic ursul brun, în vreme ce băiatul se foi stânjenit.

– Nu știu dacă are sau nu inimă de vrăjitor, recunoscu Cairpré aruncându-i o privire piezișă lui Merlin. Mă îndoiesc chiar că el însuși știe.

Ursul lovi cu laba în pământ.

– Atunci de ce îl propui?

Poetul schiță un zâmbet.

– Pentru că eu cred că în el se ascund mai multe decât se arată la prima vedere. În definitiv, el e cel care a distrus Castelul Înnegurat. Lăsați-l să-și încerce mâna cu Harpa.

– Sunt de acord, declară o bufniță mărunțică, pocnind din fălci. E nepotul lui Tuatha.

– Și fiul lui Stangmar! răcni ursul. Chiar dacă e-n stare să trezească la viață muzica Harpei, nu putem avea încredere în el.

În centrul cercului păși elful pădurii, cu părul castaniu curgându-i asemenea unui pârâu. Făcu o plecăciune scurtă în fața Rhiei, care îi întoarse salutul. Apoi, cu o voce cântată, se adresă grupului:

– Pe tatăl băiatului nu-l cunosc, deși mi s-a spus că în tinerețe se juca adeseori în Pădurea Druma. Și, întocmai precum copacul noduros care ar fi putut să crească înalt și drept, nu pot să spun dacă vina îi aparține lui sau înțelepților insulei, care nu i-au acordat ajutor. Dar o cunosc pe mama băiatului. Îi ziceam Elen-cea-cu-Ochii-de-Safir. M-a vindecat odată, când fusesem cuprins de fierbințeală. Era magie în atingerea ei, mai multă chiar decât știa ea.

Poate că fiul ei are același har. Eu spun că ar trebui să îl lăsăm să încerce Harpa.

Un murmur aprobator străbătu mulțimea. Ursul se plimba încolo și-ncoace, mormăind pentru sine, dar în cele din urmă nu mai aduse nicio obiecție.

Când Merlin se ridică de lângă coloană, Rhia își trecu brațul înfășurat în vițe peste brațul lui. El îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi păși încet către Harpă. O luă cu grijă, strângând în brațe cutia de rezonanță, și peste adunare se lăsă din nou tăcerea. Băiatul trase aer adânc în piept, ridică mâna și ciupi una dintre corzi. O notă adâncă vibră, plutind în aer preț de un lung moment.

Simțind că nu se petrece nimic deosebit, Merlin își întoarse fața dezamăgită către Rhia și Cairpré. Ursul brun mormăi satisfăcut. În clipa următoare, vulturul canioanelor, cocoțat încă pe umărul uriașei, scoase un țipăt ascuțit. Și alții se alăturară strigătului, urlând, mugind și tropăind plini de entuziasm. Căci pe pământ, arcuindu-se chiar peste vârful ghetei lui Merlin, răsărise un fir de iarbă, la fel de verde precum un pom tânăr spălat de ploi. Băiatul zâmbi și ciupi din nou coarda, și alte câteva fire de iarbă se iviră.

Când, în cele din urmă, agitația se domoli, Cairpré se apropie cu pași mari de Merlin și îi strânse mâna.

– Bravo, băiete, bravo! Apoi, după o scurtă pauză, adăugă: Știi, e o imensă responsabilitate să vindeci pământurile.

Merlin înghiți cu greu.

– Știu.

– Odată ce te-apuci de această sarcină, nu trebuie să cunoști odihna până n-o termini. Chiar acum, forțele lui Rhita Gawr plănuiesc un nou asalt. Poți să fii sigur de asta! Dealurile Întunecate, unde multe din forțe stau ascunse în peșteri și crevase, sunt ținuturile cele mai vătămate de Rugină – și, de asemenea, cele mai vulnerabile în fața unui atac. Cairpré bătu ușor în instrumentul de stejar. Așadar, spuse, trebuie să începi cu Dealurile Întunecate și să rămâi acolo până când sarcina e îndeplinită. Lasă pentru mai târziu Câmpiile Ruginii și celelalte ținuturi care tânjesc să revină la viață. Dealurile Întunecate trebuie vindecate înainte ca Rhita Gawr să se întoarcă, altfel vom pierde singura noastră șansă. Poetul își mușcă buza gânditor, apoi adăugă: Și încă ceva, băiete, când se va întoarce, Rhita Gawr o să te caute. Ca să-și arate recunoștința pentru câte necazuri i-ai adus. Așa că evită să faci ceva care i-ar putea atrage atenția. Vezi-ți doar de treaba ta: vindecarea Dealurilor Întunecate.

– Dar dacă, după ce plec de aici, nu mai pot face Harpa să cânte?

– Dacă Harpa pur și simplu nu mai răspunde la atingerea ta, vom înțelege. Dar nu uita: dacă o poți face să cânte, dar îți neglijezi sarcina, nu vei fi niciodată iertat.

Merlin încuviință încet din cap. Cu privirile delegaților ațintite asupra sa, dădu să-și așeze cureaua de piele a Harpei peste umăr.

– Așteaptă! se auzi vocea cotoroanței Domnu. Înainta spre băiat cu ochii larg deschiși, încrețindu-și în valuri de riduri scalpul. Apoi ridică un braț și îndreptă un deget noduros către el. Băiatul pe jumătate muritor nu poate purta Harpa! Trebuie să părăsească insula. Căci, dacă rămâne, Fincayra e sortită pieirii!

Aproape toată lumea se înfioră la auzul cuvintelor ei, până și Merlin. Căci ele purtau o forță stranie, tăind mai adânc decât orice sabie.

Domnu își scutură degetul.

– Dacă nu pleacă, și asta cât mai curând, vom pieri cu toții.

O pală de vânt rece străbătu cercul, făcându-i chiar și pe uriași să se cutremure.

– Ați uitat cu toții legea, stabilită de însuși Dagda, care interzice oricărei ființe cu sânge omenesc să rămână prea mult timp pe această insulă? Ați uitat cu toții că acest băiat s-a născut chiar aici, în ciuda unei interdicții încă și mai vechi? Dacă îl lăsați să poarte Harpa, cu siguranță va avea pretenția că Fincayra este căminul lui de drept. Probabil că nu are nicio intenție de a se întoarce în lumea de dincolo de cețuri. Ascultați-mi avertismentul! Băiatul ăsta ar putea tulbura însuși echilibrul dintre lumi. Ar putea aduce asupra noastră mânia lui Dagda. Și mai rău încă, adăugă ea cu un rânjet răutăcios, ar putea fi o unealtă a lui Rhita Gawr, așa cum a fost și tatăl lui înainte.

– Nu sunt! protestă Merlin. Tu vrei să fiu alungat doar ca să nu trebuiască să-mi dai înapoi Galatorul.

În ochii lui Domnu se iviră flăcări.

– Ei, vedeți? Se adresează Marelui Consiliu, deși nu este cu adevărat unul dintre noi. Nu are niciun respect pentru legile Fincayrei, așa cum nu are niciun respect față de adevăr. Cu cât e exilat mai curând, cu atât va fi mai bine.

Multe capete din mulțime se mișcară în semn de aprobare. Merlin dădu să vorbească din nou, dar altcineva i-o luă înainte.

Era Rhia. Cu ochii ei albaștri-cenușii înflăcărați, se întoarse către cotoroanța

cheală.

– Nu te cred. Pur și simplu nu te cred. Trase aer adânc în piept și adăugă: Și nu ești tu cea care a uitat ceva? Acea profeție, acea profeție foarte veche, că numai un copil cu sânge omenesc îl poate învinge pe Rhita Gawr și pe cei care îl servesc? Și dacă acesta e Merlin? Tot ai mai vrea să-l alungi?

Domnu deschise gura, dezvelindu-și dinții înnegriți, apoi o închise la loc.

– Faaata spuuune adevăăărul, tună vocea adâncă a Marii Eluse. Ridicându-și trupul uriaș cu opt picioare, se uită cu atenție la Domnu. Băiaaatul treeebuie săăă rămâââână!

Ca și cum vraja fusese ruptă, delegații de toate felurile bătură din picioare, mormăiră sau fluturară din aripi pentru a-și exprima aprobarea. Văzând asta, Domnu se strâmbă.

– V-am avertizat, bombăni cotoroanța. Băiatul ăla ne va aduce tuturor distrugerea.

Cairpré clătină din cap.

– Timpul o va dovedi.

Domnu se uită urât la el. Apoi se întoarse și dispăru în mulțime – nu înainte de a-i arunca lui Merlin o privire care îi strânse stomacul băiatului.

Rhia se întoarse către Cairpré.

– N-ai de gând să-l ajuți să și-o pună pe umăr?

Poetul râse, scuturându-și coama zburlită.

– Sigur, zise. Trecu apoi cureaua de piele a Harpei peste capul lui Merlin și i-o așeză pe umăr. Știi că asta este o responsabilitate, băiete! Noi toți depindem de tine. Chiar și așa, îți doresc să fie totodată o bucurie. Cu fiecare atingere a acelor corzi, fie să umpli de flori un nou câmp! Tăcu puțin, privindu-l gânditor pe Merlin. Apoi își coborî vocea și adăugă: Și fie să te vindeci și tu, în vreme ce vindeci pământul!

Un tunet de aplauze răsună în jurul cercului sacru. Și cu asta, Marele Consiliu al Fincayrei luă sfârșit.

William Butler Yeats (1865–1939), poet și dramaturg irlandez, unul dintre cei mai remarcabili scriitori ai secolului XX, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1923

Carl Gustav Jung (1875–1961), medic, psiholog și psihiatru elvețian, fondatorul psihologiei analitice

PARTEA ÎNTÂI

I. Salvatorul

Când am ajuns în vârful dealului, mi-am ridicat puțin mai sus pe umăr Harpa Înflorită. Primele raze ale zorilor brăzdau cerul, pictând norii în stacojiu și roșu aprins. Lumina rubinie atingea dealurile cele mai îndepărtate, aprinzând cei câțiva copaci subțiratici care se profilau asemenea unor fire de păr pe linia orizontului. Și totuși, în ciuda copacilor înflăcărați, dealurile înseși rămâneau întunecate, în aceeași culoare ca firele de iarbă sfărâmicioase de sub ghetele mele de piele – culoarea sângelui uscat.

Chiar și așa, în vreme ce sub tălpile mele pârâia pământul pârjolit, am început să zâmbesc. Abia băgam în seamă vântul înghețat care îmi pătrundea prin tunica de culoare cafenie și îmi mușca obrajii. Căci mă simțeam încălzit de sarcina mea. Sarcina pe care mi-o îndeplineam deja de trei săptămâni. Misiunea de a trezi la viață pământul.

La fel cum făcuse cu mult timp în urmă marele vrăjitor Tuatha, tatăl tatălui meu, purtasem Harpa peste ce mai rămăsese din câmpuri și păduri. Și, la fel ca Tuatha însuși, făcusem acele ținuturi să revină la viață – ba chiar cu o ușurință surprinzătoare, aș fi putut adăuga. Harpa răspundea mult mai ușor, pe zi ce trecea. Aproape că părea dornică să facă ce voiam eu. Ca și cum pe mine mă așteptase încă din vremea lui Tuatha.

Desigur, chiar și cu acest succes al meu, îmi dădeam seama că nu eram vrăjitor. Știam doar lucrurile de bază ale magiei. N-aș fi rezistat nici măcar o zi ca ucenic al unuia ca Tuatha. Și totuși… Eram *ceva*. O salvasem pe prietena mea, Rhia, de la o moarte sigură de mâna lui Stangmar. Îi dărâmasem acestuia castelul. Plus că distrusesem planurile stăpânului său, Rhita Gawr. Mi se părea firesc așadar ca Marele Consiliu să-mi fi încredințat mie Harpa. Și ca Harpa să facă ce-i ceream.

M-am apropiat de o formațiune de stânci întunecate și am observat o

viroagă mică aflată la baza ei. Era limpede că viroaga asta nu mai văzuse niciun strop de apă de mulți ani. Pământul care nu fusese spulberat de vânt arăta crăpat și uscat ca o carcasă pârjolită de soare. În afară de un copac singuratic și strâmb, care mai avea doar o fâșie de coajă rămasă pe trunchi și nici măcar o frunză, nu era urmă de viață acolo. Nici plante. Nici insecte. Nici vreun fel de animale.

Zâmbind încrezător, am frecat vârful noduros al toiagului meu, simțind crestăturile adânci din lemn și mirosind aroma iute de tsuga. L-am așezat pe pământ, apoi am tras cureaua de piele a Harpei de pe umărul meu, având grijă să nu se încurce în șnurul săculețului cu ierburi pe care mi-l dăduse mama în ultimele momente petrecute împreună. Ținând Harpa pe brațul stâng, i-am cercetat desenele florale complicate, incrustațiile din lemn de frasin, găurile de sunet atent spațiate. Corzile, făcute din mațe de capră, luceau întunecate în lumina zorilor. Iar gâtul, care unea cutia de rezonanță cu rama, se arcuia la fel de grațios ca aripa unei lebede. Într-o bună zi, mi-am promis, voi învăța cum să construiesc o harpă ca aceasta.

O altă pală rece de vânt m-a lovit, și eu mi-am trecut degetele peste corzi. Muzica a izbucnit dintr-odată, o muzică magică, vioaie, care mi-a înveselit inima așa cum nimic nu o mai făcuse de când o auzisem pe mama mea cântând cu atât de mult timp în urmă. Deși purtasem deja Harpa peste zeci de dealuri, nu mă săturasem câtuși de puțin de cântecul ei răsunător. Și știam că nu aveam să mă satur niciodată.

O mlădiță de ferigă s-a ridicat din pământ și a început să se desfacă. Am ciupit din nou corzile.

Deodată, panta dealului a revenit la viață. Lujeri fragili au devenit fire verzi și mlădioase de iarbă. Un pârâiaș a început să curgă prin viroagă, îmbibând pământul însetat. Floricele mici albastre, stropite cu picături de rouă, au țâșnit de-a lungul malurilor. O mireasmă nouă a umplut aerul, un amestec de levănțică, lămâiță și cedru.

Am tras adânc în piept această izbucnire de arome, în vreme ce ascultam melodia Harpei care încă mai pulsa în aer. Apoi zâmbetul mi s-a stins, căci mi-am amintit de miresmele colecției de ierburi a mamei mele. Ce mult trecuse de când nu le mai mirosisem! Încă dinainte să mă nasc eu, Elen-cea-

cu-Ochii-de-Safir se înconjurase de petale, semințe, frunze și rădăcini uscate, bucăți de scoarță de copac și orice altceva putea folosi pentru a vindeca rănile altora. Deși bănuiam că uneori își umplea viața cu asemenea lucruri doar pentru că îi plăceau toate acele arome. La fel făceam și eu – cu excepția mărarului, care îmi stârnea strănutul.

Dar mult mai mult decât aromele pe care le prețuia, îmi plăcea compania mamei mele. Întotdeauna încerca să mă facă să mă simt bine și în siguranță. Chiar și când lumea nu o lăsa – ceea ce se întâmpla mult prea des. A avut grijă de mine în toți acei ani violenți din Gwynedd, numit de unii Țara Galilor, fără măcar să ceară recunoștință. Chiar și atunci când a devenit rece și distantă în speranța de a mă apăra de trecut, chiar și atunci când aproape mă sufocam de furie în fața refuzului ei de a-mi răspunde la întrebările legate de tatăl meu, chiar și atunci când mă răzbunam, copleșit de furie și confuzie, refuzând să mă adresez ei cu acel singur cuvânt pe care își dorea atât de mult să îl audă – chiar și atunci o iubeam.

Iar acum, când înțelegeam în sfârșit ce făcuse pentru mine, nu puteam să-i mulțumesc. Era departe, mult prea departe, dincolo de cețuri, dincolo de ocean, dincolo de coasta stâncoasă din Gwynedd. Nu o puteam atinge. Nu mă mai puteam adresa ei cu acel cuvânt: mamă.

Un culic mare a ciripit pe creanga copacului, aducându-mă cu gândurile în prezent. Ce cântec vesel și puternic! Am ciupit din nou corzile harpei.

În fața ochilor mei, copacul însuși s-a trezit la viață. S-au format muguri, s-au ivit frunze, iar fluturi cu aripi strălucitoare au zburat către ramuri. O coajă cenușie, netedă, a îmbrăcat întregul trunchi și crengile. Rădăcinile s-au umflat, încleștându-se de malul apei, care acum se rostogolea repede către poalele dealului.

Un fag. Am zâmbit, văzând cum ramurile sale groase se întindeau spre cer. Briza a trecut printre frunzele lui argintii, făcându-le să vălurească. De câte ori vedeam un fag, era ceva în înfățișarea lui care mă umplea mereu de pace, de o putere calmă. Și îl salvasem. Îl adusesem înapoi la viață. La fel cum adusesem la viață întregul deal, asemenea multor dealuri înainte. Am simțit fiorul propriei puteri. Marele Consiliu făcuse o alegere bună. Poate că, într-adevăr, aveam inima unui vrăjitor.

Apoi mi-am zărit chipul oglindit într-un ochi de apă format între rădăcinile copacului de lângă mal. Surprins de obrajii mei plini de cicatrice și de ochii negri, lipsiți de lumină, zâmbetul mi s-a stins. Cum îmi descrisese Rhia ochii în prima zi când ne întâlniserăm? „Ca două stele ascunse de nori." Mi-am dorit să pot vedea din nou cu ochii, cu propriii ochi.

Să văd cu cea de-a doua vedere a mea era, desigur, mult mai bine decât să fiu orb. Nu puteam să uit acel moment miraculos când descoperisem că puteam într-adevăr să văd fără ochii mei. Și totuși, cea de-a doua vedere nu o înlocuia pe cea adevărată. Culorile erau mai șterse, detaliile, neclare, întunecimea era cu atât mai aproape. Ce n-aș fi dat să-mi vindec ochii! Deși arși și inutili, știam în permanență că erau acolo. Îmi aminteau în mod constant de tot ce pierdusem.

Și pierdusem atât de mult! Aveam doar treisprezece ani, și deja îmi pierdusem mama, tatăl, căminele pe care le cunoscusem, precum și propriii ochi. Aproape că o auzeam pe mama, în felul ei încurajator, întrebându-mă dacă și câștigasem ceva. Dar ce? Curajul de a trăi singur poate. Și abilitatea de a salva toate pământurile pustiite ale Fincayrei.

M-am întors din nou către fag. Salvasem deja o bună parte din Dealurile Întunecate, de la ruinele Castelului Înnegurat, acum un cerc sacru de pietre, până aproape de marginea de nord a Mlaștinii Bântuite. În următoarele câteva săptămâni aveam să aduc din nou la viață și restul. Apoi urma să fac la fel pentru Câmpiile Ruginii. Deși avea multe mistere, Fincayra nu era de fapt un loc prea mare.

Am pus jos Harpa și m-am apropiat de fag. Mi-am așezat palmele pe coaja netedă, argintie, și mi-am desfăcut degetele, simțind cum curgea viața prin trunchiul maiestuos. Apoi mi-am strâns buzele și am scos un sunet jos, foșnitor. Copacul s-a cutremurat, ca și cum s-ar fi eliberat din niște lanțuri nevăzute. Ramurile sale au fremătat, scoțând un sunet foșnitor asemănător cu al meu.

Am dat din cap, încântat de abilitățile mele. Am scos din nou acel sunet foșnitor. Din nou, copacul a răspuns. De data asta însă a făcut mai mult decât să tremure doar. Căci îi dădusem o comandă.

„Apleacă-te! Apleacă-te până la pământ!" Voiam să mă așez în cele mai

înalte ramuri ale sale. Apoi aveam să-i comand să se îndrepte la loc, pentru a mă ridica spre cer. Căci, de când îmi aminteam, adorasem să mă cațăr în vârful copacilor. Pe orice vreme. Dar întotdeauna simțisem nevoia să urc acolo singur – până astăzi.

Ezitând, cu multe pocnituri și scârțâituri, marele fag a început să se aplece. O bucată de scoarță s-a desprins de trunchi. Am întins gâtul, urmărind cum coborau cele mai înalte ramuri. Când copacul s-a îndoit în fața mea, mi-am ales locul, o ramificație nu departe de vârf.

Deodată, am auzit un alt sunet foșnitor. Copacul a încremenit și, încet, a început să se îndrepte la loc. Furios, mi-am repetat comanda. Copacul s-a oprit iar, apoi a început din nou să se aplece spre mine.

Și iarăși un sunet foșnitor a umplut aerul. Copacul a încetat să se mai aplece și a dat din nou să se îndrepte.

Obrajii mi s-au înfierbântat. Cum se putea așa ceva? Mi-am adâncit degetele în trunchi, gata să încerc din nou, când un râs limpede, ca un clopoțel, mi-a ajuns la ureche. M-am răsucit și am văzut o fată înveșmântată în frunze, cu ochii albaștri-cenușii și o coamă de păr castaniu ondulat. Vițe lucioase se înfășurau în jurul trupului ei ca și cum ea însăși era un copac. Mă privea, încă râzând, cu mâinile pe cordonul ei de iarbă împletită.

– Rhia! Ar fi trebuit să-mi dau seama!

Ea și-a lăsat capul într-o parte.

– Așa de repede te-ai plictisit de limba fagului? Iar vorbești ca un celt.

– Încă aș mai vorbi cu fagul, dacă nu ne întrerupeai.

Rhia și-a scuturat buclele castanii, cu frunze prinse în ele.

– Nu ți-am întrerupt vorba. Doar comanda.

Exasperat, m-am uitat în sus la fag, care acum stătea din nou perfect drept, cu frunzele sale argintii răsucindu-se în vânt.

– Pleacă, te rog!

Și-a scuturat buclele iar.

– Ai nevoie de o călăuză. Altfel, ai putea să te rătăcești. S-a uitat îngrijorată la fag și a adăugat: Sau să încerci ceva nesăbuit.

M-am strâmbat.

– Tu nu ești călăuza mea! Te-am invitat să vii cu mine, ai uitat? Și când am

făcut-o, nu m-am gândit că o să încerci să te amesteci în ce fac eu.

– Și când am început să te învăț limba copacilor, nu m-am gândit că o s-o folosești ca să le faci rău.

– Să le fac rău? Nu vezi ce fac?

– Ba da. Și nu-mi place. A lovit cu piciorul în pământ, culcând iarba. E periculos – și lipsit de respect – să faci un copac să se îndoaie așa. Ar putea să se rănească. Sau chiar să moară. Dacă vrei să stai într-un copac, atunci urcă singur.

– Știu ce fac.

– Atunci n-ai învățat nimic în ultimele trei săptămâni. Ai uitat prima regulă a limbii copacilor? „Ascultă înainte de a vorbi."

– Privește! O să-ți arăt cât de mult am învățat.

Ea a venit la mine cu pași mari și m-a strâns de cot cu mâna ei puternică.

– Câteodată îmi pari un băiețel. Atât de sigur pe tine, cu atât de puțină minte!

– Pleacă de-aici! m-am răstit. Eu am salvat copacul ăsta. L-am adus înapoi la viață. Pot să-l fac să se îndoaie, dacă vreau.

Rhia s-a încruntat.

– Nu, Merlin. Nu tu ai salvat copacul. Mi-a dat drumul la braț și a arătat către instrumentul care zăcea în iarbă. Harpa Înflorită a salvat copacul. Tu ești doar cel care cântă la ea.

II. O primire așa cum se cuvine

U – nde a dispărut toată dulceața?

M-am lăsat pe spate în iarba moale, plăcut mirositoare, din poiana care cobora în pantă ușoară, cu grijă să nu mă lovesc cu capul de Harpă. Chiar și fără să îmi pot folosi ochii, cea de-a doua vedere a mea putea să deslușească ușor fructele rotunde, rozalii, din mâna Rhiei. Știam că întrebarea ei se referea la fructe, care nu erau nici pe departe atât de dulci cum voia. Dar în zilele care trecuseră de la înfruntarea noastră de lângă fag, îmi pusesem și eu aceeași întrebare – referitoare la prietenia noastră.

Deși apărea și dispărea într-un fel imprevizibil, Rhia nu mă lăsa niciodată prea mult timp singur. Continua să mă însoțească peste coamele dealurilor și prin văi, uneori în tăcere, alteori în cântec. Continua să își facă popasul în preajma mea și să-și împartă cele mai multe mese cu mine. Continua chiar să spună că e călăuza mea, deși era limpede ca bună ziua că nu aveam nevoie de o călăuză.

Și totuși, în ciuda prezenței ei continue, un zid invizibil ne despărțea acum. Deși într-un fel călătoream împreună, de fapt călătoream separat. Ea pur și simplu nu înțelegea. Și asta continua să-mi stea pe inimă. Nu puteam nici măcar să mă apuc să-i explic încântarea pe care o simțeam când aduceam pământul din nou la viață, când îl coloram în verde, cu muguri și promisiunea unei vegetații bogate. Ori de câte ori încercam, îmi ținea unul din discursurile ei despre Harpa Înflorită. Sau, și mai rău, îmi arunca una din privirile ei pătrunzătoare, care păreau să mă sfredelească. De parcă ar fi știut tot ce gândeam și simțeam, fără să aibă nevoie măcar să întrebe. După tot ce făcusem pentru ea! Oare toate fetele erau la fel de înnebunitor de dificile ca ea?

Am arătat spre tufă, cu ramurile ei încurcate pline de fructe roz.

– Dacă nu-ți plac, de ce le mai mănânci?

A răspuns, continuând să culeagă fructe de pe crengi:

– Trebuie să fie unele mai dulci pe aici. *Știu* bine.

– De unde știi?

A ridicat din umeri nepăsătoare, în vreme ce își îndesa în gură o mână de fructe.

– Mmm! Pur și simplu știu.

– Ți-a spus cineva?

– O voce mică dinlăuntrul meu. O voce care se pricepe la fructe.

– Fii rezonabilă, Rhia! Fructele din tufa asta nu s-au copt încă. Ar fi mai bine să aștepți până găsești alta.

M-a ignorat și a continuat să mestece.

Am rupt un mănunchi de iarbă și l-am aruncat în josul pantei.

– Și dacă mănânci atât de multe fructe acre, încât n-o să mai ai loc pentru unele dulci?

S-a întors spre mine, cu obrajii la fel de umflați de fructe ca fălcile pline cu ghinde ale unei veverițe.

– Mmm! a făcut ea, înghițind. În cazul ăsta, cred că ar trebui să fie ziua pentru fructe acre, și nu dulci. Dar vocea aia plăpândă îmi spune că aici sunt și unele mai dulci. E vorba de a avea încredere în fructe.

– Încredere în fructe! Ce naiba vrei să spui?

– Doar ce am spus. Uneori, e mai bine să iei viața ca și cum ai pluti la vale pe un râu mare. Să asculți apa și să o lași să te conducă, în loc să încerci să schimbi cursul râului.

– Ce au fructele de-a face cu râurile?

Buclele ei castanii au săltat când a scuturat din cap.

– Mă întreb… oare toți băieții sunt la fel de dificili ca tine?

– Ajunge!

Am sărit în picioare și mi-am prins Harpa Înflorită pe spate, strâmbându-mă când am simțit vechea durere dintre umeri. Am pornit să traversez poiana, iar capătul toiagului meu a lăsat un șir de găurele în iarbă. Am observat în stânga un păducel adus la viață, dar încă aplecat, și am întins mâna peste umăr ciupind o singură coardă. Păducelul s-a îndreptat imediat și a explodat într-o mulțime de flori albe și roz.

M-am uitat iar la Rhia, sperând că ar putea măcar să-mi ofere un cuvânt de laudă, chiar și cu jumătate de gură. Dar ea părea complet ocupată să-și plimbe degetele pe ramurile tufei cu fructe. M-am întors către dealul ruginiu care se înălța la marginea poienii și am pornit-o cu pași repezi spre el. Creasta dealului era acoperită cu mănunchiuri de stânci cufundate în umbră, genul de loc care ar fi putut ascunde peșterile goblinilor războinici. Deși întâlnisem multe asemenea locuri în drumurile mele peste Dealurile Întunecate, încă nu văzusem vreun semn al goblinilor. Poate că, până la urmă, îngrijorarea lui Cairpré nu fusese justificată.

Deodată, m-am oprit. Am recunoscut cele două proeminențe ascuțite care se înălțau din creastă și m-am jucat cu toiagul meu, răsucindu-l în mână, în vreme ce un gând nou îmi dădea târcoale. Am cotit-o spre vest, în josul pantei.

Rhia m-a strigat.

Mi-am înfipt toiagul în pământ și m-am întors spre ea.

– Ce-i?

A fluturat spre deal o mână pătată de fructe.

– N-ai luat-o într-o direcție greșită?

– Nu. Am niște prieteni pe care vreau să-i văd.

S-a încruntat.

– Și sarcina ta? Nu ai voie să te odihnești până nu termini cu Dealurile Întunecate.

– N-o să mă odihnesc! Am lovit cu piciorul iarba deasă de sub gheata mea. Dar nimeni n-a zis că în drumul meu trebuie să-mi ocolesc prietenii. Mai ales pe cei care chiar ar aprecia ceea ce fac. Cu toată vederea mea limitată, n-am putut să nu-i văd obrajii îmbujorându-se. Prietenii mei au o grădină, am adăugat. Vreau să o fac să înflorească așa cum n-a mai fost niciodată.

Rhia a mijit ochii.

– Dacă îți sunt prieteni adevărați, vor fi sinceri cu tine. Îți vor spune să te întorci și să-ți termini sarcina.

M-am îndepărtat cu pași apăsați. O pală aspră de vânt m-a lovit în față, făcându-mi ochii fără lumină să lăcrimeze. Dar am coborât mai departe pe pantă, cu tunica fluturându-mi în jurul picioarelor. „Dacă îți sunt prieteni adevărați, vor fi sinceri cu tine." Cuvintele Rhiei îmi răsunau în minte. De fapt, ce era un prieten? Nu cu mult timp în urmă, crezusem că Rhia e prietena mea. Iar acum îmi stătea mai degrabă ca un spin în coastă. Fără prieteni! Poate ăsta era răspunsul. Prietenii erau pur și simplu prea nestatornici, prea dificili.

Mi-am mușcat buza. Un prieten adevărat ar fi cu totul diferit, desigur. Cineva ca mama mea – pe de-a-ntregul loial, întotdeauna gata să-ți acorde sprijin. Dar ea era unică. Nu mai era nimeni ca ea în Fincayra. Și totuși… poate că, în timp, aș putea să ajung să îi consider și pe alții la fel. Ca, de pildă, pe cei doi oameni pe care mă pregăteam să îi vizitez, T'eilean și Garlatha. Cu o singură ciupitură a corzilor harpei mele aș fi putut să înfrumusețez atât grădina lor, cât și prietenia noastră.

Vântul s-a domolit pentru o clipă. În vreme ce îmi ștergeam ochii cu

mâneca, am auzit pașii ușori ai Rhiei în iarba din spatele meu. În ciuda frustrării pe care mi-o producea prezența ei, m-am simțit oarecum ușurat. Bineînțeles, nu pentru că aveam nevoie de compania ei. Pur și simplu voiam să vadă mulțumirile și admirația pe care aveam să le primesc curând de la niște prieteni adevărați.

M-am întors cu fața la ea.

– Deci ai hotărât să vii cu mine.

Cu un chip mohorât, a clătinat din cap.

– Tot mai ai nevoie de o călăuză.

– N-o să mă rătăcesc, dacă asta vrei să spui.

Ea doar s-a încruntat.

Fără să mai spun nimic, am pornit-o în josul pantei, afundându-mi călcâiele în iarbă. Rhia a rămas aproape, la fel de tăcută ca o umbră. Când am ajuns în câmpie, s-a oprit și ultima adiere de vânt. Ceața plutea în aerul înăbușitor, iar soarele ne ardea. Acum, când îmi ștergeam ochii, era din cauza transpirației înțepătoare.

Am mers în tăcere toată după-amiaza. Din când în când, pământul devenea uscat și sfărâmicios, și atunci ciupeam puțin corzile, lăsând în urmă câmpuri acoperite cu ierburi verzi, pâraie repezi și toate formele de viață renăscută. Dar, deși soarele continua să ne încălzească spinările, nu putea face același lucru și cu dispoziția noastră.

În sfârșit, am zărit un povârniș familiar, despicat de o fisură adâncă. În ea, părând să răsară din piatra și țărâna dealului însuși, se ridica o colibă de piatră. Era înconjurată de un zid ruinat, de câțiva butuci de vițe ce se târau pe pământ și de un pâlc de pomi fructiferi subțiri. Nu era cine știe ce grădină. Și totuși, în zilele dinaintea prăbușirii Castelului Înnegurat, păruse o adevărată oază în mijlocul Câmpiilor Ruginii.

Ce surprinși aveau să fie vechii mei prieteni, T'eilean și Garlatha, când urma să le aduc o bogăție nemărginită în grădina lor sărăcăcioasă! Vor fi atât de recunoscători, încât nici nu-și vor găsi cuvintele. Poate chiar Rhia va fi în sfârșit impresionată. De cealaltă parte a zidului, la umbra unor ramuri înfrunzite, am zărit două capete albe. T'eilean și Garlatha. Stăteau unul lângă altul pe un pat de flori de un galben strălucitor, iar capetele li se mișcau în

sus și-n jos, ținând ritmul unei muzici pe care doar ei o auzeau. Am zâmbit, gândindu-mă la minunatul dar pe care îl aveam pentru ei. Când îi văzusem ultima dată, în drum spre Castelul Înnegurat, nu eram decât un băiat zdrențăros, cu o slabă nădejde de a rămâne în viață până la sfârșitul acelei zile. Nu se așteptaseră să mă mai vadă vreodată. Nici eu nu mă așteptasem să mă întorc. Am grăbit pasul; la fel și Rhia.

Când mai aveam vreo douăzeci de pași până la zidul dărăpănat, cele două capete s-au înălțat în același timp, ca niște iepuri într-o pajiște, în zori. T'eilean a fost primul care s-a ridicat în picioare. I-a oferit o mână mare și zbârcită Garlathei, dar ea i-a îndepărtat-o și s-a ridicat fără niciun ajutor. Ne-au privit cum ne apropiam, T'eilean mângâindu-și favoriții zbârliți, Garlatha ferindu-și ochii de soare cu palma. Am pășit peste zid, urmat de Rhia. În ciuda greutății Harpei pe umărul meu, am rămas cât am putut de drept.

Ridurile de pe chipul Garlathei s-au adâncit când a zâmbit cu blândețe.

– Te-ai întors, a spus.

– Da, am răspuns, răsucindu-mă într-o parte pentru ca ei să poată vedea Harpa. Și v-am adus ceva.

Fruntea lui T'eilean s-a încruntat.

– Vrei să zici că ai adus pe cineva.

Rhia a pășit în față. Ochii ei albaștri-cenușii au sclipit la vederea celor doi grădinari în vârstă stând în fața colibei lor modeste. Fără să aștepte să fie prezentată, i-a salutat cu o înclinare a capului.

– Eu sunt Rhia.

– Și eu sunt T'eilean. Iar aceasta este nevasta mea de șaizeci și șapte de ani, Garlatha.

Femeia cu păr alb s-a încruntat și l-a lovit în fluierul piciorului, dar abia nimerindu-l.

– Șaizeci și opt, prost bătrân!

– Scuze, scumpo! Șaizeci și opt. S-a dat un pas în spate înainte de a adăuga: Știți, ea are întotdeauna dreptate.

Garlatha a pufnit.

– Bucură-te că avem oaspeți, altfel aș fi venit după tine cu fărașul meu de

grădină!

Bărbatul ei a aruncat o privire la făraşul pe jumătate îngropat în stratul de flori și și-a fluturat brațul în aer, jucăuș ca un pui de urs.

– Din nou ai dreptate. Fără oaspeții ocazionali care să mă protejeze, mă îndoiesc că aş fi supraviețuit atâta vreme.

Rhia și-a înăbușit un hohot de râs.

Garlatha, cu fața îmblânzită, l-a luat de mână pe T'eilean. Au rămas așa o clipă, în tăcere, la fel de cenușii ca pietrele din pereții colibei lor. Frunzele tremurau ușor în jur, ca și cum ar fi adus un tribut mâinilor devotate care îngrijiseră această grădină vreme de atâția ani.

– Îmi amintiți de doi copaci, a remarcat Rhia. Copaci care au împărțit același pământ atât de mult timp, încât au crescut uniți, împletindu-și rădăcinile și restul.

Garlatha, cu ochii sclipind, și-a privit tovarășul de viață.

Am decis să încerc din nou.

– Că tot vorbim de lucruri care cresc, v-am adus…

– Da! a exclamat bătrânul, întrerupându-mă. Ne-ai adus-o pe prietena ta, Rhia. S-a întors către ea. Te primim cu drag, la fel cum întâmpinăm lumina soarelui.

Garlatha m-a tras de mâneca tunicii.

– Și prietenul care a venit înainte cu tine, cel cu nasul cât un cartof?

– Shim e bine, am răspuns eu răstit. Și acum…

– Deși nasul lui, m-a întrerupt Rhia, e și mai mare ca înainte.

Garlatha a ridicat din sprânceană.

– Chiar părea plin de surprize flăcăul ăla!

Mi-am dres glasul, spunând pe un ton dramatic:

– Iar acum, am o surpriză minunată pentru voi doi.

Dar înainte să-mi pot încheia propoziția, bătrâna vorbea din nou cu Rhia:

– Tu vii din Pădurea Druma? Straiele tale sunt țesute aidoma celor ale elfilor pădurii.

– Druma e casa mea, și așa a fost toată viața.

Garlatha s-a aplecat spre ea.

– E adevărat ce am auzit? Că acolo încă mai poate fi găsit cel mai rar

dintre toți copacii, în care fiece creangă poartă un fel diferit de fructe?

Rhia s-a luminat la față.

– Ce-ai auzit e adevărat. Copacul shomorra se află într-adevăr acolo. S-ar putea spune chiar că el e grădina mea.

– Ce mai grădină ai, atunci, copila mea! Ce mai grădină!

Simțindu-mă tot mai frustrat, am lovit cu toiagul în pământ.

– Am un dar pe care vreau să-l ofer chiar acestei grădini.

Niciunul din bătrâni nu a părut să mă audă și au continuat să îi pună Rhiei întrebări despre Pădurea Druma. Păreau mai interesați de ea decât de mine. Eu, care le adusesem ceva atât de prețios!

În cele din urmă, brațul musculos al lui T'eilean s-a ridicat către un fruct spiralat care atârna pe o creangă deasupra capului său. Cu o mișcare grațioasă a mâinii, l-a cules. Purpuriul pal al fructului lucea în palma lui.

– Un larkon, a spus el cântat. Cel mai frumos dar al pământului pentru umila noastră casă. M-a cercetat cu privirea în tăcere, apoi a adăugat: Mi-aduc aminte că îți plăcea gustul lui.

„În sfârșit!“, mi-am spus. Dar în clipa în care am întins mâna pentru a lua fructul, T'eilean s-a răsucit și i l-a dat Rhiei, spunând:

– De aceea sunt convins că prietenei tale îi va plăcea la fel de mult.

Am privit-o cum ia fructul și am simțit că îmi ard obrajii. Înainte să pot însă spune ceva, el a cules un alt fruct spiralat și mi l-a oferit.

– Suntem onorați că te-ai întors, a zis.

– Onorați? am întrebat, cu neîncredere în voce.

Mă simțeam tentat să spun mai multe, dar m-am abținut.

T'eilean a schimbat o privire cu Garlatha, apoi și-a întors din nou ochii spre mine.

– Băiatul meu, să te primim ca oaspete în casa noastră este cea mai mare onoare pe care ți-o putem acorda. E ceea ce am făcut pentru tine data trecută și e ceea ce facem pentru tine și acum.

– Dar de data asta, T'eilean, am Harpa Înflorită!

– Da, da, am văzut asta.

Colțurile gurii i s-au lăsat în jos și pentru prima oară a părut să-și arate povara anilor.

– Dragul meu băiat, Harpa Înflorită este cea mai minunată dintre toate Comorile, binecuvântată cu însăși magia seminței. Dar în casa noastră, noi nu primim cu bucurie oaspeții pentru ceea ce cară în spinare. Îi întâmpinăm pentru ceea ce au altundeva.

Ghicitori! De la cineva pe care îl crezusem prieten. M-am încruntat și mi-am dat la o parte de pe față câteva fire de păr răzlețe.

T'eilean a tras aer adânc în piept înainte să continue:

– Ca gazde ale voastre, vă datorăm ospitalitate. La fel și sinceritate. Dacă greutatea Harpei atârnă pe spatele tău, atunci la fel atârnă și greutatea mult mai mare a vindecării pământurilor noastre, înainte să fie prea târziu. Multe depind de tine, băiatul meu. Cu siguranță, timpul tău e prea scurt și prea prețios pentru a vizita niște oameni simpli ca noi.

Mi s-au încleștat fălcile.

– Iartă-mă, dar încerc doar să fiu sincer.

– Așteaptă, Merlin! a protestat Rhia.

Nu am mai auzit și restul cuvintelor ei, căci deja pășisem peste zidul de piatră. Singur, m-am îndepărtat cu pași mari peste câmp, cu corzile Harpei răsunându-mi discordant pe spate.

III. Un vânt cald

Cu doar stelele drept acoperământ, mi-am petrecut acea noapte ghemuit în adâncitura unui mal de pârâu. Tulpini de trestie, umede de rouă, îmi stăteau sub cap. Cu o mână, puteam atinge apa repede care cădea în cascadă peste trepte de piatră îmbrăcate în mușchi. Cu cealaltă mână, puteam să ating Harpa Înflorită și toiagul meu, care zăceau printre trestii.

Ar fi trebuit să fiu fericit că eram singur, eliberat de ceea ce lumea numea prieteni. Și totuși, când ciupisem corzile magice în acest loc, aducând la viață pârâul, nu simțisem nicio bucurie. Nici când privisem cum stuful și mușchiul țâșnesc din pământul uscat. Nici măcar atunci când îl zărisem pe Pegas pe cer în toiul nopții, deși era de multă vreme constelația mea preferată, încă din noaptea când mama mea mi-o arătase pentru prima oară.

În această noapte am dormit în răstimpuri și nu am călărit pe spatele înaripat al lui Pegas, așa cum făcusem de multe ori până atunci în visele mele. În schimb, m-am aflat într-un vis diferit. Stăteam pe o piatră stacojie și îmi priveam mama cum se apropia. Cumva, ochii mi se vindecaseră. Puteam să văd din nou. Să văd cu adevărat! Soarele strălucea în părul ei auriu și o lumină diferită juca în ochii ei albaștri plini de viață. Vedeam chiar și rămurica de tsuga pe care o ținea în mână.

Apoi, șocat, am descoperit că dinții mei din față creșteau întruna, făcându-se mai lungi. Mult mai lungi. Se tot alungeau, răsucindu-se precum colții unui mistreț sălbatic. Iar vârfurile lor, asemenea unor pumnale, erau ațintite direct spre ochii mei. În vreme ce dinții continuau să mi se lungească, am intrat în panică. Am țipat. Mama a venit în fugă, dar era prea târziu pentru a mă mai ajuta. Mi-am înfipt unghiile în față, încercând să-mi smulg dinții cu mâinile. N-am putut să-i scot. N-am putut să-i opresc.

Încet, inexorabil, dinții s-au tot răsucit, până când vârfurile lor mi-au ajuns la ochi. Ochii mei! În doar câteva secunde aveau să fie străpunși. Cu un țipăt de durere, i-am simțit perforându-se. Eram din nou orb, complet orb.

M-am trezit.

Am văzut pârâul, clipocind lângă mine. Deasupra, pe cer, plutea Pegas. Am ridicat capul dintre trestii. Era doar un vis. Și atunci, de ce inima continua să-mi bubuie? Cu grijă, mi-am pipăit obrajii, brăzdați de cicatricele produse de focul care mă orbise în viața reală. Mă dureau îngrozitor de la noile zgârieturi pe care tocmai mi le făcusem. Totuși, inima mă durea și mai tare. Și toate astea de la un foc pe care eu însumi l-am aprins! Să-mi pierd ochii era suficient de rău. Să-mi fac eu singur rău era și mai și. Pentru prima oară după multe luni, m-am întrebat dacă Dinatius, celălalt băiat prins în focul pe care eu îl pornisem, supraviețuise. Încă îi auzeam țipetele de agonie, scâncetele de spaimă.

Mi-am lăsat fața în trestii și am plâns. Râul curgea, și la fel și lacrimile mele. Încet-încet, plânsul mi s-a potolit. Și totuși mi se părea că suspinele continuau, undeva dincolo de clipocitul apei. Am înălțat capul și am ascultat cu atenție.

Alte suspine, întretăiate de gemete prelungi, gâfâite. Ștergându-mi obrajii umezi și dureroși cu mâneca tunicii, m-am apropiat mai mult de marginea pârâului. În ciuda întunericului, a doua vedere a mea a deslușit cursul apei pe o oarecare distanță. Cu toate astea nu am putut să descopăr sursa sunetului jalnic. Poate era doar prelungirea amintirii mele.

M-am aplecat peste apa curgătoare și am pipăit cu mâinile printre tulpinile de stuf. Genunchii îmi tot alunecau de pe marginea malului noroios, până ce era cât pe ce să cad în apă. Am continuat să caut, deși nu am găsit nimic. Absolut nimic. Și totuși, plânsul și gemetele păreau să vină de undeva de foarte aproape, poate chiar din apă.

„Chiar din apă." Asta era! Dar cum se putea așa ceva?

Am dat să-mi bag mâna stângă în apă, apoi m-am oprit. Vechea durere îmi zvâcnea între omoplați. Putea să fie un soi de farsă? Una din primejdiile ascunse ale Fincayrei, la fel ca spectrele schimbătoare, care iau forma unui lucru plăcut doar cât să te momească spre moarte? Rhia ar ști. Dar Rhia, mi-am amintit eu cu amărăciune, nu mai era cu mine.

Gemetele au răsunat din nou. Lumina stelelor sclipea pe suprafața întunecată a apei, făcând-o să arate ca un pârâu de cristale. Mi-am mușcat buza și am băgat mâna înăuntru. Un val rece mi-a trecut peste încheietura mâinii și antebraț. Pielea mi-a tremurat de la șocul răcelii. Apoi degetele mele au atins ceva. Neted. Rotund. Mai moale decât o piatră. M-am chinuit să apuc obiectul alunecos și, când am reușit, l-am scos din apă. Era o ploscă, nu mai mare decât pumnul meu, făcută dintr-o bășică grea. Dopul de piele fusese sigilat bine cu un strat gros de ceară. Umflată cu aer, plosca de pe care picura apă sclipea întunecat.

Am strâns-o între degete. Un geamăt puternic mi-a răsunat în urechi. Apoi s-au auzit suspinele, grele de durere. Folosindu-mă de baza toiagului meu de lemn, am curățat inelul de ceară. S-a desfăcut încetul cu încetul, ca și cum n-ar fi vrut să renunțe la strânsoarea lui. În cele din urmă l-am înlăturat. Am deschis capacul. O pală de aer mi-a suflat peste obraji. Era cald și liniștitor, mirosind vag a scorțișoară. Plosca s-a strâns și pala de vânt mi-a trecut peste față și păr asemenea răsuflării unei ființe vii.

– Îți mulțumesc, persoană, îți mulțumesc, s-a auzit o voce slabă și

subțirică din spatele meu.

Am dat drumul ploștii și m-am întors. Dar nu am văzut nimic între mine și stelele îndepărtate.

– Sau, a șoptit vocea, ar trebui să spun: mulțumesc, Emrys Merlin?

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– De unde îmi știi numele?

– Oh, da, a continuat vocea vesel, îmi place partea cu Merlin mult mai mult decât acel Emrys vechi și prăfuit.

Am ridicat mâna și am bâjbâit prin aerul nopții.

– De unde știi așa de multe? Cine ești tu? Și unde ești?

Un râs ușor, șoptit, s-a auzit în văzduhul din fața mea.

– Eu sunt Aylah, o *wishlahaylagon*. A râs din nou. Dar cei mai mulți îmi spun pur și simplu sora vântului.

– Aylah, am repetat eu. Sora vântului. Am ridicat din nou mâna spre cer și, de data asta, vârfurile degetelor mi-au trecut printr-un curent cald de aer. Spune-mi cum de știi așa de multe! i-am cerut.

Mirosul de scorțișoară a devenit mai intens. Aerul cald m-a învăluit încet, făcându-mi tunica să fluture. M-am simțit îmbrățișat de un cerc rotitor de vânt.

– Eu știu la fel de multe ca însuși aerul, Emrys Merlin. Căci eu călătoresc iute și departe, fără să dorm vreodată, fără să mă opresc vreodată.

Mantia nevăzută a lui Aylah continua să se rotească blând în jurul meu.

– Asta face o soră a vântului, Emrys Merlin.

Un suspin ușor a făcut-o să se oprească pentru o clipă.

– Bineînțeles, dacă nu e captivă, așa cum am fost eu.

– Cine ar face așa ceva?

– Cineva rău, Emrys Merlin.

Aerul cald s-a îndepărtat, și eu m-am simțit dintr-odată înghețat.

– Spune-mi!

– Cineva rău, ah, da, a șoptit Aylah de lângă malul unde dormisem. I se spune în multe feluri, dar cei mai mulți o știu de Domnu.

M-am înfiorat, deși nu din pricina aerului nopții.

– O cunosc. Știu că e vicleană. Și totuși nu aș face-o chiar rea.

– Cu siguranță nu e bună, Emrys Merlin.
– Nu e nici bună, nici rea. Pur și simplu *este*. Cam la fel ca soarta.
– Soarta Întunecată, vrei să zici.
Briza lui Aylah a suflat peste corzile Harpei, făcându-le să vibreze ușor.
– Ea e una dintre puținii suficient de bătrâni și de puternici ca să prindă vântul. Nu știu de ce, Emrys Merlin, știu doar că m-a închis în această ploscă și m-a aruncat în apă.
– Îmi pare rău pentru tine.
O suflare caldă de aer mi-a mângâiat obrazul.
– Dacă nu m-ai fi ajutat în noaptea asta, Emrys Merlin, cred că aș fi murit.
Cu vocea tot șoptită, am întrebat-o:
– Poate vântul să moară cu adevărat?
– Oh, da, Emrys Merlin, poate. Mi-a atins obrazul din nou. Vântul, la fel ca o persoană, poate să moară de singurătate.
– Tu nu ești singură acum.
– Nici tu nu ești, Emrys Merlin. Nici tu nu ești.

IV. Comori

Plăcerea de a cânta la Harpă, pe care nu o mai simțisem de când părăsisem Dealurile Întunecate, m-a cuprins din nou. În vreme ce străbăteam întinderile vălurite ale Câmpiilor Ruginii, pământul părea să erupă cu o viață nouă înainte chiar să mă opresc pentru a ciupi instrumentul din lemn de stejar. Ierburile cumplit de uscate se plecau în fața mea, în vreme ce frunzele cele mai lipsite de viață se ridicau de la pământ, se răsuceau și dansau în spirale la picioarele mele. Căci Aylah se mișca alături de mine. Briza ei blândă îmi atingea de multe ori brațele, iar râsul ei subțire se înălța de fiecare dată când atingeam corzile magice.

Chiar și așa, pașii mei deveneau uneori grei. Ori de câte ori ajungeam la o colibă de piatră sau la un crâng cu pomi fructiferi, mă rezemam în toiagul meu și mă încruntam la amintirea întâlnirii mele cu T'eilean și Garlatha. Îmi doream să nu-mi fi trecut niciodată prin cap să îi vizitez pe ei și grădina lor.

În plus, de fiecare dată când mă uitam spre crestele cufundate în umbre de la răsărit, aveam un sentiment supărător că făceam o greșeală dacă nu mă întorceam pe dealuri, pentru a-mi termina treaba acolo. Și totuși… pur și simplu nu mă simțeam pregătit să mă duc înapoi. Nu încă. Voiam să o las pe Rhia și pe ceilalți să se mai agite puțin.

Încins la față de supărare, am ciupit Harpa. Spre surprinderea mea, de data asta iarba sfărâmicioasă de sub ghetele mele nu s-a transformat în fire verzi, mustind de viață. În schimb, întreaga poiană a părut să se întunece ușor, ca și cum un nor acoperise soarele. Nedumerit, m-am uitat la cer. Dar nu am văzut niciun nor.

Nerăbdător, am ciupit din nou corzile. Dar iarba doar s-a întărit și s-a întunecat. M-am uitat încruntat la instrument. Ce era în neregulă cu el?

Un vânt cald mi-a umflat tunica.

– Ești supărat, Emrys Merlin.

M-am crispat.

– De unde știi?

– Eu nu știu, a șoptit Aylah. Eu simt. Și îți simt supărarea chiar acum.

Am mers mai repede, cu pași mari, nerăbdător să las poiana în urmă. Firele de iarbă întunecată mă împungeau în ghete ca o mie de spini.

– De ce ești atât de supărat, Emrys Merlin?

După ce am ieșit de pe peticul de iarbă întunecată, m-am oprit. Am tras adânc aer în piept și am expirat încet.

– De fapt, nici nu știu.

Forma de aer a lui Aylah m-a înconjurat, umplându-mi nările cu aroma de scorțișoară.

– Să fie oare pentru că ți-e dor de cineva?

Am strâns în palmă toiagul.

– Nu mi-e dor de nimeni.

– Nici măcar de mama ta?

Mi s-au înmuiat genunchii, dar n-am spus nimic.

Sora vântului s-a răsucit în jurul meu.

– N-am cunoscut-o niciodată, Emrys Merlin, deși știu pe mulți care au întâlnit-o. Trebuie să-ți fi fost o prietenă bună.

Am clipit pentru a-mi înlătura roua din ochii fără viață.

– Da, am răspuns. A fost buna mea prietenă. Poate singura mea prietenă.

Răsuflarea caldă a lui Aylah mi-a atins obrazul.

– Vorbește-mi despre ea, vrei? Mi-ar plăcea să aflu mai multe.

Răsucindu-mi toiagul în iarba uscată de culoarea ruginii, am început să merg din nou.

– Iubea cerul nopții, cu toate stelele, și visele, și misterele lui. Iubea poveștile despre locuri vechi precum Olimp și insula lui Apollo, Delos. Iubea lucrurile verzi care cresc și toate creaturile care zboară, se târăsc sau înoată. Și mă iubea pe mine.

Deși rotirea ei a încetinit, Aylah părea mai aproape de mine ca niciodată. Adierile ei mă îmbrățișau.

– Ai dreptate, am recunoscut. Mi-e dor de ea. Mai mult decât am crezut vreodată că e posibil. Am scos un oftat tremurând. Ah, de-aș putea fi din nou cu ea, Aylah! Chiar și pentru un ceas doar.

– Înțeleg. Ah, da, înțeleg.

Mi-a trecut prin minte că Aylah, în ciuda formei sale aeriene, avea unele calități ale mamei mele. Era caldă, era afectuoasă. Și nu încerca să-mi dea sfaturi.

În aceeași clipă am observat, nu departe în față, un pâlc de tufe scunde, cu scoarță albăstruie și frunze late. Știam că sunt comestibile, căci o văzusem pe Rhia mâncând din ele. Am lăsat jos Harpa și toiagul, apoi m-am dus la tufe și am scos una din rădăcină, dând la iveală un tubercul albastru gros. După ce i-am șters coaja pe tunica mea, am mușcat din pulpa lui picantă.

– Pot să împart mâncarea asta cu tine, cumva? Eu nu știu care ți-e hrana, dar, orice ar fi, aș putea încerca să o caut pentru tine.

Frunzele late ale tufei au fremătat când Aylah a trecut peste ele.

– Eu mănânc doar aromele îndepărtate ale ținuturilor pe care nu le-am explorat încă. Vezi tu, sunt făcută să rătăcesc. Mi-a ciufulit cu blândețe părul. Și acum, a spus, mă tem că e vremea să ne despărțim.

M-am oprit din mestecat.

– Să ne despărțim? De ce?

Vocea diafană mi-a vorbit la ureche:

– Pentru că eu sunt vântul, Emrys Merlin, și trebuie să zbor. Întotdeauna mă înalț cât mai sus, întotdeauna mă rotesc, ăsta e drumul meu. Am multe locuri de văzut, pe Fincayra, dar și în celelalte lumi. Preț de un moment, a părut să plutească în preajma Harpei. Și tu trebuie să zbori, a adăugat ea. Căci încă mai ai de lucru pe Dealurile Întunecate.

M-am încruntat.

– Și tu, Aylah? Credeam că măcar tu n-o să încerci să-mi spui ce să fac.

– Eu nu-ți spun ce să faci, Emrys Merlin. Îți spun doar că vânturile aduc vești despre lucruri tulburătoare, lucruri rele, peste Dealurile Întunecate. Aliații lui Rhita Gawr încep să se ridice din nou. Devin tot mai îndrăzneți cu fiecare zi. În curând, goblinii vor ieși din peșterile lor și, odată cu ei, și spectrele schimbătoare. Atunci va fi prea târziu pentru tine să vindeci ținuturile.

Am simțit cum mi se strânge stomacul la cuvintele ei. Mi-am amintit de avertismentul lui Cairpré atunci când îmi dăduse Harpa. „Dealurile Întunecate trebuie vindecate înainte ca Rhita Gawr să se întoarcă, altfel vom pierde singura noastră șansă. Nu uita: dacă îți neglijezi sarcina, nu vei fi niciodată iertat."

Am privit lung spre crestele din zare. Umbre de nori le pândeau.

– Dacă ceea ce spui e adevărat, trebuie să mă întorc acum. Nu vrei să vii cu mine? Ca să mai putem călători o vreme împreună?

– Deja am stat cu tine, Emrys Merlin, mai mult decât am stat vreodată cu cineva care nu are aripi proprii. A suflat peste gâtul meu. Iar acum trebuie să zbor.

Încruntat, am pus deoparte tuberculul.

– Am auzit că odinioară fincayranii aveau aripi. Poate că e doar o legendă veche, dar aș vrea să fie adevărată. Aș vrea să nu și le fi pierdut niciodată. Atunci aș putea să am și eu aripi, ca să zbor alături de tine.

Am simțit un vârtej de vânt peste umeri.

– Ah, Emrys Merlin, ai auzit despre asta, așa-i? Să ai aripi și apoi să le pierzi? Ce tragedie a fost! Chiar dacă mulți fincayrani au uitat cum s-a întâmplat, eu nu pot uita durerea stăruitoare dintre umerii lor.

Mi-am întins brațele cu mișcări țepene, simțind vechea durere.

– Aylah, tu știi cum s-a întâmplat? Nici măcar Cairpré, care a auzit povești nenumărate, nu știe cum și-au pierdut fincayranii aripile. Mi-a spus odată că și-ar da jumătate din bibliotecă doar ca să afle.

Vântul cald m-a înfășurat din nou, rotindu-se încet.

– Știu povestea, Emrys Merlin. Poate că într-o bună zi o să ți-o spun. Dar nu acum.

– Chiar pleci? Întotdeauna mi se întâmplă asta. Mi se pare că orice găsesc pierd mai apoi.

– Sper că mă vei găsi din nou, Emrys Merlin.

O pală bruscă de vânt a fluturat mânecile tunicii mele cafenii. Apoi, la fel de iute, a dispărut.

Am rămas acolo mult timp. La un moment dat, stomacul a început să-mi chiorăie de foame. L-am ignorat. Apoi, auzindu-l din nou, m-am aplecat și am luat iar tuberculul pe care îl aruncasem. Am mușcat din el, gândindu-mă la Aylah, sora vântului. În cele din urmă, după ce l-am terminat, am pornit-o iar la drum – spre est, către Dealurile Întunecate.

În jurul meu, Câmpiile Ruginii se ridicau și coborau în valuri mari, domoale. Am mers înainte, târșâindu-mi picioarele, cu ierburile uscate pocnind sub tălpile mele. Un vânt molcom mă bătea din spate, răcorind căldura soarelui, dar nu era vântul pe care mi-l doream. Și mai mult chiar decât compania lui Aylah, îmi lipsea sentimentul de bucurie pentru sarcina mea, pe care de-abia îl recăpătasem – pentru a-l pierde din nou. Simțeam Harpa atârnându-mi grea pe umăr.

Uneori, în vreme ce mergeam, atingeam săculețul cu ierburi vindecătoare pe care mi-l dăduse mama chiar înainte de a ne lua rămas-bun, în acea încăpere de piatră, umedă și rece, din Caer Myrddin. Îi simțeam lipsa mai mult ca niciodată. Și știam că și ei îi era dor de mine. Dacă ar fi fost aici, ea nu m-ar fi părăsit, așa cum făcuseră ceilalți. Și totuși, era la fel de departe precum cel mai îndepărtat vânt.

Când soarele auriu s-a lăsat mai jos pe cer, m-am apropiat de un pâlc de copaci plantați pe șase sau șapte rânduri. Deși nu vedeam niciun fruct pe ramurile din această livadă, câteva flori albe străluceau, trimițând spre mine un parfum familiar. Flori de măr. Am inspirat adânc mirosul plăcut. Și

totuși, nu mi-au ridicat prea mult moralul. Poate că m-ar fi ajutat să cânt la Harpă, să simt din nou bucuria de a aduce o viață nouă pe pământ.

Am luat instrumentul în brațe. Apoi am șovăit, amintindu-mi de ciudata experiență din poiana întunecată. Doar un eșec întâmplător, m-am liniștit singur. Încet, mi-am trecut degetele peste corzi. Dintr-odată, un penel luminos a alunecat peste pomii și câmpurile înierbate care îi înconjurau. Ramurile s-au umplut de mere, care au căpătat dimensiuni considerabile. Trunchiurile s-au îngroșat, rădăcinile s-au îndesit. Copacii s-au înălțat spre cer, fluturându-și cu mândrie crengile încărcate de fructe. Am simțit cum mi se umflă pieptul. Orice se întâmplase în poiana întunecată, cu siguranță nu mai era o problemă acum.

Deodată, am auzit un strigăt. Un băiat cu pieptul gol, cam de vârsta mea, a căzut dintr-unul din copaci. A aterizat într-un șanț de irigare care se întindea sub ramuri. Un alt strigăt a răsunat. Am alergat către acel loc.

Băiatul s-a cățărat afară din șanț, cu părul și pielea la fel de cafenii precum țărâna. Apoi, spre surprinderea mea, o altă siluetă și-a făcut apariția, arătând ca o versiune mai în vârstă și mai solidă a băiatului. Era un om al pământului. Era un om pe care îl recunoșteam.

Nici el, nici băiatul nu m-au observat, căci stăteam în umbra mărului. Bărbatul fără cămașă și-a îndreptat spatele lat și apoi l-a apucat pe băiat de umeri.

– Te-ai lovit, fiule?

Băiatul și-a frecat coastele julite.

– Nu. A zâmbit timid. Ai fost o pernă bună.

Bărbatul l-a privit amuzat.

– Tu nu cazi prea des de pe crengi.

– Crengile nu se îndreaptă prea des ca să mă scuture de pe ele! Și uite, tată! Sunt încărcate cu mere!

Bărbatul a icnit surprins. La fel ca băiatul, s-a holbat, cu falca atârnându-i, la pomii transformați. Am început și eu să zâmbesc. Asta era reacția pe care sperasem să o primesc de la Rhia și ceilalți – reacția pe care cu siguranță aș fi văzut-o la mama mea. Fusese întotdeauna încântată de frumusețea și de aroma merelor proaspete.

– E un miracol, fiule. E un dar de la însuși marele zeu Dagda.

Am ieșit din umbre.

– Nu, Honn. E un dar de la mine.

Bărbatul a tresărit, mutându-și privirea de la mine la pomul care își întindea ramurile deasupra noastră, apoi din nou la mine. În cele din urmă s-a întors către fiul său.

– El e! Flăcăul despre care ți-am vorbit.

Băiatul a făcut ochii mari.

– Cel care a nimicit regele cel rău? Cel care și-a luat numele după un șoim?

– Merlin, i-am spus eu, bătându-l ușor pe băiat cu palma pe umăr. Tatăl tău m-a ajutat mai demult, când am avut mare nevoie.

Honn și-a trecut mâna prin părul plin de țărână.

– Dumnezeule mare, flăcăule! Până să aud poveștile despre izbânzile tale, te-am crezut mort de mai bine de trei ori.

Rezemându-mă în toiagul meu noduros, am zâmbit larg.

– Și pe bună dreptate! De n-aș fi avut la îndemână tăișul ăla pe care mi l-ai dat, cu siguranță aș fi fost mort de mai bine de trei ori.

Frecându-și bărbia puternică, Honn m-a cercetat preț de un moment. Avea pieptul gol și nu purta decât niște pantaloni maro largi. Mâinile lui, deși crăpate și bătucite, păreau la fel de puternice ca niște rădăcini de copac.

– Mă bucur că pumnalul ăla vechi s-a dovedit util, flăcăule. Unde e acum?

– Undeva în ruinele Castelului Înnegurat. N-a reușit să omoare un strigoi, unul dintre soldații nemuritori ai lui Stangmar. Dar mi-a oferit câteva secunde prețioase.

– Mă bucur să aud asta, a spus bărbatul, și privirea i s-a îndreptat către instrumentul magic. Văd că ai găsit Harpa Înflorită. I-a tras un ghiont băiatului. Vezi tu, fiul meu, a fost cu adevărat un miracol! Niciun muritor oarecare, nici măcar unul atât de talentat ca tânărul șoim de aici, n-ar fi putut să facă așa ceva. A fost Harpa, nu flăcăul, cea care ne-a adus la viață livada.

M-am crispat, apoi am dat să vorbesc. Dar înainte să pot spune ceva, Honn a continuat:

– După cum văd eu lucrurile, fiule, toate Comorile din Fincayra sunt niște obiecte miraculoase, făurite de Dagda însuși. Cu o voce liniștită, aproape respectuoasă, a adăugat: Există chiar un plug, una dintre cele Șapte Unelte Înțelepte, care știe cum să-și are propriul câmp. Cu adevărat! Se zice că orice câmp pe care îl atinge va da recolta perfectă, nici prea multă, nici prea puțină.

Băiatul a clătinat din cap uluit. Făcând un semn cu mâna către plugul șubred de lemn care zăcea lângă șanț, a râs.

– Nicio șansă să fie ăsta plugul fermecat, tată! Mă doare spatele numai când mă uit la tine cum îl tragi.

Honn a zâmbit larg.

– Nu la fel de mult cum mă doare pe mine spatele după ce sari pe mine dintr-un copac.

Cei doi au râs la unison. Honn și-a trecut un braț gros pe după umerii fiului său și apoi s-a întors către mine, cu mândrie pe chip.

– Adevărul e că am și eu propria comoară. Tânărul meu prieten de aici. Și pentru mine e mai prețios ca un ocean plin de miracole.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât și mi-am trecut un deget peste săculețul de piele al mamei mele.

– Ce-ai face, Honn, dacă ți-ai pierde vreodată acea comoară? Acel prieten?

Chipul lui a devenit dur precum piatra.

– Păi, aș face tot ce-ar sta în puterea mea de muritor să o capăt înapoi.

– Chiar dacă asta ar însemna să îți lași munca neterminată?

– Nicio muncă nu ar putea fi mai importantă decât asta.

Am încuviințat din cap, mohorât. „Nicio muncă nu ar putea fi mai importantă decât asta."

Am pășit peste șanț și am pornit la drum. Când am ajuns la marginea livezii, m-am oprit și am privit Dealurile Întunecate, care luceau asemenea unor cărbuni în soarele la apus. Umbra subțire și prelungă pe care o lăsa toiagul meu părea să arate direct către dealul crestat, unde renunțasem la sarcina mea.

Încet, m-am îndreptat către nord. Aveam să mă întorc în curând la acele

dealuri și la sarcina mea. Și apoi aveam să aduc din nou la viață fiecare fir de iarbă pe care îl voi găsi. Dar mai întâi trebuia să fac altceva. Trebuia să-mi găsesc din nou mama. Și, la fel ca Honn, aveam să fac tot ce stătea în puterea mea de muritor pentru a reuși.

V. Bufonul

Mai târziu în ziua următoare, în vreme ce fire de lumină aurie se împleteau strălucitoare printre ierburile din Câmpiile Ruginii, stăteam pe coama unei coline. Sub mine se afla un pâlc de case din chirpici, dispuse într-un soi de cerc. Acoperișurile lor de paie luceau la fel de puternic precum câmpia care le înconjura. Scânduri lungi de lemn se întindeau între zidurile lor, legând unele de altele casele la fel ca brațele unor copii mici care stau în cerc. Aroma grânelor prăjite pe un foc de lemn mi-a gâdilat nasul.

Am simțit cum se adună în mine nerăbdarea – și o senzație de groază. Căci acesta era Caer Neithan, Orașul Barzilor. Știam că poetul Cairpré promisese să vină aici după Marele Consiliu, să-i ajute pe oameni să îndrepte răul produs de Stangmar. Și mai știam că, dacă exista cineva în întreaga Fincayra care să mă poată ajuta să-mi găsesc mama, acesta era însuși Cairpré.

Nu avea să fie încântat să mă vadă din nou, după ce lăsasem atâta treabă neterminată. Dar și el o cunoscuse pe Elen-cea-cu-Ochii-de-Safir, după ce-i fusese dascăl, cu mulți ani în urmă. Credeam că și el își dorea ca ea să se întoarcă. Nu-mi spusese el odată că învățase de la ea despre arta vindecării mai multe decât învățase ea de la el? Era posibil – doar posibil – ca el să poată ști vreo cale de a o aduce înapoi prin perdeaua de cețuri care înconjura această insulă. Atunci, reunit în sfârșit cu ea, aveam să-mi pot termina treaba pe Dealurile Întunecate cu inima plină de bucurie.

Am coborât panta, lovind cu toiagul pământul tare în același ritm cu Harpa ce sălta de pe spatele meu. Ascultam zgomotele tot mai puternice ale satului și nu puteam să nu-mi aduc aminte de tăcerea stranie care îl învăluise la ultima mea vizită. O tăcere care fusese, în felul ei, mai sonoră ca o furtună cu tunete și fulgere.

Într-adevăr, Orașul Barzilor cunoscuse doar rareori tăcerea. Nicio altă așezare din Fincayra nu avea o istorie mai bogată în povești și cântece. Căci, de-a lungul vremurilor, fusese căminul multora dintre cei mai inspirați

povestitori ai acestui pământ și martorul multora dintre primele lor realizări. Însuși Caipré, despre a cărui faimă de poet aflasem doar de la alții, se născuse într-una din căsuțele acelea de chirpici.

Pe când mă apropiam de porțile satului, care răspândeau o lumină aurie, mai mulți oameni au început să iasă din case. Îmbrăcați în tunici lungi din pânză albă, se profilau distinct pe pereții de chirpici uscat, pe scândurile întunecate care legau între ele clădirile și pe cutiile goale pentru flori agățate la cele mai multe dintre pervazuri. Am întins mâna spre Harpă, tentat să umplu acele cutii pentru flori cu ceva mai mult decât umbre. Dar m-am oprit, hotărât să aștept înainte de a-mi anunța sosirea.

Tot mai mulți oameni ieșeau pe uși. Păreau surprinzător de diferiți unul de altul în privința culorii pielii, vârstei, părului, siluetei, înălțimii. Și totuși aveau cu toții o trăsătură comună, în afară de tunicile lor albe. Toți păreau șovăitori, nesiguri de ceva. În loc să se adune în spațiul rotund din mijlocul caselor, șovăiau la marginea lui. Câțiva rămăseseră lângă ușile lor, foindu-se de colo colo agitați, dar cei mai mulți se așezau pe scândurile care încercuiau zona deschisă. Păreau să se adune cu un scop anume, dar nu puteam scăpa de senzația că în acțiunile lor era o oarecare împotrivire.

În acel moment, un bărbat înalt, numai piele și os, cu o mantie cafenie acoperindu-i tunica, a pășit în centrul cercului. Avea pe cap o pălărie ciudată, în trei colțuri, care stătea înclinată într-o poziție precară, asemenea cuiva care băuse prea mult vin. Zeci de biluțe de metal strălucitoare se legănau prinse de marginea pălăriei. Bărbatul a început să-și legene brațele lungi și subțiri, fluturându-și mânecile largi, în timp ce striga niște cuvinte pe care nu le-am putut desluși.

Am înțeles imediat aranjamentul în cerc al caselor. Întregul oraș era un teatru! Iar eu sosisem la timp pentru un fel de spectacol.

Când am ajuns la porțile satului, m-am oprit. Spre deosebire de ultima dată când fusesem aici, niciun străjer nu m-a întâmpinat cu vreo suliță îndreptată spre pieptul meu. În schimb, am fost primit cu o tăblie nou sculptată, prinsă de unul din stâlpii porții. Sclipea în lumina după-amiezii târzii și pe ea scria: „Caer Neithan, Orașul Barzilor, îi primește bucuros pe toți cei care vin în bună pace". Sub aceste cuvinte, am recunoscut două

versuri ale lui Cairpré: „Aici, cântecul în aer zboară, iar basmul urcă scările-n spirală".

De-abia am intrat pe poartă, când un bărbat subțire, cu părul răvășit, a sărit de pe una dintre scânduri și a venit la mine cu pași mari. Sprâncenele zburlite, la fel de încurcate ca niște rugi, îi cădeau peste ochii întunecați. Rezemat în toiagul meu, l-am așteptat să se apropie.

– Bună, Cairpré!

– Merlin, a șoptit el, întinzându-și brațele ca și cum se pregătea să bată din palme de bucurie. Apoi, uitându-se peste umăr la bărbatul cel slab care recita ceva, a părut să se răzgândească în privința bătăii din palme și a spus doar: Mă bucur să te văd, băiete!

Am dat din cap, dându-mi seama că el presupunea că îmi încheiasem treaba în Dealurile Întunecate. Nu avea să fie ușor să-i spun adevărul.

S-a uitat din nou la bărbatul care recita și la fețele sumbre, aproape înlăcrimate, ale celor care-l ascultau.

– Îmi pare rău doar că n-ai sosit la un spectacol mai vesel.

– Oh, e-n regulă, am șoptit. După toate fețele alea posace, se pare că individul are un talent special de a întrista oamenii. Ce recită? Un soi de poem tragic?

Sprâncenele lui Cairpré i s-au înălțat mult pe frunte.

– Din păcate, nu. Și-a scuturat coama ciufulită. Crezi sau nu, bietul de el *încearcă* să fie amuzant.

– Amuzant?

– Întocmai.

Chiar atunci mi-au ajuns la urechi niște clinchete și zdrăngăneli puternice. M-am întors din nou spre actor și l-am văzut cum își scutură violent capul, legănându-și pălăria dintr-o parte într-alta. Sunetele veneau de la biluțele de metal. Erau clopoței. Bineînțeles! mi-am spus. Foarte potriviți pentru a face lumea să râdă. Păcat însă că sunau atât de strident, mai degrabă ca niște săbii care se ciocnesc decât ca niște clopoței care sună.

L-am privit o clipă pe bărbat. Mâinile îi atârnau, umerii îi erau căzuți, iar spatele îi era adus. În plus, toată fața lui – chiar și fruntea, ochii și gura – părea să se încrunte. Efectul era combinat, deoarece, în ciuda siluetei sale

subțiri, avea un gât flasc, cu mai multe rânduri de bărbii duble. Așa că, atunci când colțurile gurii i s-au lăsat la un moment dat în jos, i-au coborât de cinci sau șase ori.

Deodată, și-a strâns în jurul lui mantia grea, ca și cum s-ar fi pregătit să țină un discurs. Apoi, încet și pe un ton trist, a început să cânte – sau, mai precis, să se jeluiască. Vocea lui părea un plânset, răsuflarea îi semăna cu niște suspine. La fel ca și Cairpré și cei mai mulți dintre spectatori, m-am înfiorat. Poate că omul încerca să fie amuzant, dar cântecul lui exprima toată bucuria unui bocet de înmormântare.

Când clopoțeii vă ajung la urechi,
Uitați de orice spaime vechi!
Tristețea ce dăinuie vie
Se va preschimba în bucurie.

Fiți voioși, vă veseliți:
Bufonul e-aici!

Mă zbengui, și țopăi, și sar,
Pe buze cu râsete, iar și iar!
Clopoțeii mei sună dulce mereu,
Ca să vă-ncânt și să v-amuz din greu.

Fiți voioși, vă veseliți:
Bufonul e-aici!

Pe când jelania continua, m-am întors către Cairpré.

– Chiar nu-și dă seama cum sună? E cea mai puțin amuzantă persoană pe care am auzit-o vreodată.

Poetul a oftat prelung.

– Ba cred că știe. Dar tot încearcă. Numele lui e Bumbelwy. Încă de când era copil și a speriat prima oară păsările cu cântecele lui a visat să devină bufon. Nu doar un tip vesel și amuzant, ci un bufon adevărat, cineva care practică înalta artă a îmbrăcării înțelepciunii în veșmântul umorului. Bumbelwy cel Voios, așa își spune.

– Bumbelwy cel Penibil i s-ar potrivi mai bine.

– Știu, știu! Așa cum am mai spus, „Pâinea să crească ar vrea, mai mult decât e forma sa".

Între timp, orășenii păreau la fel de deprimați ca Bumbelwy însuși. Mulți își țineau capul între mâini; toți erau încruntați. O fetiță s-a smucit din brațele mamei sale și a fugit într-o casă din apropiere, cu părul negru fluturându-i pe spate. Femeia a rămas la locul ei, dar părea să o invidieze pe fată.

M-am întors spre Cairpré, eu însumi încruntat.

– De ce stau toți să-l asculte?

– Unul dintre… ăăă, discursurile lui comice, cum le numește el, îți pot distruge următoarele trei mese. Dar, la fel ca oricare locuitor din Caer Neithan, el prezintă un spectacol în mijlocul satului în fiecare an, în ziua în care s-a născut. Cairpré a clătinat din cap. Iar noi, ceilalți, trebuie să-l ascultăm. Chiar și cei ca mine, care nu locuiesc aici, dar au ghinionul să se afle în sat în ziua nepotrivită. A făcut un semn cu mâna spre spațiul circular, și vocea nu-i mai era șoptită: Când mă gândesc la toate spectacolele cu adevărat memorabile pe care le-a văzut locul acela! *Ciocanul nopții, Corabia iluziilor, Jurământul lui Geraint*[3]. S-a răsucit și a arătat către una dintre casele mai mici și mai vechi. Pwyll, al cărei zâmbet deznădăjduit a inspirat el însuși volume de poeme, și-a scris prima poezie acolo. Apoi Cairpré a arătat către o casă joasă cu prispă de lemn. Laon cel Șchiop s-a născut acolo. Și să nu uităm de Banja. De Jussiv cel Triumfător. De Ziffian. Toți au numit orașul ăsta căminul lor. La fel ca mulți alți barzi legendari.

M-am uitat din nou la Bumbelwy, ale cărui brațe lungi se mișcau întruna, în vreme ce continua să vorbească monoton.

– Singurul loc unde va fi vreodată bufon e în visurile sale, am remarcat eu.

Cairpré a încuviințat din cap mohorât.

– Toți avem visurile noastre personale. Dar prea puțini se agață de visuri atât de îndepărtate de adevăratele noastre înzestrări. În vremurile de demult, Bumbelwy ar fi putut să fie salvat de una dintre Comorile din Fincayra, cornul magic, cunoscut ca Aducătorul de Vise. Gândește-te doar, Merlin! Atunci când cineva extraordinar de înțelept sufla în Aducător, putea să dea viață celui mai drag vis al cuiva. De aceea era adeseori numit, în povești și

cântece, Cornul Veștilor Bune.

Cute mai adânci decât cicatricele de pe fața mea s-au ivit pe fruntea lui Cairpré. Știam că își aducea aminte cum pervertise Rhita Gawr magia Aducătorului de Vise pentru ca doar veștile rele să fie aduse la viață. În cazul acestui sat, făcuse să devină cu adevărat cel mai înspăimântător vis al oricărui poet, bard sau muzician: redusese la tăcere completă vocile celor care locuiau aici, făcând inutile chiar instrumentele sufletelor lor. De aceea Orașul Barzilor fusese la fel de tăcut ca un cimitir ultima dată când trecusem pe aici. Expresia chinuită a lui Cairpré mi-a dat de înțeles că, deși blestemul în sine dispăruse odată cu prăbușirea Castelului Înnegurat, amintirea lui încă mai dăinuia.

Clopoțeii de la pălăria lui Bumbelwy au început să zăngăne din nou, mai tare ca înainte. Dacă n-aș fi avut toiagul în mână, mi-aș fi acoperit urechile. Dându-i un ghiont lui Cairpré, l-am întrebat:

– De ce nu încerci tu însuți pe el Aducătorul de Vise?

– N-aș putea.

– De ce nu?

– Mai întâi, băiete, n-am de gând să încerc să iau nimic – cu siguranță nu una dintre Comori – din peștera Marii Elusa, unde se află acum. O să las asta în seama cuiva mult mai curajos. Sau mai nesocotit. Dar nu ăsta e principalul motiv. De fapt, nu sunt suficient de înțelept pentru a folosi Aducătorul.

Am clipit surprins.

– Nu ești suficient de înțelept! Păi, poetul Cairpré e cunoscut pe toată insula ca un…

– Versificator, recitator, un prost idealist, a încheiat el. „Nu-ți face nicio iluzie, mintea mi-e plină de confuzie." Dar cel puțin sunt suficient de înțelept ca să știu un lucru important: cât de puține știu de fapt.

– E ridicol. Ți-am văzut biblioteca. Toate cărțile alea! Nu poți să-mi spui că nu știi nimic!

– N-am spus că nu știu nimic, băiete. Am zis că nu știu *suficient*. E o diferență. Și să mă gândesc că aș putea mânui legendarul Aducător de Vise… ei bine, asta ar fi o dovadă teribilă de hybris.

– Hybris?

– Din cuvântul grecesc *hýbris*, care înseamnă „aroganță". O mândrie excesivă de sine însuși. E un cusur care a doborât mulți oameni mari. Și-a coborât vocea într-o șoaptă. Inclusiv, mi s-a spus, pe bunicul tău.

Am încremenit.

– Vrei să zici… pe Tuatha?

– Da. Pe Tuatha. Cel mai puternic vrăjitor pe care l-a cunoscut vreodată Fincayra. Singurul muritor căruia i s-a îngăduit vreodată să viziteze Cealaltă Lume pentru a-i cere sfatul lui Dagda – și să se întoarcă în viață. Chiar și el era sensibil la hybris. Și asta l-a omorât.

Harpa Înflorită a părut dintr-odată mai grea în spatele meu, cureaua ei săpându-mi urme adânci în umăr.

– Cum a murit?

Cairpré s-a aplecat spre mine.

– Nu cunosc detaliile. Nimeni nu le cunoaște. Tot ce știu e că și-a supraestimat puterea și l-a subestimat pe cel mai înfricoșător servitor al lui Rhita Gawr, căpcăunul chior numit Balor. Cairpré s-a scuturat. Dar hai să vorbim de lucruri mai plăcute! Spune-mi despre Harpă, băiete! Ai terminat repede cu Dealurile Întunecate dacă ești deja aici jos, în câmpie.

M-am foit stânjenit, frecând cu palma capătul noduros al toiagului meu. În vreme ce pipăiam crestăturile adânci, parfumul lemnului de tsuga a umplut aerul, amintindu-mi de femeia ale cărei miresme îmi umpluseră copilăria. Venise momentul să îi spun lui Cairpré ce voiam să fac – și ce lăsasem nefăcut.

Am respirat adânc și am mărturisit:

– Nu mi-am terminat treaba pe dealuri.

El a icnit.

– N-ai terminat? Ai avut necazuri? Goblini războinici care bântuie pe-acolo?

Am clătinat din cap.

– Singurul necaz mi l-am făcut eu.

Ochii lui, două lacuri fără fund, m-au cercetat.

– Ce spui?

– Că am descoperit ceva mai important ca sarcina mea. M-am întors și l-am privit pe poet direct în față. Vreau să-mi găsesc mama. Să o aduc în Fincayra.

Furia i-a întunecat chipul.

– Ne-ai pune pe toți în pericol pentru asta?

Am simțit un nod în gât.

– Cairpré, te rog! Îmi voi termina sarcina. Îți promit! Dar trebuie să o văd din nou. Și curând. Cer prea mult?

– Da! Tu pui în primejdie toate creaturile acestui pământ!

Am înghițit cu greu.

– Elen a renunțat la tot pentru mine, Cairpré! Ea a iubit viața de aici. A iubit-o până în adâncurile sufletului. Și a părăsit totul doar ca să mă protejeze pe mine. În timpul petrecut în Gwynedd, eu am fost… ei bine, singurul ei tovarăș. Singurul ei prieten. Deși n-am făcut prea mult pentru a merita asta. Am tăcut preț de o clipă, gândindu-mă la cântecele ei triste, la mâinile ei vindecătoare, la minunații ochi albaștri. Am avut problemele noastre, crede-mă, am continuat. Dar am fost mult mai apropiați decât a știut fiecare din noi. Apoi, într-o bună zi, am lăsat-o acolo, singură de tot. Pur și simplu am părăsit-o. Probabil că e tare nefericită, în încăperea aia rece de piatră. Ar putea chiar să fie bolnavă sau să aibă necazuri. Așa că, deși vreau s-o aduc aici pentru mine, o fac și pentru ea.

Expresia lui Cairpré s-a îmblânzit puțin. Mi-a pus o mână pe umăr.

– Ascultă, Merlin! Înțeleg. De atâtea ori eu însumi mi-am dorit s-o văd din nou pe Elen! Dar chiar dacă lăsăm deoparte Dealurile Întunecate, să aduci pe cineva aici din lumea de dincolo de cețuri… ei bine, să faci asta e cât se poate de primejdios.

– Ești sigur? Marea m-a cruțat de două ori!

– Nu e vorba de mare, băiete, deși călătoria aia e și ea destul de periculoasă. Fincayra are propriile datini, propriile ritmuri, pe care muritorii doar le pot bănui. Nici măcar Dagda însuși, se spune, nu îndrăznește să prezică cui i se poate îngădui să treacă prin perdeaua de cețuri.

– Nu cred.

Privirea i s-a întunecat.

– Ar apărea primejdii pentru oricine ar fi adus aici din afară, și totodată primejdii pentru restul Fincayrei. A închis ochii, gânditor. Ceea ce s-ar putea să nu înțelegi e că oricine ajunge aici – chiar și cel mai mic fluture – ar putea să schimbe echilibrul vieții pe Fincayra și să producă o distrugere imensă.

– Vorbești ca Domnu, l-am luat eu în derâdere. Când a zis c-o s-aduc distrugerea Fincayrei.

El și-a întors capul către porțile satului, care nu mai sclipeau în lumina aurie. Dincolo de ele, Dealurile Întunecate se înălțau ca niște valuri pe o mare furtunoasă.

– Ai putea foarte bine s-o aduci. Mai ales dacă nu termini ce ai început.

– Nu vrei să mă ajuți?

– Chiar dacă aș ști o cale, nu te-aș ajuta. Ești doar un băiat. Și unul mai nesăbuit decât am crezut.

Am lovit cu toiagul în pământ.

– Am puterea de a face Harpa să funcționeze, nu? Tu însuți ai spus Marelui Consiliu că am inima unui vrăjitor. Ei bine, poate că am și puterea de a o aduce pe mama mea aici.

Mâna lui mi-a strâns umărul atât de tare, încât am tresărit.

– Nu mai spune asemenea lucruri, nici măcar în glumă! Ai nevoie de mult mai mult decât o inimă ca să fii un vrăjitor adevărat. Ai nevoie de spirit, de intuiție, de experiență. Ai nevoie de cunoaștere – o imensă cunoaștere a tiparelor cosmosului și a tuturor artelor magiei. Și, încă și mai mult, ai nevoie de înțelepciune, acel soi de înțelepciune care să-ți spună când să folosești acele arte și când să te stăpânești. Căci un adevărat vrăjitor își folosește puterea cu rațiune, în felul în care un arcaș priceput își mânuiește săgețile.

– Eu nu vorbesc despre săgeți. Eu vorbesc despre mama mea, Elen. Mi-am îndreptat spatele. Dacă nu vrei să mă ajuți, atunci voi găsi o altă cale.

Fruntea lui Cairpré s-a acoperit din nou de cute.

– Un vrăjitor adevărat mai are nevoie de ceva.

– De ce? l-am întrebat nerăbdător.

– De umilință. Ascultă-mă bine, băiete! Uită de nebunia asta. Ia Harpa și întoarce-te la treaba ta pe Dealuri. Nici nu știi cât riști!

– Aș risca mult mai mult, ca s-o aduc pe mama înapoi la mine.

El s-a uitat în sus spre cer.

– Ajută-mă, o, Dagda! Apoi și-a întors privirea spre mine și m-a întrebat: Cum pot să te fac să înțelegi? Există un proverb, la fel de vechi ca însăși insula asta, care spune că doar cea mai înțeleaptă scoică de pe Țărmul Scoicilor Vorbitoare poate călăuzi pe cineva prin cețuri. Pare destul de simplu. Și totuși, niciun vrăjitor din istorie, nici măcar Tuatha, nu a îndrăznit vreodată să încerce. Asta îți dă vreun indiciu în privința dimensiunilor primejdiei?

Am zâmbit.

– Nu. Dar îmi dă o idee.

– Merlin, nu! Nu trebuie s-o faci. Pe lângă celelalte primejdii, mai există una. Pentru tine. Dacă încerci un asemenea act de mare vrăjitorie, o să-i dai lui Rhita Gawr indicii asupra locului unde te afli – și mai multe chiar, mă tem. Când se va întoarce, hotărât să cucerească această lume și celelalte, te va urmări. Ține minte cuvintele mele!

Am tras de cureaua Harpei.

– Nu mă tem de el, am spus.

Sprâncenele stufoase ale lui Cairpré s-au înălțat.

– Atunci ar fi bine să începi să te temi. Căci, cu un hybris ca acesta, îi vei oferi cea mai dulce răzbunare posibilă. Să te facă servitorul lui, întocmai cum a făcut cu tatăl tău.

Stomacul mi s-a strâns, ca și cum primisem o lovitură.

– Spui că nu sunt mai bun ca Stangmar?

– Spun că ești la fel de vulnerabil. Dacă Rhita Gawr nu te omoară imediat, o să încerce să te înrobească.

În aceeași clipă, umbra unui bărbat a căzut peste noi. M-am răsucit și l-am văzut în fața mea pe Bumbelwy. Se părea că își terminase recitalul și se apropiase de noi, dar fuseserăm prea absorbiți de discuție ca să observăm că ne asculta. S-a înclinat cu stângăcie, trimițându-și pălăria pe jos cu un zăngănit zgomotos. A ridicat-o și apoi, cu umerii căzuți, s-a uitat la Cairpré.

– A fost jalnic, așa-i?

Cairpré, uitându-se încă urât la mine, i-a făcut semn să plece.

– Altă dată, i-a spus. Acum vorbesc cu băiatul ăsta.

Bumbelwy și-a întors bărbiile cutate spre mine și a zis mohorât:

– Spune-mi tu, atunci. Am fost jalnic sau nu?

Gândindu-mă că, dacă îi răspundeam, avea să plece, m-am încruntat la el și am răspuns:

– Da, da. Ai fost jalnic.

Dar n-a plecat. Doar a dat din cap posac, făcând clopoțeii să clincăne.

– Deci am făcut praf discursul. Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat!

– Merlin, a gemut Cairpré. Ia aminte la avertismentele mele! Nu vreau decât să te ajut.

Am simțit că îmi ard obrajii.

– Să mă ajuți? De-asta ai încercat să mă convingi data trecută să nu mă mai duc la Castelul Înnegurat? Sau de ce nu mi-ai spus că Stangmar e, de fapt, tatăl meu?

Poetul s-a strâmbat.

– Nu ți-am spus despre tatăl tău, deoarece m-am temut că un asemenea adevăr îngrozitor te-ar marca pentru totdeauna. Că te-ar face să te îndoiești de tine însuți sau chiar să te urăști. Poate că m-am înșelat atunci, așa cum m-am înșelat crezând că nu poți distruge castelul. Dar acum nu mă înșel. Du-te înapoi pe Dealurile Întunecate!

M-am uitat la porțile satului. Învăluite în umbre, se înălțau la fel de întunecate ca niște pietre de mormânt.

– Mai întâi mă duc pe Țărmul Scoicilor Vorbitoare.

Înainte să-mi poată răspunde Cairpré ceva, Bumbelwy și-a dres glasul, făcându-și bărbia multiplă să tremure. Apoi și-a răsucit mantia în jurul lui cu un gest dramatic.

– Vin cu tine, mi-a spus.

– Ce? am exclamat. Nu vreau să vii!

– Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat! Și totuși voi veni.

Ochii întunecați ai lui Cairpré au sclipit.

– O să-ți regreți decizia mai curând chiar decât mă aștept.

VI. Prin cețuri

La fel cum îți stăruie în gură gustul amar mult timp după ce ai mușcat dintr-un fruct stricat, tot așa stătea lângă mine Bumbelwy, cu clopoțeii lui zornăitori. Doar că după un fruct îți poți clăti gura și scăpa de gust. Cu Bumbelwy, nimic din ce spuneam sau făceam nu îl determina să plece. Deși mergeam cât de repede puteam, fără măcar să mă opresc pentru a ciupi corzile Harpei, nu puteam scăpa de prezența lui.

M-a urmat dincolo de porțile din Caer Neithan, în vreme ce Cairpré rămăsese pe loc și ne urmărea cu privirea, în tăcere. M-a urmat peste colinele și văile câmpiilor, umblând până târziu după lăsarea întunericului, înnoptând cu mine sub o salcie bătrână și apoi continuând prin soarele arzător al zilei următoare. M-a urmat tot drumul până la marele curs de apă năvalnic, cunoscut sub numele de Râul Necurmat.

Tot drumul, a bombănit despre arșiță, pietricelele din ghetele lui și viața grea de bufon. Pe când ne apropiam de râu, m-a întrebat de mai multe ori dacă voiam să ascult faimoasa ghicitoare despre clopoțeii săi, promițându-mi că avea să-mi ridice moralul. Atunci când îi răspundeam că nu doream să-i aud ghicitoarea – și nici clopoțeii –, pur și simplu se îmbufna puțin și pe urmă mă întreba din nou.

– Oh, dar e o ghicitoare splendidă, ștrengărească și gălăgioasă, a protestat el. O adevărată ghicitoare a unui izvoditor de ghicitori. Nu, e invers. La naiba, iar am făcut praf discursul! E o ghicitoare a unui adevărat izvoditor de ghicitori. Așa, acum e bine. E nostimă. E înțeleaptă. A făcut o pauză, cu un aer mai sumbru ca de obicei, apoi a adăugat: E singura ghicitoare pe care o știu.

Am scuturat din cap și m-am îndreptat cu pași mari spre Râul Necurmat. Pe când ne apropiam de malurile sale stâncoase și abrupte, am auzit vâltoarea apei fierbând sub noi. Stropii urcau sus în aer, alcătuind poduri de curcubeie care sclipeau în lumina soarelui. Împroșcarea și clocotul apei au devenit atât de puternice, încât, pentru prima oară de când plecaserăm din Orașul Barzilor, nu mai auzeam clopoțeii lui Bumbelwy. Sau rugămințile lui de a-și spune ghicitoarea.

M-am întors spre el. Încercând să acopăr zgomotul apei, am strigat:

– Am drum lung de mers, tocmai până pe malul de sud al insulei. Traversarea râului va fi periculoasă. Ar trebui să te întorci acum.

Mi-a strigat înapoi, mohorât:

– Atunci, nu mă vrei?

– Nu!

S-a încruntat, și pe frunte i-au apărut șase riduri.

– Sigur că nu mă vrei! Nimeni nu mă vrea. M-a privit cu atenție un moment. Dar eu te vreau, flăcău norocos!

M-am holbat la el.

– Norocos? Asta e ceva ce cu siguranță nu sunt! Viața mea nu e decât un șir de dezamăgiri, o pierdere după alta.

– Îmi dau seama, a declarat el. De aceea ai nevoie de un bufon. Încruntându-se cu un aer grav, a adăugat: Ca să te fac să râzi. Și-a dres glasul. Apropo, ți-am spus vreodată ghicitoarea mea despre clopoței?

Cu un mârâit, am dat să-i trag una cu toiagul. S-a ferit, lăsându-se în jos mai mult ca de obicei. Toiagul i-a atins spatele mantiei.

– Tu nu ești bufon, am strigat. Ești un blestem! Un blestem jalnic.

– Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat! Bumbelwy a scos un geamăt oftat. Sunt un bufon ratat. Absolut ratat. Un bufon trebuie să aibă doar două calități – să fie înțelept și caraghios. Iar eu nu sunt nici una, nici alta. O lacrimă de iritare i s-a rostogolit pe obraz. Poți să-ți închipui cum mă simt? Cum sufăr din vârful degetelor până în tălpi din pricina asta? Soarta mea e să fiu un bufon care întristează pe toată lumea. Inclusiv pe mine însumi.

– De ce eu? am protestat. Nu puteai alege pe altcineva pe care să-l urmezi?

– Cu siguranță, a strigat el peste vuietul apei. Dar păreai atât de… nefericit. Mai mult decât toți ceilalți pe care i-am întâlnit. Tu vei fi adevărata mea probă ca bufon! Dacă pot afla cum să te fac să râzi, atunci pot face pe oricine să râdă.

Am gemut.

– N-o să faci niciodată pe nimeni să râdă. Asta e sigur!

El și-a împins bărbiile către mine și a început să-și rotească mantia în

jurul său cu gesturi teatrale, moment în care s-a împiedicat de o piatră și s-a înclinat într-o parte, pierzându-și pălăria și fiind cât pe ce să alunece peste mal. Și-a înșfăcat pălăria și și-a îndesat-o la loc pe cap – invers. Mârâind, a îndreptat-o, dar nu înainte să se împiedice din nou și să aterizeze pe jos, în noroi. Bombănind, s-a ridicat în picioare, încercând să-și curețe noroiul de pe fund.

– Ei bine, atunci, a declarat el în clinchet de clopoței, cel puțin pot să-ți ofer plăcerea companiei mele.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi am aruncat o privire peste umăr înspre Râul Necurmat. Poate că, dacă săream în apa ce curgea repede, râul m-ar fi purtat iute în aval. Departe de acest nesfârșit chin în formă de om. Totuși, deși tentația era mare, știam că nu trebuia să o fac. În acel loc, râul curgea mult prea repede, și din albia lui se înălțau stânci ascuțite ca niște pumnale. Cu siguranță aș fi stricat Harpa și probabil că mi-aș fi făcut și mie rău. Unde era Rhia când aveam nevoie de ea? Ea ar fi știut cum să vorbească spiritului râului și să liniștească valurile. M-am înfiorat când m-am gândit cum ne despărțiserăm. Și totuși era mai degrabă vina Rhiei decât a mea. Fusese atât de sigură pe sine. Fără îndoială, o încântase grozav să mă vadă umilit.

Am săltat mai bine Harpa pe umăr. Cel puțin, după ce voi traversa râul, nu aveam să mai fiu înconjurat de câmpiile astea arse de soare, ce se întindeau cât vedeai cu ochii, la fel precum cerul cenușiu de deasupra, care îmi aducea în permanență aminte de sarcina mea neterminată. Către sud, mi-am amintit, râul se lățea considerabil. Acolo, puteam să-l traversez. Apoi aveam să-mi continui călătoria către Țărmul Scoicilor Vorbitoare. Cu sau fără Bumbelwy.

Spre disperarea mea, s-a dovedit că împreună cu el. Bufonul posac, cu mânecile fluturându-i și clopoțeii zăngănind, m-a urmărit pas cu pas pe lângă o serie de cascade urlătoare, printr-un ținut mlăștinos și peste zone cu pietriș neted, în luncile inundabile. În cele din urmă, am ajuns la ape mai puțin adânci, care curgeau la umbra unui grup de bolovani imenși în formă de ou, și am traversat, poticnit, Râul Necurmat. Apa rece mă lovea peste gambe, în vreme ce fundul ei moale îmi trăgea ghetele la fiecare pas. Cumva, simțeam că râul însuși încerca să mă împiedice să-l trec.

Am ieșit din apă și ne-am continuat drumul pe malul de vest. Preț de câteva ore, am înaintat cu greu de-a lungul unor trestii cu margini tăioase. Spre dreapta, copacii înalți din Pădurea Druma se ridicau spre cer, acoperind pământul cu o pătură verde care se întindea până departe, către Dealurile Încețoșate. Păsări cu aripi în culori strălucitoare zburau printre ramuri – păsări pe care știam că Rhia le-ar fi putut identifica. În tot acest timp, m-am străduit să ignor silueta aplecată și clopoțeii zornăitori care mă urmau.

În cele din urmă, am zărit un șir de dune vălurite, dincolo de care se vedea un zid de ceață rotitoare. Inima mi-a bătut mai tare. Chiar și cu limitele celei de-a doua vederi, am fost uimit să văd culorile intense dinaintea mea. Nisip auriu. Lujeri verzi, înfrunziți. Scoici roz și purpurii. Flori galbene.

Ghetele mi s-au înfundat în nisipul moale când am urcat pe prima dună. Am ajuns în vârful ei și am văzut în sfârșit țărmul, pe care clipoceau valurile. Mareea era joasă. Sub perdeaua groasă de ceață, tot felul de scoici acopereau nisipul. Le auzeam cum pleoscăie și lipăie, și lor li se alăturau păsările de apă, cu ciocurile lor lungi și scobite, care ciripeau și stropeau. Mii de midii minuscule stăteau agățate pe locurile stâncoase. Stele-de-mare roșii, uriașe, melci de apă cu gurile căscate și meduze lucioase zăceau peste tot. Crabii fugeau pe nisip, ocolind picioarele păsărilor.

Mi-am umplut plămânii cu aerul mării și am simțit din nou aroma de iarbă-de-mare. Și de sare. Și de mister.

M-am aplecat și am luat un pumn de nisip. Îl simțeam cald și fin în vreme ce-mi curgea printre degete. La fel cum făcuse înainte, în ziua în care ajunsesem prima dată chiar în acest loc. Fincayra mă întâmpinase în acea zi, oferindu-mi adăpost în fața furtunilor pe care le înfruntasem pe mare, ca și a celor pe care le purtam cu mine în gând.

Am cules câteva fire de nisip și le-am urmărit cum alunecă peste buricele degetelor mele, adunându-mi-se în palmă. Sclipeau scânteietor în vreme ce cădeau, ca și cum ar fi fost vii. La fel ca propria piele. La fel ca Fincayra însăși. Cumva, mi-am dat eu seama, începeam să mă atașez de această insulă. Deși adeseori fusesem nefericit aici, simțeam o atracție

surprinzătoare pentru ținuturile sale uimitoare, poveștile ei obsedante și – în ciuda felului în care se purtaseră de multe ori cu mine – diverșii ei locuitori. Și pentru altceva, mult mai greu de definit.

Insula asta era, așa cum obișnuia mama mea să zică, un loc între două lumi, un loc unde creaturile muritoare și cele nemuritoare puteau trăi împreună. Nu întotdeauna în armonie, bineînțeles. Dar cu toată bogăția, și puterea, și misterul ambelor lumi la un loc. O parte rai, o parte Pământ. O parte această lume, o parte Cealaltă Lume.

Am rămas acolo, absorbind sunetele și mirosurile de pe țărmul Fincayrei. Poate că, într-o bună zi, aveam să mă simt cu adevărat în largul meu aici. În anumite privințe, deja mă simțeam, oricum mai mult decât o făcusem vreodată în acel sat nenorocit din Gwynedd. Dacă ar fi fost aici și o anumită persoană, pe Fincayra m-aș fi putut chiar simți acasă. Dar acea persoană era acum departe. Dincolo de cețuri, dincolo de țărmul cu stânci întunecate din Gwynedd.

Am tras Harpa și am luat-o în brațe. Nu îi mai ciupisem corzile de ceva vreme, dinainte de a părăsi câmpiile aride. Oare ce aș fi putut produce, m-am întrebat eu, într-un loc atât de bogat, atât de plin de viață, cum era acesta?

Am ciupit o singură coardă, cea mai înaltă. A scos un sunet subțirel, ca un țurțur care tremură. În vreme ce nota vibra în aer, pe povârnișul dinspre mare al dunei s-a ivit o floare roșie, de forma unui clopot enorm. Când am văzut-o cum se leagănă în briza sărată, am simțit nevoia să o ating, să o miros.

Dar nu era timp. Nu acum. Am lăsat Harpa și toiagul pe nisip și m-am uitat la Bumbelwy, ca să mă asigur că nu avea să se atingă de ele. Se așezase deja pe țărm, stând încruntat în vreme ce își spăla în valuri picioarele umflate. Deși nu era departe, părea foarte ocupat.

Am cercetat țărmul în ambele direcții. Cu fiecare val care înainta pe nisip și apoi se retrăgea, scoici de toate mărimile și culorile se rostogoleau pe plajă. Lărgimea și frumusețea desăvârșită a acestui țărm mă uluia, la fel cum o făcuse în prima zi când ajunsesem aici. În acea zi, o scoică de pe această plajă îmi șoptise niște cuvinte, cuvinte pe care nu le putusem înțelege. Oare

voi mai găsi una și astăzi? Și voi înțelege ce spune?

Undeva, acolo, se afla scoica potrivită. Problema era că habar nu aveam cum ar putea să arate. Tot ce știam erau cuvintele lui Cairpré: „Există un proverb, la fel de vechi ca însăși insula asta, care spune că doar cea mai înțeleaptă scoică de pe Țărmul Scoicilor Vorbitoare poate călăuzi pe cineva prin cețuri".

Am început să caut scoici, începând cu o cochilie pătată aflată chiar la baza toiagului meu. Cochilii plate, rotunde, răsucite, scobite – toate și-au găsit locul în palmele mele. Și totuși, niciuna nu părea cea potrivită. Nici măcar nu știam prea bine cum să caut. Aproape că o auzeam pe Rhia spunând ceva la fel de fără sens ca „Ai încredere în fructe". Ridicol, bineînțeles. Și totuși, știam că trebuia să am încredere în ceva. Îmi doream doar să știu în ce.

În inteligența mea, poate. Da. Asta era. Așadar, cum ar arăta cea mai înțeleaptă scoică? Ar trebui să fie izbitoare. Impresionantă. O regină a țărmului. La fel de mare în dimensiuni cum, cu siguranță, era în înțelepciune.

Bumbelwy a scos un strigăt când un val mare a trecut peste el, stropindu-l. Când valul s-a retras, măcinând nisipul, a dat la iveală marginea unei scoici spiralate, de un roz strălucitor, mai mare decât toate celelalte din jurul ei. Se afla chiar în spatele lui, deși Bumbelwy nu părea să o fi observat. Ea să fie oare cea pe care o căutam? Am dat să mă apropii, dar chiar atunci Bumbelwy s-a scuturat, bombănind ceva despre apa rece, apoi s-a lăsat pe spate. Cotul lui a aterizat pe scoică și am auzit un zgomot de strivire. El a țipat și s-a rostogolit pe o parte, strângându-și în mână cotul rănit. Am clătinat din cap, căci știam că abia începuse căutarea mea.

„Doar cea mai înțeleaptă scoică…"

Am mers de-a lungul țărmului nisipos, uitându-mă după orice cochilie care părea potrivită. În ciuda diversității de forme, culori și texturi, niciuna nu ieșea în evidență. Pe cele câteva care păreau să se apropie de ce căutam eu le duceam la ureche. Dar nu auzeam nimic, în afară de nesfârșitul oftat al mării.

După o vreme, am ajuns la un promontoriu stâncos care țâșnea în mare,

dispărând în cețurile rotitoare. În vreme ce stăteam acolo, întrebându-mă dacă să caut printre stâncile ude, un crab portocaliu a trecut peste vârful ghetei mele. Crabul s-a oprit și și-a ridicat ochii mici ca și cum m-ar fi cercetat. Apoi a trecut mai departe către promontoriu și a dispărut.

Dintr-un motiv oarecare, m-am simțit atras de micuța creatură care, la fel ca mine, hoinărea singură pe acest țărm. Fără să mă gândesc, l-am urmat pe promontoriu. Ceața m-a învăluit. M-am mișcat cu grijă pe stânci, încercând să nu alunec. Deși crabul părea să fi dispărut, curând am zărit o altă cochilie spiralată. Zăcea pe o lespede netedă acoperită cu alge verzi. Cochilia asta era chiar mai mare decât cea distrusă de Bumbelwy, aproape cât capul meu. Sclipea cu un luciu albastru intens, în ciuda umbrei ciudate care părea să tremure pe suprafața ei. Sigur că acea umbră era doar o iluzie datorată ceții, m-am gândit eu când m-am apropiat.

Cu fiecare pas pe care îl făceam spre ea, scoica părea tot mai frumoasă. Rotunjimile sale grațioase erau încadrate de linii albe scânteietoare. Mă simțeam atras într-un mod bizar spre ea, fermecat de tonurile sale strălucitoare.

„Doar cea mai înțeleaptă scoică…"

În acel moment, un talaz puternic a țâșnit din ceață, izbindu-se de promontoriu. Sub ploaia de stropi, am simțit înțepătura sării pe obrajii mei brăzdați de cicatrice. Valul s-a retras, trăgând cu el scoica spiralată de pe stâncă. Înainte să apuc să o iau, scoica a căzut cu zgomot în apă și a dispărut într-un vârtej de ceață.

M-am întors, blestemând, pe lespedea de piatră. Deși scoica dispăruse, ciudata umbră încă mai tremura pe alge. Am dat să întind mâna să cercetez mai atent, apoi am ezitat. Nu știam prea bine de ce. Chiar atunci, crabul portocaliu a apărut de sub o piatră din apropiere. A pornit-o repede, pieziș, către promontoriu, trecând pe sub o lespede înainte să apară în cealaltă parte. A ocolit marginea unui ochi de apă rămas după maree și s-a cufundat într-o grămadă de lemne aduse de apă.

Îmi pierdusem interesul de a-l urmări pe crab și am întors capul. Privirea mi-a căzut pe un alt ochi de apă, limpede și nemișcat. Din fundul lui, ceva lucea printre firele de iarbă-de-mare. M-am aplecat mai mult și am văzut

doar o cochilie destul de urâtă, maro cu o pată mare albastră, cuibărită printre niște arici-de-mare purpurii. Totuși, mi-a trezit curiozitatea. Cu grijă, ferindu-mă de țepii ascuțiți ai aricilor, am întins mâna în apa rece și am scos scoica.

Deși obișnuită, cochilia părea să stea confortabil în palma mea. Aproape ca și cum acolo îi era locul. Am ridicat-o, evaluându-i greutatea. Părea mult mai grea decât aș fi crezut că putea fi ceva atât de compact.

Am dus-o la ureche. Nimic. Și totuși era ceva deosebit la scoica asta. Cu o voce șovăitoare, am întrebat:

– Tu ești cea mai înțeleaptă scoică?

Spre surprinderea mea, am auzit o voce bolborosită, hârâită.

– Ești un prost, băiete!

– Ce? Am clătinat din cap. M-ai făcut prost?

– Un prost nesăbuit, s-a răstit scoica.

Obrajii mi s-au încins, dar mi-am ținut firea.

– Și tu cine ești?

– În niciun caz cea mai înțeleaptă scoică. Scoica a părut să-și lingă buzele. Dar nu sunt proastă.

M-am simțit ispitit să o arunc în valuri. Cu toate astea, hotărârea de a o aduce înapoi pe mama a rămas mai puternică decât furia mea.

– Atunci, spune-mi unde o pot găsi pe cea mai înțeleaptă scoică.

Scoica maronie a râs, picurându-mi apă în ureche.

– Încearcă într-un loc unde se întâlnesc lemnul și apa, băiat prost!

Nedumerit, am răsucit scoica în mână.

– Cei mai apropiați copaci sunt de cealaltă parte a dunelor. Nu e lemn lângă apă.

– Ești sigur?

– Absolut sigur.

– Ai vorbit ca un prost.

Fără tragere de inimă, am cercetat cu privirea promontoriul. În cele din urmă, am observat resturile de lemn aduse de apă, unde dispăruse crabul. Iarbă-de-mare putrezită acoperea lemnul ca niște cârpe zdrențuite. Am clătinat din cap neîncrezător.

– Doar nu zici de grămăjoara aia jalnică de acolo!

– Ai vorbit ca un prost, a repetat scoica.

Neștiind dacă făceam ce trebuia, am dat drumul scoicii maro în ochiul de apă și m-am îndreptat către lemne. Am tras iarba-de-mare și am căutat vreo urmă de scoică. Nimic.

Eram gata să renunț, când am observat ceva mic ascuns într-o crăpătură din lemn. Era o scoică de culoarea nisipului, în formă de con micuț. Mi-ar fi încăput cu ușurință pe unghia degetului mare. Când am ridicat scoica spre mine, o creatură neagră, ca un vierme, a ieșit pe jumătate din deschiderea de la baza scoicii, apoi s-a strâns repede înăuntru. Șovăind să duc așa ceva prea aproape de urechea mea, am ținut-o la o oarecare distanță. Deși nu eram sigur, mi s-a părut că aud o șoaptă slabă, fluidă.

Cu grijă, am apropiat scoica de ureche. Vocea fluidă s-a auzit din nou, ca un val care se izbea de interiorul micuței cochilii.

– Tu, *pleosssc,* ai ales bine, Merlin.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Mi-ai rostit numele?

– Asta am făcut, *pleosssc*, deși tu nu mi-l știi pe al meu. El este, *pleosssc*, Washamballa, înțeleaptă printre scoici.

– Washamballa, am repetat eu, lipindu-mi de lobul urechii conul micuț și umed; ceva în vocea ei mă făcea să sper. Știi de ce am venit?

– Asta, *pleosssc,* știu.

Inima mi-a bătut mai tare.

– Vrei… vrei să mă ajuți, atunci? Vrei să o aduci înapoi în Fincayra?

Scoica nu a zis nimic preț de câteva secunde. În cele din urmă a vorbit din nou, cu vocea ei subțirică, gâlgâitoare:

– N-ar trebui să te ajut, Merlin. Riscurile, *pleosssc*, sunt foarte mari, mai mari decât crezi.

– Dar…

– N-ar trebui, a continuat scoica. Și totuși simt ceva în tine… ceva căruia nu-i pot rezista. Deși mai ai atâtea de învățat, *pleosssc*, asta s-ar putea foarte bine să facă parte din învățătura ta.

Washamballa s-a oprit și eu i-am ascultat respirația fluidă. Nu îndrăzneam

să spun nimic.

– Am putea reuși, *pleosssc*, sau am putea da greș. Nu știu, căci chiar succesul ar putea să fie un eșec ascuns. Tot mai vrei, *pleosssc*, să încerci?

– Da, am declarat.

– Atunci, ține-mă strâns, *pleosssc*, lângă inima ta, și concentrează-te la cea după care tânjești.

Ținând scoica în căușul palmelor mele, mi-am lipit-o de piept. M-am gândit la mama mea. La masa ei cu ierburi aromate, cu miros înțepător. La ochii ei albaștri, atât de plini de emoții. La bunătatea ei, la purtarea ei calmă. La poveștile ei despre Apollo, Atena și locul numit Olimp. La credința ei – în Dumnezeul ei și în mine. La dragostea ei, tăcută și puternică.

Ceața s-a învârtejit în jurul meu. Valurile îmi alunecau peste ghete. Și totuși nu s-a întâmplat nimic.

– Încearcă mai tare, *pleosssc*! Trebuie să încerci mai tare.

Am simțit tristețea lui Elen. Că nu se mai putea întoarce niciodată în Fincayra. Că nu își putea vedea fiul devenind bărbat – și că el, în toți acei ani în Gwynedd, refuzase să o numească „mamă". Un cuvânt atât de simplu, o legătură atât de puternică! M-am înfiorat, amintindu-mi câtă durere îi pricinuisem.

Încet-încet, prezența ei a devenit mai intensă. Îi simțeam îmbrățișarea, siguranța pe care mi-o dăduseră cândva brațele ei. Cum, măcar pentru câteva clipe, puteam să uit toate suferințele care ne chinuiau. Simțeam mirosul bucăților de scoarță de cedru de lângă perna ei. Îi auzeam vocea strigându-mă peste oceanele de apă, peste oceanele de dor.

Apoi s-a stârnit vântul. Un vânt aprig, urlător, care m-a aruncat jos pe stânci și m-a udat cu ploaia de stropi. Preț de câteva minute a vuit, lovindu-mă fără încetare. Deodată am auzit un pocnet puternic, de parcă ceva de dincolo de ceață se spărsese. Norii umflați din fața mea au început să se miște, adunându-se în forme ciudate. Mai întâi am văzut un șarpe, încolăcindu-se pentru a țâșni. Dar înainte să o facă, trupul i s-a topit în forma încețoșată a unei flori. Floarea a crescut încet, transformându-se într-un ochi uriaș, nemișcat.

Apoi, în mijlocul ochiului, a apărut o formă întunecată. La început doar o

umbră, care a devenit repede materială. În scurt timp, arăta aproape ca o persoană care bâjbâia prin ceață. Venind împiedicat către țărm.

Era mama mea.

VII. Nepăsător și fericit

S-a prăbușit, cu brațele desfăcute, pe stâncile întunecate și ude. Avea ochii închiși, iar pielea ei catifelată arăta palidă și lipsită de viață. Părul lung, despletit, auriu precum luna din nopțile de vară, atârna în șuvițe încurcate pe rochia ei de un albastru aprins. Și totuși respira. Era în viață.

Am strâns în palme micuța scoică, în semn de mulțumire, și am pus-o la loc printre bucățile de lemn aduse de apă. Apoi am alergat la mama mea. Șovăind, am întins mâna spre ea. În clipa în care degetul meu i-a atins pometele înalt al obrazului, ea a deschis ochii. Preț de câteva clipe a privit în sus spre mine, părând buimacă. Apoi Elen-cea-cu-Ochii-de-Safir a clipit, s-a ridicat într-un cot și a vorbit cu vocea pe care crezusem că nu aveam s-o mai aud vreodată.

– Emrys! Tu ești!

Deși, de recunoștință, mi se pusese un nod în gât, am răspuns:

– Eu sunt… mamă!

Auzindu-mă rostind acel cuvânt, obrajii i s-au îmbujorat ușor. Încet, mi-a întins o mână. Pielea ei era la fel de udă și de înghețată ca a mea, însă atingerea ei a trimis un val de căldură prin mine. S-a ridicat în capul oaselor și ne-am îmbrățișat.

După câteva clipe, s-a tras în spate. Și-a trecut cu blândețe degetele peste obrajii și ochii mei arși, părând să privească prin mine, direct în sufletul meu. Îmi dădeam seama că încerca să simtă tot ce simțisem eu în lunile trecute de când ne despărțiserăm.

Deodată, mi-a atins gâtul și i s-a tăiat răsuflarea.

– Galatorul! Oh, Emrys! Nu mai e!

Mi-am coborât ochii lipsiți de vedere.

– L-am pierdut.

Cum puteam să-i spun că îl pierdusem în vreme ce îmi căutam propriul tată? Și că atunci când, în cele din urmă, l-am întâlnit, am pierdut încă și mai mult?

Am ridicat capul.

– Dar te am din nou pe tine. Suntem împreună, aici, pe Fincayra.

Ea a încuviințat din cap, cu ochii plini de lacrimi.

– Și am un nume nou.

– Un nume nou?

– Merlin.

– Merlin, a repetat ea. La fel ca șoimul care zboară pe înalturi.

Un val de durere m-a străbătut când mi-am adus aminte de prietenul meu Belea, micul șoim care își dăduse viața pentru a o salva pe a mea. Speram din tot sufletul că Belea continua să se înalțe în zbor, undeva acolo sus, în Lumea Cealaltă. Chiar și acum, îmi lipsea senzația familiară pe care mi-o dădea prezența lui pe umărul meu.

Și adevărul e că îmi lipseau și ceilalți prieteni. Prieteni pe care îi cunoscusem o vreme, și apoi îi pierdusem. Cairpré. Honn. T'eilean și Garlatha. Aylah, sora vântului. Chiar și Shim, care plecase în munți, târșâindu-și picioarele, cu mai multe săptămâni în urmă. Și, da, Rhia.

Am strâns mâna mamei mele.

– N-o să te mai pierd.

Ea mi-a ascultat promisiunea, cu chipul trist și totodată plin de iubire.

– Nici eu pe tine.

M-am întors către dune. Bumbelwy stătea pe malul apei, lustruindu-și clopoțeii cu tunica. Părea hotărât să ignore pescărușii care îl tot trăgeau de mantia stropită de noroi. Harpa Înflorită, alături de toiagul meu, erau acolo unde le lăsasem, pe nisip. Dincolo de ele, dar nu departe, superba floare roșie se legăna în briza ce adia dinspre mare.

– Vino! M-am ridicat și am tras-o și pe mama în picioare. Vreau să-ți arăt ceva.

Am traversat promontoriul stâncos către nisipul fin al plajei. Așa cum mergeam, ținându-ne de mijloc, am simțit bucuria de a păși din nou alături de ea. De a fi din nou cu ea. Și când m-am gândit că aveam să-i arăt Harpa și

tot ce eram în stare să fac cu ea, inima mi-a bătut mai tare.

Îmi simțeam acum propria putere, exact așa cum prevăzuse ea cu mult timp în urmă. Îmi spusese că Tuatha însuși își căpătase puterile când intra în cel de-al treisprezecelea an al vieții. Așa că era logic să mi se întâmple și mie la fel. În definitiv, nu făcusem eu deja ceva ceea ce Tuatha, cu toate puterile lui vrăjitorești, nu reușise niciodată? Am zâmbit în sinea mea. Nici măcar cețurile rotitoare care înconjurau această insulă nu-mi puteau rezista.

Când ne-am apropiat de Harpa Înflorită, mama mea a scos un strigăt de uimire. Dată fiind afecțiunea ei pentru tot ce era viu și creștea, nu am fost surprins să văd că nu Harpa îi atrăsese atenția, ci floarea roșie care apăruse pe dună. Într-adevăr, floarea părea acum și mai frumoasă decât atunci când de-abia răsărise. Cupa adâncă a petalelor, în formă de clopot, se înălța grațioasă pe tulpina sa arcuită. Frunze de un verde strălucitor, perfect rotunde, înconjurau tulpina ca o duzină de geme. Stropi de rouă sclipeau pe marginea fiecărei petale.

– Trebuie să miros floarea aia, a declarat ea.

– Bineînțeles, am răspuns, și zâmbetul mi s-a lărgit. În definitiv, eu am făcut-o.

Ea s-a oprit și s-a întors spre mine.

– Tu ai făcut-o? Adevărat?

– Cu o mișcare a degetului meu, am răspuns cu mândrie. Vino! Hai să ne uităm mai bine.

În vreme ce mă apropiam de floare, simțeam că dorința mea de a o mirosi devenea tot mai puternică. Voiam nu doar să îi simt parfumul, ci să-mi cufund toată fața în petalele ei. Să beau lacom din nectarul ei minunat. Să mă afund în el, nepăsător și fericit. Abia am băgat în seamă umbra ciudată, tremurătoare, care se mișca peste petale. Doar o altă iluzie a luminii cețoase, așa cum mai văzusem. Și nicio umbră, oricât ar fi fost ea de întunecată, nu ar fi putut ascunde frumusețea luminoasă a acestei flori.

Brațul mamei a căzut de pe mijlocul meu, la fel cum și brațul meu a căzut de pe mijlocul ei. Am continuat să mergem spre floare, în tăcere, ca și cum am fi fost în transă. Picioarele noastre lipăiau pe nisipul ud, lăsând un șir de urme întunecate în spatele nostru. Singurul lucru la care mă puteam gândi

era să miros minunatul parfum al florii. Mai aveam de făcut doar un pas, când briza sărată ne-a lovit peste față. Nepăsători, ne-am aplecat amândoi către cupa ademenitoare.

Am șovăit o clipă, întrebându-mă dacă se cuvenea să o las pe ea prima. Avea să se bucure atât de mult! Apoi umbra a tremurat din nou – și dorința mea de a mirosi floarea a devenit mai intensă, atât de intensă, încât am uitat de orice altceva. Mi-am coborât fața. Mai aproape. Și mai aproape.

Deodată, o formă verde a sărit peste coama dunei. S-a repezit cu putere în mine, doborându-mă pe spate. M-am rostogolit, apoi m-am oprit, acoperit de nisip, și m-am răsucit pentru a-mi înfrunta atacatorul.

– Rhia! Plin de furie, am scuipat nisipul care îmi intrase în gură. Încerci să mă omori?

Ea a sărit înapoi în picioare și, ignorându-mă cu totul, s-a întors către mama mea.

– Oprește-te! a strigat ea cât o țineau plămânii. Nu face asta!

Dar Elen nu i-a dat atenție. Cu o mână, și-a adunat părul de pe față și s-a aplecat către floarea cea roșie.

Văzând asta, Rhia a dat să se repeadă în sus pe panta dunei. A fost oprită de un țipăt îngrozitor – care mi-a înghețat și mie sângele în vene. O masă întunecată a sărit din miezul florii, direct în fața mamei mele. Ea s-a tras înapoi clătinat, strângându-și obrajii cu palmele.

– Nu! am strigat eu către cer, mare și ceață. Nu!

Dar era prea târziu. Mama s-a împiedicat și s-a rostogolit în josul dunei. Când s-a oprit, am văzut că toată fața îi era acoperită de o umbră zvârcolitoare. Apoi, spre groaza mea, umbra s-a târât în gura ei și a dispărut.

VIII. Graiul rănii

M-am repezit la ea. Zăcea prăbușită la baza dunei. Nisipul ud îi păta rochia albastră și un obraz. Briza mării s-a întețit, trimițând fâșii de ceață peste țărm.

– Mamă!

– Ea e mama ta? m-a întrebat Rhia, venind lângă mine. Mama ta adevărată?

– Asta sunt, a răspuns Elen cu o voce slabă, întorcându-se pe spate și cercetându-mi fața cu ochii ei albaștri. Ești bine, fiul meu?

I-am curățat obrazul de nisip.

– Bine? am strigat eu. Bine? Sunt distrus. Complet distrus. Nu te-am adus aici ca să fii otrăvită!

Ea a tușit violent, ca și cum ar fi încercat să dea afară umbra. Dar fața i-a devenit doar mai palidă, mai înfricoșată.

M-am întors spre Rhia.

– Ar fi trebuit să o salvezi pe ea în locul meu.

Ea a tras de unul din lujerii împletiți în veșmântul ei.

– Îmi pare rău că n-am sosit mai repede. Te-am căutat peste tot. În cele din urmă am ajuns la Caer Neithan, la câteva ore după ce ai plecat de-acolo. Când Cairpré mi-a spus ce voiai să faci, am pornit-o pe urmele tale cât de repede am putut. S-a uitat în jos, la Elen, cu tristețe. Trebuie să fie oribil. Ca și cum ai înghiți un coșmar.

– Eu… sunt bine, a răspuns ea, deși expresia ei nefericită spunea altceva. A încercat să se ridice în capul oaselor, dar a căzut înapoi pe nisip.

Am auzit niște clopoței zornăind în spatele meu și o voce familiară gemând.

– Simt moartea în aer.

M-am întors.

– Pleacă de-aici! Ești la fel de rău ca floarea aia otrăvită!

Și-a plecat capul mai mult decât de obicei.

– Îți împărtășesc tristețea. De-adevăratelea! Poate că aș putea să-ți mai ușurez povara cu unul din cântecele comice ale lui Bumbelwy cel Voios?

– Nu!

– Ce-ai zice atunci de o ghicitoare? Faimoasa mea ghicitoare despre clopoței?

– Nu!

– Bine! s-a răstit el. Atunci n-o să-ți spun că nu floarea a fost cea care a otrăvit-o. S-a încruntat de mai multe ori. Și cu siguranță n-o să-ți spun că a fost Rhita Gawr.

Mi s-a încleștat stomacul, iar mama mea a scos un icnet. L-am înșfăcat de mâneca largă și l-am scuturat, făcându-i clopoțeii să zornăie.

– Ce te face să spui așa ceva?

– *Umbra morții*. Am auzit-o descrisă de multe ori. De prea multe ori încât chiar și un prost ca mine să uite. E unul din mijloacele preferate ale lui Rhita Gawr de a se răzbuna.

Elen s-a cutremurat și a gemut de durere.

– El spune adevărul, fiul meu. Dacă nu mi-aș fi pierdut mințile din cauza vrăjii, mi-aș fi amintit mai curând. Chipul i s-a schimonosit, în aceeași clipă în care briza s-a întețit din nou, ca și cum oceanul însuși ar fi scos un oftat adânc. Dar de ce eu? De ce eu? a întrebat ea.

Dintr-odată, m-am simțit fără vlagă. Căci știam, în adâncul inimii, că umbra morții nu-i fusese sortită mamei mele. Mie îmi fusese sortită. Și totuși, din cauza mea – din cauza prostiei mele –, o lovise în schimb pe ea. Ar fi trebuit să-l ascult pe Cairpré! N-ar fi trebuit niciodată s-o aduc aici.

– Rhita Gawr păstrează această metodă doar pentru cei cu a căror moarte se desfată, a intonat Bumbelwy. Căci este lentă, dureros de lentă. Și oribilă, dincolo de orice ar putea descrie cuvintele. Cel chinuit suferă o lună întreagă – de-a lungul a patru faze ale lunii –, înainte de a muri, în cele din urmă. Dar ultimele momente ale morții, așa am auzit, poartă în ele mai multă agonie, mai multă suferință, mai multă durere îngrozitoare decât întreaga lună dinainte.

Elen a gemut din nou și și-a strâns genunchii la piept.

– Destul! am zis, fluturându-mi brațele către bufonul ursuz. Nu mai spune

asemenea lucruri! Vrei s-o omori mai curând? Mai bine să taci – dacă nu știi leacul.

Bumbelwy și-a întors privirea, clătinând din cap.

– Nu există leac, a murmurat.

Am dat să-mi deschid săculețul cu ierburi.

– Poate ceva de aici…

– Nu există leac, a repetat el trist.

– Oh, dar *trebuie* să fie, a protestat Rhia, îngenunchind lângă mama mea și mângâindu-i fruntea. Există un leac pentru fiecare suferință, oricât ar fi ea de groaznică. Trebuie doar să știi graiul rănii.

Pentru o fracțiune de secundă, chipul lui Elen s-a luminat.

– Are dreptate. S-ar putea să existe un leac. A privit-o pe Rhia un moment. Apoi, cu vocea slabă, a întrebat: Cum te cheamă, copilă? Și cum de știi atât de multe despre arta vindecării?

Rhia și-a trecut palma peste straiul ei din lujeri împletiți.

– Copacii din Pădurea Druma m-au învățat. Ei sunt familia mea.

– Și numele tău?

– Cei mai mulți îmi spun Rhia. În afară de elfii pădurii, care încă mai folosesc numele meu complet, Rhiannon.

Fața mamei mele s-a strâmbat de durere, dar nu mi s-a părut că se datora suferinței trupești. Ar fi putut să fie un alt fel de durere, simțită într-un alt fel de loc. Dar nu a spus nimic. Și-a întors doar fața către ceața care se rotea dincolo de țărm.

Rhia a venit mai aproape de ea.

– Te rog, spune-mi numele tău.

– Elen, a răspuns ea și s-a uitat la mine. Deși mi se mai spune și „mamă".

Am simțit o împunsătură de durere în inimă. Ea tot nu înțelegea că era doar vina mea. Că o adusesem aici în ciuda sfaturilor insistente ale lui Cairpré. Că încercasem, în ignoranța mea – nu, în aroganța mea – să acționez ca un vrăjitor.

Rhia a continuat să mângâie fruntea lui Elen.

– Ești deja fierbinte. Cred că va fi mai rău.

– Va fi mai rău, a declarat Bumbelwy. Totul devine întotdeauna mai rău.

Mult mai rău.

Rhia mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

– Trebuie să găsim leacul înainte să fie prea târziu.

Bumbelwy a început să se învârtească pe nisip, fluturându-și mânecile.

– Deja e prea târziu. Cu asemenea lucruri, chiar și prea devreme e prea târziu.

– Poate că există un leac pe care nimeni nu l-a descoperit încă, a replicat Rhia. Trebuie să încercăm.

– Încercați tot ce vreți. N-o să ajute. Nu, e prea târziu. Mult prea târziu.

Gândurile mi se învârtejeau în cap, împărțite între speranța îndârjită a Rhiei și perspectivele sumbre ale lui Bumbelwy. Nu puteau fi adevărate amândouă. Și totuși, amândouă păreau plauzibile. Voiam să cred măcar în una din ele, dar mă temeam că cealaltă era cea reală. Doi pescăruși au țipat, coborând în picaj deasupra noastră pentru a ateriza pe un strat de stele-de-mare și scoici. Mi-am mușcat buza. Chiar dac-ar exista un leac, cum l-am putea găsi la timp? Aici, pe această plajă îndepărtată, fără altceva decât niște dune de nisip și valuri rostogolitoare, nu era nimeni la care să apelăm. Nimeni care să ne ajute.

Dintr-odată, mi-am îndreptat spatele. *Era* cineva de la care să cer ajutor! Am sărit în picioare și am luat-o la fugă pe țărm, către promontoriul înfășurat în ceață. Fără să bag în seamă valurile de pe stâncile alunecoase, m-am împiedicat de câteva ori. Și mai rău, în aburii rotitori, nu am văzut nicio urmă din grămada de lemne aduse de apă, unde lăsasem scoica bătrână și înțeleaptă. Oare un talaz puternic o măturase? Mi s-a strâns inima. Era posibil să n-o mai găsesc niciodată.

Chinuindu-mă, în patru labe, am cercetat stâncile ude, ridicând meduze alunecoase și uitându-mă în ochiurile de apă. În cele din urmă, ud de la stropii împroșcați de valuri, am zărit o bucățică de lemn. Și acolo, lângă ea, se afla o scoică micuță. Oare era aceeași? Am lipit repede de ureche cochilia nisipie.

– Washamballa, tu ești?

Nu am primit niciun răspuns.

– Washamballa, am implorat eu. Răspunde-mi dacă tu ești! Există vreun

leac pentru umbra morții? Un leac oarecare?

În cele din urmă am auzit un oftat prelung, fluid, ca sunetul unui val care se sparge foarte încet.

– Ai învățat, *pleosssc,* o lecție foarte dureroasă.

– Da, da! Dar poți să mă ajuți acum? Spune-mi dacă există vreun leac. Mama mea e pe moarte.

– Mai ai, *pleosssc*, Galatorul?

M-am strâmbat.

– Nu. L-am… dat.

– Poți să-l iei înapoi, *pleosssc*, foarte repede?

– Nu. E la Domnu.

Am simțit respirația deznădăjduită a scoicii în urechea mea.

– Atunci nu poți fi ajutat. *Pleosssc.* Căci există un leac. Dar ca să-l găsești, *pleosssc*, trebuie să călătorești în Lumea Cealaltă.

– Lumea Cealaltă? Ținutul spiritelor? Dar singurul fel în care poți ajunge acolo e să mori! Am scuturat din cap, aruncând picături de apă din părul meu negru. Aș face și asta dacă aș ști că o pot salva, chiar aș face-o. Dar și dacă aș porni în Lunga Călătorie despre care am auzit, cea care duce în Cealaltă Lume, nu m-aș mai putea întoarce niciodată aici cu leacul.

– Adevărat. Lunga Călătorie îi duce pe cei morți în, *pleosssc*, Cealaltă Lume, dar nu îi trimite înapoi în lumea muritorilor.

Un gând mi s-a ivit în minte.

– Stai! Tuatha – bunicul meu – a găsit o cale de a călători în Cealaltă Lume pe când era în viață. Pentru a-i cere sfatul marelui Dagda, așa cred. Aș putea să urmez drumul lui Tuatha?

– Acela a fost drumul care l-a omorât în cele din urmă. *Pleosssc*. Nu uita asta! Căci a fost omorât de Balor, căpcăunul care i se supune doar lui Rhita Gawr. Chiar și acum Balor păzește intrarea secretă, un loc numit, *pleosssc*, Fântâna către Cealaltă Lume. Și a jurat să oprească orice aliat al lui Dagda care încearcă să treacă pe acolo.

– Fântâna către Cealaltă Lume? E un soi de scară ce duce în sus, spre ținutul spiritelor?

– Orice ar fi, s-a auzit ca un plescăit vocea scoicii, să o găsești, *pleosssc*, e

singura ta speranță. Căci leacul pe care îl cauți este Elixirul lui Dagda, și numai Dagda însuși ți-l poate da.

Un val rece mi-a trecut peste picioare, iar apa sărată mi-a usturat pielea în locurile unde mă zgâriasem când căzusem de pe stânci. Dar nici n-am băgat în seamă.

– *Elixirul lui Dagda*, am repetat eu încet. Ei bine, cu căpcăun sau fără, trebuie să pun mâna pe el. Cum găsesc scara asta care duce în Lumea Cealaltă?

Din nou, scoica a răsuflat deznădăjduită.

– Ca să o găsești, trebuie să auzi o muzică ciudată, fermecată. *Pleosssc*. Muzica vrăjitoriei, Merlin.

– Vrăjitorie? A fost cât pe ce să scap micul con. Nu pot să fac asta.

– Atunci, ești cu adevărat pierdut. Căci singura cale de a găsi drumul lui Tuatha este să stăpânești, *pleosssc*, Cele Șapte Cânturi ale Vrăjitoriei.

– Ce naiba sunt astea?

Vântul s-a poticnit de mine, fluturându-mi tunica, în vreme ce așteptam răspunsul scoicii. În cele din urmă am auzit în ureche vocea subțirică.

– Nici măcar eu, cea mai înțeleaptă dintre scoici, nu știu. Tot ce pot să-ți spun e că, *pleosssc*, Cele Șapte Cânturi au fost înscrise de Tuatha însuși pe un copac mare din Pădurea Druma.

– Nu… Arbassa?

– Ba da.

– Știu copacul ăla! E casa Rhiei. M-am încruntat, amintindu-mi de ciudata scriere pe care o văzusem acolo. Dar acea scriere e imposibilă! Nu reușisem atunci să citesc nici măcar un cuvânt.

– Înseamnă că trebuie să mai încerci o dată, Merlin. E singura ta șansă, *pleosssc*, să-ți salvezi mama. Deși e într-adevăr o șansă foarte mică.

M-am gândit la mama, întinsă la umbra dunei, chinuită de umbra morții, răsuflând din ce în ce mai greu. Eu îi făcusem asta. Acum trebuia să încerc să repar totul, indiferent de riscuri. Chiar și așa, m-am înfiorat când mi-am adus aminte de felul în care Cairpré descrisese calitățile unui vrăjitor adevărat. Calități care cu siguranță mie îmi lipseau. Indiferent ce însemnau Cele Șapte Cânturi, nu aveam aproape nicio șansă de a le stăpâni – oricum

nu în scurtul timp rămas înainte ca umbra morții să își termine cumplita treabă.

– E prea mult, am spus eu deznădăjduit. Nu sunt vrăjitor! Chiar dacă aș reuși, printr-o minune, să mă descurc cu Cele Șapte Cânturi, cum aș putea să găsesc această Fântână către Lumea Cealaltă, să îl evit pe Balor și să urc în ținutul lui Dagda, în răstimpul celor patru faze ale lunii?

– N-ar fi trebuit niciodată, *pleosssc*, să te ajut.

M-am gândit la luna nouă abia vizibilă pe care o zărisem noaptea trecută. Doar o așchie, atât de subțire, că fusese aproape imposibil pentru a doua mea vedere să o descopere. Asta însemna că mai aveam timp până la sfârșitul acestei luni, și nici cu o singură zi mai mult, să găsesc Elixirul lui Dagda. În ziua în care luna murea, și mama mea avea să se stingă.

Când luna avea să fie plină, timpul meu se va fi înjumătățit. Când va descrește, timpul meu va fi aproape terminat. Și când va dispărea, în cele din urmă, așa vor pieri și speranțele mele.

– Îți doresc tot norocul, *pleosssc*, în Fincayra, a zis scoica. Vei avea nevoie de el, *pleossc*, și chiar de mult mai mult.

IX. Rozmarin

Cum mama era deja prea slăbită pentru a putea merge, am improvizat împreună cu Rhia o targă, împletind niște lujeri din dună între toiagul meu și o creangă dintr-un păducel uscat. În timp ce lucram, trecând lujerii dintr-o parte într-alta, i-am spus unele din lucrurile aflate de la scoică și am rugat-o să ne călăuzească prin pădure până la Arbassa. Dar chiar în vreme ce rosteam numele marelui copac, am avut o puternică presimțire rea la gândul de a mă întoarce acolo, deși nu-mi explicam de ce.

Rhia, dimpotrivă, nu părea îngrijorată sau surprinsă să afle că scrierile de pe pereții din Arbassa dețineau secretele de care aveam nevoie pentru a găsi Fântâna către Cealaltă Lume. Poate pentru că văzuse până atunci cum Arbassa răspunsese la atâtea întrebări, ea doar a încuviințat din cap și a continuat să lege lujerii. În cele din urmă am terminat targa și am ajutat-o pe

mama să se întindă pe ea. Mi-am pus mâna pe fruntea ei și mi-am dat seama că fierbințeala îi crescuse. Și totuși, deși se simțea mai rău, nu voia să se plângă.

Lucru care nu se putea spune și despre Bumbelwy. Abia o porniserăm la drum, cu el purtând partea din spate a tărgii, când a început să imite o scoică vorbitoare. După ce și-a dat seama, în cele din urmă, că audiența nu găsea deloc amuzant spectacolul lui, a trecut la descrierea complicatei alcătuiri a pălăriei sale cu clopoței, de parcă ar fi fost un soi de coroană regală. Când și cu asta a dat greș, a început să se plângă că o greutate atât de mare ar putea să îi obosească spatele delicat, subminându-i abilitățile de bufon. Nu i-am răspuns, deși eram tentat să îl reduc la tăcere, cu clopoțeii lui cu tot, îndesându-i pălăria în gură.

Rhia mergea în frunte, cu Harpa Înflorită agățată pe umărul ei frunzos. Eu țineam partea din față a tărgii, dar apăsarea propriei vinovății părea să atârne cel mai greu. Chiar și să traversăm duna, trecând pe lângă floarea în formă de clopot, mi s-a părut un marș epuizant.

Înainte să intrăm în Pădurea Druma, am trecut printr-o poiană înverzită. Străbătută de pârâiașe, ierburile din poiană se unduiau în valuri, asemenea suprafeței mării. Fiecare pârâiaș clipocea și se unduia, acoperind plantele ce se înșirau pe maluri cu panglici strălucitoare de apă. M-am gândit cât de frumos mi s-ar fi părut probabil acest loc în împrejurări diferite, o frumusețe care nu era produsă de un instrument magic sau de un mare vrăjitor. O frumusețe care pur și simplu era acolo.

În sfârșit am intrat în bătrâna pădure, cu crenguțe și ace pârâind sub picioarele noastre. Poiana luminoasă a dispărut și totul s-a întunecat. Mirosul intens de rășină, uneori înțepător, alteori dulce, parfuma aerul. Ramurile șopteau și trosneau deasupra capetelor noastre. În spatele copacilor păreau să plutească umbre tăcute.

M-am lovit cu vârful piciorului de o rădăcină. Deși am tresărit de durere, am ținut bine targa. Cea de-a doua vedere mi se îmbunătățise de când fusesem ultima oară aici, dar lumina slabă mă împiedica în continuare să văd. Razele soarelui ajungeau doar până la straturile superioare ale acestor desișuri ale pădurii, și doar câteva dintre ele reușeau rareori să pătrundă

până la nivelul solului. Dar nu aveam să încetinesc pentru a vedea mai bine pe unde merg. Nu mai era timp, și nici pentru mama nu mai era.

Urmând-o pe Rhia, am intrat mai adânc în pădure, purtând targa din lujeri. Cu fiecare pas, senzația ciudată că înșiși copacii ne priveau, urmărindu-ne fiecare mișcare, devenea tot mai puternică. Ramurile care trosneau păreau agitate în vreme ce treceam pe sub ele. Și alte creaturi păreau să știe de prezența noastră. Din când în când zăream câte o coadă stufoasă sau o pereche de ochi galbeni. Țipete și urlete răsunau adesea printre crengile întunecate. Iar o dată, de undeva din apropiere, am auzit un zgomot puternic și prelung de râcâială, ca niște gheare ascuțite care sfâșiau o scoarță de copac. Sau piele.

Brațele și umerii mă dureau, dar și mai mult mă durea să aud gemetele tot mai sfâșietoare ale mamei mele. Bumbelwy, cel puțin, părea îndeajuns de mișcat de suferința ei ca să își stăpânească bombănelile, deși clopoțeii lui continuau să clincăne. Și cu toate că Rhia se mișca prin pădure cu ușurința unei brize, adeseori se uita îngrijorată la targă.

După multe ore de mers prin poienile întunecate, împodobite cu mușchi și ferigi, umerii îmi zvâcneau de parcă erau gata să plesnească. Mâinile, aproape amorțite, nu mai puteau ține targa. Nu exista un drum mai scurt? Era posibil ca Rhia să se fi rătăcit? Mi-am dres glasul, cu gâtul uscat, gata să o strig.

Apoi, în față, am zărit o nouă lumină printre ramuri. Am trecut printr-un desiș de ferigi care mi se agățau de glezne și coapse, și lumina a devenit mai puternică. Spațiile dintre trunchiuri s-au mărit. O briză răcoroasă, la fel de aromată ca menta proaspătă, mi-a biciuit fruntea transpirată.

Am intrat într-un luminiș înierbat. În mijlocul lui, înălțându-se dintr-un păienjeniș de rădăcini groase, se afla un stejar maiestuos. Arbassa. Părea mai bătrân decât cei mai bătrâni copaci și mai înalt decât oricare alt copac pe care îl văzusem vreodată. Trunchiul lui masiv, atât de gros de parcă ar fi unit în el cinci sau șase copaci, avea de câteva ori înălțimea mea până unde apăreau primele sale ramuri. De acolo țâșnea în sus, tot mai sus, până când devenea una cu norii.

Așezată în mijlocul ramurilor cele mai joase și făcută chiar din crengile

stejarului, se afla căsuța din copac a Rhiei. Ramurile se arcuiau și se răsuceau, alcătuindu-i pereții, podeaua și acoperișul. Perdele lucioase de frunze verzi acopereau fiecare fereastră. Mi-am adus aminte cum văzusem prima oară căsuța noaptea, când fusese luminată dinăuntru și strălucea ca o stea care exploda.

Rhia și-a ridicat brațele asemenea unor ramuri:

– Arbassa!

Marele copac a tremurat, revărsând asupra noastră o ploaie de rouă. Cu o strângere de inimă, mi-am adus aminte de încercările mele stângace de a face fagul de pe Dealurile Întunecate să se îndoaie în fața mea. În acea zi, Rhia mă făcuse prost pentru că încercasem așa ceva. Fie că avusese sau nu dreptate, știam, în vreme ce așezam cu grijă targa mamei mele pe iarbă, că fusesem mult mai prost astăzi pentru că încercasem altceva.

– Rozmarin, a spus Elen, cu vocea răgușită de atâtea gemete. A arătat către o tufă împodobită cu frunze ca niște săgeți, care creștea la marginea poienii. Vreau și eu puțin. Te rog!

Într-o clipă, Rhia a rupt o crenguță și i-a întins-o.

– Uite! E așa de parfumată! Îmi aduce aminte de acele de pin uscate la soare. Cum i-ai zis?

– Rozmarin.

Mama a frecat crenguța între palme, umplând aerul cu aroma ei puternică. A dus frunzele strivite la nas și a inspirat adânc. Fața i s-a mai relaxat. Și-a coborât mâinile.

– Grecii îl numeau „lumina stelelor pe pământ“. Nu e minunat?

Rhia a încuviințat din cap, cu buclele săltându-i pe umeri.

– Și e bun pentru reumatism, nu-i așa?

Elen a privit-o surprinsă.

– Cum de știi asta?

– Cwen, prietena mea, îl folosea pentru mâini, a răspuns Rhia, apoi o umbră i-a întunecat pentru o clipă chipul. Mai degrabă fosta mea prietenă.

– A făcut un pact cu goblinii, i-am explicat eu. Și era cât pe ce să ne omoare, pactul ăsta al ei. Era un co… Rhia, cum i-ai spus?

– Copăcean. Jumătate copac, jumătate om. Ultima din specia ei. Rhia a

tras cu urechea o clipă la frunzele șopotitoare de deasupra noastră. Ea a avut grijă de mine de când eram bebeluș, după ce m-a găsit părăsită în pădure, a adăugat.

Mama a tresărit de durere, deși privirea i-a rămas ațintită asupra Rhiei.

– Ție… îți lipsește familia ta adevărată, copilă?

Rhia și-a fluturat indiferentă mâna.

– Oh, nu! Deloc. Copacii sunt familia mea. Mai ales Arbassa.

Ramurile au fremătat din nou, stropindu-ne cu rouă. Și totuși, nu am putut să nu observ că, în ciuda atitudinii aparent nepăsătoare, ochii ei albaștri-cenușii păreau triști. Mai triști decât îi văzusem vreodată.

Bumbelwy, cu sprâncenele, gura și multele sale bărbii acum brăzdate de cutele încruntării, s-a aplecat spre targă și a pus mâna pe fruntea mamei mele.

– Ești fierbinte, a spus el cu un aer funest. Mai fierbinte ca înainte. Asta e ocazia potrivită pentru ghicitoarea despre clopoțeii mei. E una dintre cele mai nostime – mai ales că altele nu mai știu. Să ți-o spun?

– Nu! L-am împins brutal într-o parte. Ghicitorile și cântecele tale o s-o facă doar să se simtă mai rău!

El s-a bosumflat și toate bărbiile i-au tremurat deasupra închizătorii mantiei.

– Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat! Apoi și-a îndreptat puțin spatele. Dar într-o bună zi – ia aminte! – voi face pe cineva să râdă.

– Așa crezi tu?

– Da. S-ar putea să fii chiar tu.

– Bine. Și în ziua în care o să reușești, eu o să-mi mănânc ghetele, am replicat și m-am încruntat la el. Acum pleacă! Ești mai rău ca un blestem, o molimă și un taifun la un loc!

Elen a gemut, mișcându-se pe targă. A dat să-i spună ceva Rhiei, cu ochii ei albaștri măriți acum de neliniște. Dar, dintr-un motiv oarecare, a tăcut. În schimb a mirosit din nou crenguța de rozmarin. Apoi s-a întors spre mine și mi-a spus:

– Adu-mi niște roiniță, te rog! O să-mi mai domolească durerea asta de cap. Știi unde crește?

– Eu nu, dar poate că știe Rhia.

Rhia, cu ochii tot întunecați, a încuviințat din cap.

– Și niște mușețel, copilă, dacă găsești. Adeseori crește în preajma pinilor, alături de o ciupercă micuță și albă cu perișori roșii pe picior.

– Copacii mă vor îndruma spre el. Rhia s-a uitat în sus către ramurile puternice ale lui Arbassa și a adăugat: Dar mai întâi te vom duce înăuntru.

Și-a scos pantofii comozi, făcuți dintr-un soi de scoarță de copac, și a pășit printr-o mică adâncitură din rădăcini. Apoi a rostit o frază lungă și foșnitoare în graiul unui stejar. Rădăcinile s-au închis peste picioarele ei, făcând-o să arate ca un lăstar tânăr lângă Arbassa. Când și-a desfăcut brațele pentru a cuprinde trunchiul uriaș, o creangă înfrunzită s-a lăsat în jos și s-a lipit de spatele Rhiei. Apoi creanga s-a ridicat, rădăcinile s-au desfăcut, iar trunchiul s-a încrețit și a crăpat, desfăcându-se și dând la iveală o intrare micuță, mărginită de scoarță. Rhia a intrat, făcându-ne semn să o urmăm.

Când m-am aplecat să apuc partea din față a tărgii, m-am uitat la mama mea. Transpirația îi păta obrajii și fruntea. Ce chin se citea pe chipul ei! Văzând-o așa, am simțit cum o suliță mi se răsucește în piept. Și totuși… nu puteam să scap de senzația că nu toată durerea pe care o simțea fusese provocată de mine.

Bumbelwy, bombănind ca pentru sine, a apucat partea din spate a tărgii. Împreună, am pășit poticnindu-ne spre labirintul de rădăcini de la intrare. Când am ajuns la doar doi pași de ea, ușa mărginită de scoarță a început să se închidă. La fel cum făcuse și înainte, când ajunsesem prima dată la Arbassa! Din nou, copacul nu voia să mă lase înăuntru.

Rhia a țipat. Și-a fluturat mâinile, rostind foșnit o mustrare aspră. Copacul s-a cutremurat. Ușa dușmănoasă a încetat să se mai închidă, apoi, încet, s-a deschis iar. Rhia mi-a aruncat o privire, cu o expresie mohorâtă. După aceea s-a întors și a început să urce scara noduroasă, în spirală, din interiorul trunchiului. În vreme ce o urmam, lăsând capul în jos ca să pot intra pe ușă, am fost izbit de mirosuri puternice și umede ca ale frunzelor de toamnă după ploaie. Și datorită trunchiului său enorm, Arbassa părea și mai mare pe dinăuntru decât păruse pe dinafară. Chiar și așa, a trebuit să mă concentrez foarte tare în lumina slabă ca să nu lovesc targa de pereți sau să o

înclin prea mult, riscând ca mama să alunece de pe ea.

Cu mare grijă, am urcat scările de lemn viu. Un scris ciudat, la fel de încâlcit ca o pânză de păianjen, vălurea pe pereți. Runele sale întrepătrunse umpleau toată casa scării, de jos până sus. Dar era la fel de neînțeles ca înainte. Speranțele mi s-au năruit și mai tare.

În cele din urmă am ajuns la perdeaua groasă de frunze care marca intrarea în căsuța Rhiei. Am trecut dincolo de ea și am pășit pe o podea lată de ramuri ce se întrețeseau. De jur împrejurul nostru mobilierul de lemn era format din crengile împletite. Am recunoscut masa joasă de lângă vatră, cele două scaune solide, dulapul de culoarea mierii, pe ale cărui margini se înșirau frunze verzi.

– Oh! a șoptit Elen, mișcându-se puțin ca să vadă mai bine. E așa de frumos!

Am dat din cap către Bumbelwy și am pus amândoi targa jos, cât mai ușor cu putință. El și-a îndreptat spatele înțepenit, și încruntarea i s-a mai diminuat. S-a uitat în jur, fermecat de interiorul căsuței. Gândurile mele, însă, rămăseseră la scara de sub noi.

Ca și cum mi-ar fi pătruns în minte, Rhia m-a atins pe braț.

– Trebuie să-i aduc niște ierburi mamei tale. Și-a dat jos de pe umăr Harpa Înflorită și a rezemat-o de perete, lângă targă. Iar tu, dacă mai speri să o salvezi, ai multă treabă de făcut.

X. Secretul lui arbassa

În adâncul copacului Arbassa, am trudit. Am încercat tot ce era posibil pentru a găsi cheia enigmei. Iar și iar, am urcat cu greu scările în spirală și le-am coborât, căutând locul potrivit de unde să încep. M-am îndepărtat, cercetând pereții în căutarea unui tipar. M-am apropiat de ei, lipindu-mi fruntea de lemnul răcoros, examinând pe rând fiecare rună. În zadar.

Ore în șir am studiat cu atenție scrisul misterios de pe pereți. Un scris care ar fi putut cumva să mă îndrume spre leacul de care avea nevoie cu atâta disperare Elen. Și totuși, deși scrisul gravat într-un fel atât de complicat

părea plin de sensuri ascunse, nu puteam înțelege nimic.

Amurgul s-a lăsat și apoi s-a dus, iar lumina slabă din casa scării a dispărut complet. Un timp, m-am chinuit să mă folosesc de cea de-a doua mea vedere, care-mi era de și mai puțin folos decât de obicei în întuneric, până când Rhia mi-a adus în cele din urmă o torță neobișnuită. Era o sferă, mare cât pumnul meu, făcută din ceară de albine subțire, dar rezistentă. În ea se târau mai bine de o duzină de cărăbuși care luceau cu o lumină chihlimbarie constantă. Era de-ajuns pentru a lumina măcar o mică porțiune din scris.

Deși recunoscător pentru torță, am luat-o fără niciun cuvânt. La fel am făcut și cu cele două castroane, unul umplut cu apă și celălalt cu niște nuci verzi mari, pe care mi le-a adus Bumbelwy ceva mai târziu. Deși s-a împiedicat pe scări, vărsându-mi pe gât jumătate din apă, abia l-am băgat în seamă. Eram prea absorbit de munca mea. Și de vinovăția mea. Cu toată concentrarea la ciudatele rune, nu puteam să nu aud oftaturile și gemetele femeii care zăcea pe podeaua de deasupra capului meu. Femeia pe care eu o adusesem în Fincayra.

Știam că, afară, o lună nouă palidă se ridica peste Pădurea Druma, zugrăvind ramurile copacului Arbassa cu o slabă strălucire argintie. Acum mai aveam o lună, fără o zi, ca să găsesc leacul. Oricât ar fi fost de dificilă această sarcină, probabil imposibilă, nici măcar nu o puteam începe până nu descifram scrisul. Iar scrisul nu dădea semne că ar fi vrut să-și împărtășească secretul.

Obosit, mi-am sprijinit mâna pe peretele de lemn. Deodată, am simțit o scurtă scânteie de căldură de la rune. Abia mi-a atins palma înainte de a dispărea. Cu toate astea, mi-a lăsat sentimentul, cu o convingere deplină, că acest scris fusese într-adevăr săpat în lemn de marele vrăjitor Tuatha. Oare ar fi putut el ști că, într-o bună zi, mulți ani mai târziu, propriul lui nepot avea să se chinuie să citească aceste cuvinte misterioase? Că aceste cuvinte aveau să-i ofere singura speranță de a găsi scara care ducea la Lumea Cealaltă și la Elixirul lui Dagda? Și ar fi putut Tuatha să știe că Elixirul avea să fie necesar pentru a salva viața lui Elen – femeia despre care prevestise că avea să dea naștere unui vrăjitor cu puteri și mai mari decât ale lui?

Ce mai vrăjitor m-am dovedit a fi! Fără un instrument magic asupra mea, de ce fuseseră în stare puterile mele? De nimic, în afară de dezastru. Pentru mine și cei care mă urmau. Nu numai că îmi distrusesem lumina propriilor ochi, dar aproape distrusesem și viața mamei mele.

Mi-am târșâit picioarele până la baza scărilor. Deznădăjduit, m-am rezemat de perete. Am întins mâna și am atins cea dintâi rună cu vârful degetului. Arăta ca un fel de floarea-soarelui pătrățoasă, cu o barbă lungă și încâlcită. Încet, i-am trasat curbele și adânciturile, încercând din nou să simt măcar un vag sens.

Nimic.

Am lăsat mâna în jos. Poate că era o problemă de încredere. De credință. „M-am născut să fiu vrăjitor, nu-i așa? Însuși Tuatha a spus asta. Eu sunt nepotul lui. Moștenitorul lui."

Am atins din nou prima rună.

Din nou n-am simțit nimic.

„Vorbește-mi, rună! Îți poruncesc!" Tot nimic. Am lovit cu pumnul în perete. „Vorbește-mi, îți cer! Asta e porunca mea!"

Un alt geamăt de durere a răsunat din capul scărilor. Am simțit cum mi se strânge stomacul. Am respirat încet, tremurat. „Dacă nu pentru mine, atunci pentru ea! Va muri, dacă nu pot găsi o cale de a-ți afla secretul." O lacrimă mi-a alunecat pe obraz. „Te rog! Pentru ea. Pentru Elen. Pentru… mama."

O furnicătură ciudată mi-a pulsat prin deget. Am simțit o adiere de ceva, aproape o senzație.

Mi-am apăsat degetul pe rună și m-am concentrat mai tare. M-am gândit la Elen, zăcând singură pe o podea din ramuri împletite. M-am gândit la dragostea ei pentru mine. M-am gândit la dragostea mea pentru ea. Lemnul a părut să se încălzească sub degetul meu. „Ajut-o, te rog! Mi-a dăruit atât de mult!"

Dintr-o străfulgerare, am priceput. Prima rună și-a rostit înțelesul direct în mintea mea, cu o voce adâncă, răsunătoare, pe care nu o mai auzisem niciodată până atunci, dar pe care cumva o știam dintotdeauna. „Aceste cuvinte trebuie citite cu dragoste sau nu vor fi citite niciodată."

Apoi a venit și restul. S-a revărsat într-un torent curgător de cuvinte, care

m-a inundat și m-a dus cu el. „Cele Șapte Cânturi ale Vrăjitoriei/ O melodie și mai multe la fel/ Te pot purta în Lumea Cealaltă/ Deși speranțe nu mai ai defel…“

Cu frenezie acum, rună după rună, am citit tot drumul până în capul scărilor, fiecare treaptă pe rând. Adeseori m-am oprit, repetându-mi cuvintele înainte de a continua. Când, în cele din urmă, am ajuns sus, primele raze ale soarelui se strecurau printre frunze în casa scării și tremurau peste rune. În cursul nopții, Cele Șapte Cânturi fuseseră gravate pe pereții minții mele întocmai cum fuseseră cândva imprimate pe pereții copacului Arbassa.

XI. O melodie și mai multe

Am urcat și ultima treaptă de lemn și am pășit dincolo de perdeaua de frunze. Mama mea stătea întinsă tot pe podea, deși nu mai era pe targă. Când m-a auzit intrând, s-a mișcat sub o pătură argintie, ușoară, țesută din fire ale fluturilor de noapte, și a făcut un efort să ridice capul. Rhia stătea lângă ea, cu picioarele încrucișate, cu chipul îngrijorat. Bumbelwy, rezemat de un perete îndepărtat, s-a uitat mohorât la mine.

– Am citit cuvintele, am anunțat fără mândrie. Acum trebuie să încerc să le urmez.

– Poți să ne spui câte ceva? a șoptit Elen. Lumina trandafirie a zorilor, ce se cernea prin fereastră, cădea pe pielea palidă a obrajilor ei. Cum încep?

Posomorât, am îngenuncheat lângă ea. I-am privit fața, atât de plină de suferință, și totuși atât de iubitoare. Apoi am recitat:

Cele Șapte Cânturi ale Vrăjitoriei,
O melodie și mai multe la fel,
Te pot purta în Lumea Cealaltă,
Deși speranțe nu mai ai defel.

– „Deși speranțe nu mai ai defel“, a repetat Bumbelwy, holbându-se absent la pălăria lui. Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat!

În vreme ce eu mă uitam furios la el, Rhia s-a întins după o pernuță care mirosea a pin.

– Ce înseamnă „O melodie și mai multe la fel“? m-a întrebat ea.

– Nu știu prea bine, am răspuns, privind-o cum strecoară perna sub capul mamei mele. Dar continuă spunând că fiecare dintre Cele Șapte Cânturi face parte din ceea ce numește „marele și minunatul Cânt al Stelelor“, așa că poate are legătură cu asta.

– Are, fiul meu. Elen m-a privit un moment. Ce mai spuneau cuvintele?

– Multe lucruri, am spus și am oftat. Cele mai multe nici nu le-am înțeles. Despre semințe, și cercuri, și izvoarele ascunse ale magiei. Și ceva cum că singura diferență dintre magia bună și magia rea este intenția celui care o folosește. Am luat mâna mamei într-a mea și am continuat: Apoi am ajuns chiar la Cele Șapte Cânturi. Ele încep cu un avertisment.

Ghicește adevărul din fiecare Cânt
'Nainte să pornești pe-a ta cărare,
Căci adevărurile cresc precum copacii-n timp,
Dar ca sămânță doar începe fiecare.

Am tăcut, amintindu-mi că până și puternicul Arbassa, în ale cărui brațe stăteam acum, a început ca o simplă sămânță. Dar asta nu mi-a oferit prea mult curaj când mi-am adus aminte și celelalte cuvinte:

Urmează cele Șapte Cânturi pe rând,
Părțile fac întregul, ca slovele un cuvânt.
Dar nu te mișca până ce nu găsești
Miezul de suflet al fiecărui Cânt.

– „Miezul de suflet al fiecărui Cânt“, a repetat Rhia. Ce crezi că ar putea însemna asta?

Am atins ramurile împletite ale podelei.

– Habar n-am. Absolut deloc.

Mama mi-a strâns fără putere mâna.

– Spune-ne Cânturile!

Încă meditând la întrebarea Rhiei, am recitat:

Lecția Schimbării este prima,
Un copăcean o știe foarte bine.

Puterea Legăturii e următoarea,
Învățătură pe care Lacul Feței o deține.

Priceperea Protecției e a treia,
Precum piticii ce-n adânc tunele-au săpat.

Arta Numirii e a patra,
Secret de neamul Slanto păstrat.

Puterea Săriturii e a cincea,
În Varigal ai grijă negreșit.

Eliminarea e a șasea,
Bârlogul unui dragon adormit.

Darul Vederii e cel din urmă,
Vraja Insulei Uitate.

Iar acum poți încerca să găsești
Fântâna Lumii Celeilalte.

Dar grijă mare ai! Fântâna nu o încerca,
Până ce Cânturile nu le vei termina.

Căci primejdiile la fiecare pas pândesc,
Cu ochiul lui Balor mișelesc.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Nici măcar clopoțeii lui Bumbelwy nu se mai mișcau.

În cele din urmă am spus cu o voce răgușită:

– Chiar nu știu cum aș putea să fac toate lucrurile pe care le cer cânturile și să mă întorc aici înainte…

– Ca eu să mor. Elen a ridicat o mână spre obrazul meu. Există vreo cale prin care să te conving să nu pleci, fiul meu? Brațul i-a căzut pe podea. Măcar așa am fi împreună până la sfârșit, a adăugat ea.

– Nu! Eu sunt vinovat de ce ți se întâmplă. Trebuie să încerc să găsesc

leacul. Chiar dacă șansele sunt de una la un milion.

Fața ei, deja pală, a devenit și mai albă.

– Chiar dacă asta înseamnă propria-ți moarte, care se adaugă la a mea?

Rhia mi-a atins ușor umărul, cu compasiune. Deodată, o fluturare de aripi s-a ivit în amintirea mea și m-am gândit la altcineva pierdut, la curajosul șoim care murise în lupta pentru Castelul Înnegurat. Îl numiserăm Belea, și niciun nume nu i s-ar fi putut potrivi mai bine. Și totuși acțiunile lui îmi răsunau în urechi mai tare decât țipetele pe care le scotea. M-am întrebat dacă spiritul lui încă mai sălășluia în Cealaltă Lume. Și dacă, în cazul în care dădeam greș în această căutare a mea, era posibil să îl întâlnesc acolo, alături de mama mea.

Elen s-a crispat și și-a încleștat pumnii, când un alt spasm i-a străbătut trupul. Rhia a întins mâna după un castron cu o poțiune galbenă care mirosea la fel de bine ca o supă de vită. Cu grijă, a ajutat-o pe mama să ia câteva înghițituri, vărsând puțin pe podea. Apoi Rhia a ridicat castronul și a scos un sunet, ca un țăcănit, cu limba.

De sus, de pe dulap, o veveriță cu ochi căprui imenși a sărit deodată pe podea și a făcut un salt până la ea. Și-a așezat o lăbuță pe coapsa Rhiei, mișcându-și coada stufoasă. Aproape înainte ca Rhia să-i dea o altă comandă, veverița a luat castronul din mâinile ei. Clănțănind ascuțit drept răspuns, s-a îndepărtat cu o săritură, ducând castronul în dinți.

– Ea e Ixtma, i-a explicat Rhia mamei. Am găsit-o mai demult într-un luminiș din apropiere, scâncind, cu un picior rupt. I l-am pus la loc și de atunci vine adeseori în vizită și mă ajută cum poate. I-am cerut să umple castronul pentru tine, după ce mai adună niște mușețel.

În ciuda suferinței, mama mea părea gata să izbucnească în râs.

– Ești o fată uimitoare, zău așa! Apoi fața i s-a încordat, iar umbrele frunzelor au tremurat pe părul ei auriu. Aș fi vrut doar să fi avut timp să te cunosc mai bine, a adăugat mama.

– Vei avea, a declarat Rhia. După ce ne întoarcem cu leacul.

– Ne întoarcem?! Am privit-o uimit. Cine a spus că mergi și tu?

– Eu am spus, a replicat ea calmă și și-a încrucișat brațele la piept. Și nu poți să faci nimic ca să mă răzgândesc.

– Nu! Rhia, ai putea să mori!

– Cu toate astea, merg.

Podeaua și pereții căsuței au scârțâit când Arbassa s-a legănat dintr-o parte într-alta. Nu știam dacă un vânt stârnit dintr-odată afară îi răsucise crengile, dar bănuiam că vântul se născuse dinlăuntrul lui.

– De ce vrei să vii? am vrut să știu.

Rhia s-a uitat la mine ciudat.

– Te rătăcești atât de ușor!

– Încetează cu asta, da? Și mama mea? Cineva trebuie să…

– Ixtma o să se ocupe de ea. Am aranjat deja totul.

Mi-am mușcat buza. M-am întors spre Elen și am întrebat exasperat:

– Toate fetele sunt așa de încăpățânate?

– Nu. Doar cele cu instincte puternice, a răspuns ea, și privirea i s-a îndreptat spre Rhia. Îmi aduci aminte de mine, copilă.

Rhia s-a înroșit.

– Și tu îmi aduci aminte de… Vocea i s-a stins. O să-ți spun când ne întoarcem, a adăugat ea apoi.

Bumbelwy și-a dres glasul.

– O să rămân eu.

Am tresărit.

– Ce?

– Am zis c-o să rămân eu. Ca să-i țin companie pe parcursul înfiorătoarei agonii a morții ei. O să fie groaznic, absolut groaznic, asta știu cu siguranță. Dar poate că îi mai ușurez un pic povara. O să-mi aduc aminte cele mai vesele melodii ale mele, cele mai amuzante povești. Exact ceea ce trebuie pentru cineva aflat în ghearele oribilei morți.

– Ba n-ai să faci așa ceva! Am lovit cu pumnul în podeaua de lemn. Tu… vii cu noi.

Ochii întunecați ai lui Bumbelwy s-au făcut mari.

– *Vrei* să vin și eu?

– Nu. Dar vii oricum.

– Merlin, nu! Rhia și-a fluturat brațele înfășurate în frunze. Te rog, nu-l lăsa să vină!

Am clătinat din cap cu un aer grav.

– Nu-l vreau cu noi. Îl vreau *departe* de ea. Ceea ce el numește „umor“ ar putea să o omoare într-o săptămână în loc de o lună.

Elen a întins o mână tremurătoare spre mine și mi-a atins ușor obrazul plin de cicatrice.

– Dacă trebuie să pleci, a rostit ea, vreau să auzi ce am de spus. M-a fixat cu ochii ei de safir, astfel încât aproape că puteam să-i simt privirea străpungându-mi pielea. Cel mai important, vreau să știi că, și dacă se întâmplă să mor înainte să te întorci, a meritat totul doar ca să te văd din nou.

Mi-am întors privirea.

– Și încă ceva, fiul meu. Am învățat extrem de puține în viața mea, dar un lucru știu: Noi toți – chiar și eu – avem în noi atât răutatea unui șarpe, cât și blândețea unei porumbițe.

Mi-am dat deoparte părul de pe frunte.

– Eu am în mine un șarpe, asta e sigur! Dar n-o să cred niciodată că și tu. Niciodată!

Ea a oftat adânc, în vreme ce ochii îi rătăceau pe ramurile împletite care încadrau încăperea.

– O s-o spun altfel. Adeseori ți-au plăcut poveștile mele despre Grecia Antică. Ți-aduci aminte de cea despre fata numită Psyche?

Nedumerit, am încuviințat din cap.

Din nou ochii ei albaștri au părut să mă cerceteze.

– Ei bine, cuvântul grecesc *psyche* are două înțelesuri diferite. Uneori înseamnă „fluture“, iar alteori înseamnă „suflet“.

– Nu înțeleg.

– Vezi tu, fluturele este maestrul transformărilor. Se poate schimba dintr-un simplu vierme în cea mai frumoasă creatură. Iar sufletul, fiul meu, poate să facă la fel.

Mi-am înghițit nodul din gât.

– Îmi pare rău, mamă!

– Să nu-ți pară, fiul meu! Eu te iubesc. Iubesc totul la tine.

M-am aplecat și i-am sărutat fruntea fierbinte. Ea mi-a oferit un zâmbet

tremurător, apoi a întors capul spre Rhia.

– Iar pentru tine, copilă, am asta. Din buzunarul rochiei de un albastru intens a scos o amuletă de rămurele legate laolaltă cu un fir roșu. O amuletă din rămurele de stejar, fag și porumbar. Ia-o! Vezi cum mugurii se umflă de viață nouă? Sunt gata să înflorească, la fel cum ești și tu. Păstreaz-o cu tine, pentru curaj. Și ca să-ți amintești să te încrezi în instinctele tale. Ascultă-le! Căci ele sunt cu adevărat glasul Naturii, mama noastră, a tuturor.

Ochii Rhiei sclipeau de lacrimi când a luat darul și l-a prins cu pricepere de cămașa ei din lujeri împletiți.

– Am să le ascult. Îți promit!

– Cred că deja o faci.

– E-adevărat, am declarat eu. Se știe chiar că îi sfătuiește pe alții să se încreadă în fructe!

Rhia s-a îmbujorat, în vreme ce își trecea degetele peste amuleta din rămurele de stejar, fag și porumbar.

– Desigur, a murmurat Bumbelwy, pentru mine n-ai nimic.

M-am uitat urât la el.

– De ce-ar avea? l-am întrebat.

– Oh, cum să nu? a spus Elen cu o voce slăbită. Am o dorință.

– O dorință? a zis silueta deșirată, care s-a apropiat și a îngenuncheat pe podeaua de ramuri. Pentru mine?

– Îmi doresc ca într-o bună zi să faci pe cineva să râdă.

Bumbelwy și-a înclinat capul.

– Mulțumesc, doamna mea.

– Merlin, a șoptit mama mea. Poate că Cele Șapte Cânturi ale tale sunt precum cele șapte munci ale lui Hercule. Ți le amintești? Se credea că erau imposibile. Și totuși el le-a îndeplinit pe toate, și a supraviețuit.

Deși am încuviințat din cap, nu m-am simțit mai bine. Căci cea mai dificilă muncă a lui Hercule a fost să poarte greutatea întregii lumi pe umerii lui o vreme. Iar povara pe care o purtam eu acum nu părea mai mică.

Geraint este un personaj din folclorul velș și din mitologia arthuriană, rege în Dumnonia (sud-vestul Angliei de azi) și un războinic curajos.

PARTEA A DOUA

XII. Tuatha

Ușa încadrată de scoarță de copac s-a deschis cu un scârțâit, și eu am ieșit din Arbassa. Însă înainte să părăsesc scara întunecată, am mai inspirat o dată aroma umedă a pereților interiori și am aruncat o ultimă privire la runele gravate de Tuatha cu atâta vreme în urmă. Am citit din nou cuvintele avertismentului care îmi stăruise în gând mai mult decât celelalte:

Urmează cele Șapte Cânturi pe rând,
Părțile fac întregul, ca slovele un cuvânt.
Dar nu te mișca până ce nu găsești
Miezul de suflet al fiecărui Cânt.

Ce putea însemna acel ultim rând? „Miezul de suflet al fiecărui Cânt." Avea să fie și așa destul de greu ca să înțeleg cele Șapte Cânturi, dar să stăpânesc sufletul fiecăruia părea de-a dreptul imposibil. Nici măcar nu știam de unde să încep.

Rhia a pășit pe iarbă prin ușa deschisă. Părul ei castaniu ondulat strălucea într-o rază de lumină care pătrunsese printre ramurile copacului Arbassa. Ea s-a aplecat și a mângâiat cu blândețe una din rădăcinile marelui copac. Când s-a ridicat, privirile ni s-au întâlnit.

– Ești sigură că vrei să vii? am întrebat.

Ea a încuviințat din cap și a mai mângâiat o dată rădăcina.

– N-o să fie ușor, a spus, asta e sigur. Dar trebuie să încercăm.

Am auzit clopoțeii lui Bumbelwy care cobora scările și am clătinat din cap.

– Iar cu el alături, o să fie și mai greu.

Rhia și-a aplecat capul spre ușă.

– Mai degrabă aș asculta toată ziua o harpă dezacordată decât să aud clopoțeii ăia. Mă duc cu gândul la un ceainic de fier care se rostogolește din vârful unui deal.

M-am gândit la muzica veselă a Harpei Înflorite, muzică ce mă însoțise atâtea săptămâni. Ca să nu risc să o stric, hotărâsem să nu iau Harpa cu mine, lăsând-o în siguranță lângă vatra Rhiei. Arbassa avea să o păzească bine. Și totuși știam că aveau să-mi lipsească acordurile ei melodioase. Și încă ceva.

Am cercetat fața Rhiei, pe care se citea aceeași deznădejde ca și pe a mea.

– N-ar fi trebuit niciodată să-mi părăsesc sarcina de pe Dealurile Întunecate. Am pus întreaga Fincayra în primejdie. De data asta am făcut același lucru cu mama mea. Înfigându-mi toiagul în iarbă, am oftat. Adevărul e că nu am meritat niciodată Harpa. M-ai văzut fălindu-mă cu ea, ca un soi de vrăjitor. Ei bine, nu sunt vrăjitor, Rhia. Nu sunt suficient de puternic. Nici suficient de înțelept.

Sprâncenele ei s-au înălțat puțin.

– Eu cred că ești deja puțin mai înțelept, a remarcat ea.

– Nu suficient de înțelept pentru a stăpâni sufletele Cânturilor! Nici măcar nu știu de unde să încep.

Dintr-odată crengile groase de deasupra noastră s-au mișcat. Ramurile s-au scuturat și s-au ciocnit cu zgomot unele de altele, aruncând spre pământ o ploaie de frunze și rămurele. Deși copacii mai mici care îl înconjurau pe Arbassa rămăseseră perfect nemișcați, marele stejar se legăna ca și cum ar fi fost prins într-o vijelie puternică.

Un fior de spaimă m-a străbătut. Am apucat-o pe Rhia de braț.

– Vino! Înainte să cadă vreo creangă pe noi.

– Prostii! Ea s-a eliberat. Arbassa n-ar face niciodată așa ceva. Ascultă!

În vreme ce îmi scuturam frunzele din păr, mi-am dat seama că, într-adevăr, ramurile care trosneau și foșneau scoteau un alt sunet. „Tttuuuaaathhha. Tttuuuaaathhha.“ Legănatul s-a potolit treptat. Ramurile au tăcut. Copacul maiestuos se înălța deasupra noastră, așa cum o făcuse și înainte. Și totuși, un lucru se schimbase. Căci, deși în continuare nu știam nimic despre sufletele Cânturilor, aveam acum o idee unde aș putea să mă

duc pentru a afla.

– Mormântul lui Tuatha, am declarat. Acolo începe căutarea noastră.

Rhia și-a mușcat buza.

– Dacă Arbassa crede că asta ar putea să ne fie de folos, atunci o cred și eu. Dar nu-mi place ideea de a merge acolo. Absolut deloc.

Chiar în acel moment, Bumbelwy, părând mai suferind ca de obicei, a scos capul pe ușa din trunchi. A ieșit afară, împiedicat, ținându-se strâns de burtă.

– Ce furtună a mai fost! Stomacul meu delicat e întors pe dos! Individul deșirat și-a îndreptat spatele, și clopoțeii de la pălărie i-au sunat. Dar n-aveți teamă, nu, n-aveți teamă! O asemenea vreme mă urmărește peste tot, așa că sunt foarte obișnuit cu ea.

Rhia și cu mine ne-am privit îngrijorați.

– Dar tot vin cu voi, a continuat el, frecându-și coastele. Deși această nouă lovitură îmi va îngreuna efortul de a vă amuza pe drum. Dar asta e, un bufon trebuie să facă tot ce-i stă în putere și să încerce!

Și-a tras mantia peste cap și a început să țopăie în jurul rădăcinilor copacului Arbassa, în vreme ce clopoțeii lui clincăneau înfundat.

M-am încruntat.

– Mai bine să încerci să ne distrezi pe noi decât pe mama mea.

Bumbelwy și-a luat mantia de pe cap.

– Oh, nu-ți face griji pentru ea! a spus el nonșalant. Încă mai are mult timp; aproape o lună de dureri nemiloase, înainte să trebuiască să moară. Bumbelwy s-a uitat gânditor la căsuța din copac a Rhiei. Dacă vrei, aș putea să mă duc înapoi acolo sus și să o fac să râdă de câteva ori înainte să plecăm.

Mi-am ridicat toiagul ca și cum aș fi vrut să-l lovesc.

– Prostule! N-ai mai multă pricepere să faci oamenii să râdă ca un leș putrezit!

El s-a încruntat, cu tot cu bărbiile lui.

– O să vezi tu! Într-o bună zi *o să fac* pe cineva să râdă. Chiar o să fac!

Mi-am lăsat toiagul jos și am spus disprețuitor:

– Deja îmi vine să mă prăpădesc de râs!

Trunchiul masiv al copacului Arbassa a scârțâit în vreme ce ușa se

închidea încet. M-am uitat la trunchi, urcând cu privirea mai sus, și mai sus, până unde dispărea într-o rețea de ramuri deasupra capetelor noastre. Preț de o clipă, m-am uitat cu atenție la crengi, împletite la fel ca firele dintr-o tapiserie vie. Frunzele scânteiau în soare și sub fiecare creangă creștea mușchi asemenea unei blăni.

– Crezi, am întrebat-o pe Rhia, că într-o zi Arbassa ar putea să-mi deschidă ușa sa de bunăvoie? Poate chiar cu bucurie?

La cuvintele mele, tot copacul s-a cutremurat, revărsând asupra noastră și mai multe frunze și bucățele de scoarță. Rhia a mijit ochii.

– Arbassa se arată protector față de mine, atâta tot.

I-am căutat ochii albaștri-cenușii.

– Nu ești obligată să vii.

– Știu. Și-a țuguiat buzele gânditoare. Dar ești sigur că vrei să mergi la mormântul lui Tuatha?

Bumbelwy a scos un icnet și a început să-și frângă mâinile.

– Mormântul marelui vrăjitor însuși? Nimeni nu se duce acolo. Adică, nimeni care vrea să rămână în viață. E un loc bântuit, un loc cumplit. Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat!

– Acolo mergem, m-am răstit eu.

– Dar eu nu pot să vă conduc, a protestat Rhia. Nici măcar nu știu unde se află.

– Știu eu. Am mai fost o dată acolo, poate chiar de două ori, deși trebuie să ajung prin apropiere ca să fiu sigur. Am frecat capătul toiagului, umplând aerul cu aroma de tsuga. Dacă ne poți duce la mlaștina aceea mare aflată la poalele Dealurilor Încețoșate, de acolo vă conduc eu.

Ea și-a scuturat buclele nesigură.

– O să pierdem timp prețios făcând asta.

Bumbelwy și-a clătinat și el capul zornăitor.

– O să pierdem mai mult de-atât.

– Așa să fie! Am lovit cu toiagul în iarbă. Să mergem!

Rhia a aruncat o privire plină de dor către Arbassa și ramurile sale, apoi s-a întors și a traversat cu pași mari poiana înierbată, dispărând printr-o deschizătură dintre copaci. Am urmat-o. Bumbelwy încheia șirul,

bombănind ca pentru sine despre morminte bântuite și vrăjitori răzbunători.

Un timp am urmat o cărare întortocheată marcată de urme de vulpi, urși și lupi, ca și de alte animale pe care nu le-aș fi recunoscut. Apoi cărarea a dispărut, și noi ne-am chinuit să traversăm o porțiune lată cu copaci căzuți, prăvăliți de o furtună feroce. Când în cele din urmă, cu picioarele lovite și însângerate, am regăsit drumul înapoi către pădurea de pini și cedri, Rhia ne-a dus în sus pe o pantă. Acolo, spațiile dintre conifere erau mai mari, lăsând mai multe fascicule de lumină să ajungă până la solul pădurii. Asta a fost de ajutor pentru cea de-a doua mea vedere, măcar fiindcă puteam evita să mă împiedic de fiecare rădăcină și să mă lovesc de fiecare creangă.

Chiar și așa, nu era ușor să țin pasul cu Rhia. La fel ca mine, era îmboldită de urgența misiunii noastre. Și, poate, de posibilitatea tentantă de a-l pierde pe Bumbelwy undeva prin pădure. Dar, ajutat de picioarele lui lungi și subțiri, el a reușit să se țină după noi, zăngănind la fiecare pas. Între timp, Rhia sărea la fel de grațioasă ca o căprioară, uneori luând-o iute la fugă în sus pe o pantă. Privind-o, mi-am amintit de povestea grecească despre Atalanta, fata care putea să alerge imposibil de repede. Dar în vreme ce zâmbeam cu gândul la această comparație, m-am încruntat amintindu-mi de femeia care îmi spusese prima dată povestea.

M-am chinuit să țin pasul. Transpirația îmi înțepa ochii orbi. Pe măsură ce soarele se înălța tot mai sus pe cer deasupra noastră, ținutul devenea mai umed. Pe trunchiul fiecărui copac creștea mușchi, firicele de apă țâșneau din pământ și noroiul se lipea de ghetele noastre. Ochiuri întunecate de apă stătătoare apăreau din ce în ce mai des. Mirosul, și nu aspectul acestui teren, era cel pe care îl recunoșteam. Umed și rece, de putreziciune, și amenințător, săpa în amintirea mea asemenea unor gheare înfipte în carne.

– Aici, am anunțat eu, cotind spre est.

Rhia s-a întors ca să mă urmeze, pășind ușor prin noroi, nu ca Bumbelwy, care aluneca și tropăia în spatele nostru. I-am condus spre o poiană înconjurată de cedri și cufundată în umbre. Zgomotele pădurii s-au stins, lăsând locul unei tăceri stranii. Nici măcar zbârnâitul aripilor unui bondar nu spărgea liniștea.

La marginea poienii m-am oprit. Am aruncat o privire în spate și le-am

spus celorlalți să rămână unde erau. Rhia a dat să vorbească, dar am ridicat o mână ca s-o fac să tacă. Încet, prudent, am înaintat singur.

Un vânt s-a iscat brusc, răsucind crengile cedrilor. În loc să scoată obișnuitul lor scârțâit, au vibrat într-un fel ciudat, ca și cum ar fi îngânat un cântec funebru trist. Un cântec despre pierdere și dor. Un cântec despre moarte. Poiana s-a întunecat, până când de-abia mai puteam distinge conturul ghetelor mele pe pământul presărat cu ace. În jurul meu bocetul ramurilor a devenit mai puternic. În cele din urmă am intrat într-un mic luminiș, înconjurat de cercul de cedri bătrâni despre care știam că marcau mormântul lui Tuatha.

Încet, foarte încet, locul s-a luminat. Și totuși, noua lumină nu venea de la soare, ci de la bătrânii cedri înșiși, ale căror ramuri mișcătoare începuseră să emane o lumină albastră amenințătoare. În vreme ce crengile se legănau în vânt ca bărbile unor bătrâni, m-am întrebat dacă acei copaci închideau cumva în ei spiritele discipolilor lui Tuatha, sortiți să vegheze asupra mormântului său, ca să-l jelească de-a pururi.

De două ori până acum – eram sigur de asta în această clipă – stătusem în acest loc. O dată, nu cu mult în urmă. Și altă dată când eram copil și fusesem adus aici pe spinarea lui Ionn, calul negru al tatălui meu, pentru a asista la funeraliile lui Tuatha. Îmi aduc aminte prea puțin de atunci, doar sentimentul de tristețe care umplea luminișul.

Privirea mi-a căzut pe movila îngustă de pământ din mijlocul luminișului. Douăsprezece pietre lustruite, perfect rotunde, alcătuiau un chenar în jurul ei și luceau ca gheața albastră. Când m-am mai apropiat puțin am fost surprins de lungimea movilei. Fie că Tuatha fusese îngropat cu pălăria pe cap, fie fusese cu adevărat foarte înalt.

„Amândouă sunt adevărate, mânz nerușinat!“

Vocea gravă mi-a răsunat în urechi. Era aceeași voce pe care o auzisem atunci când citisem runele în Arbassa. Era vocea lui Tuatha însuși – știam asta cu certitudine. Și totuși, dincolo de teama mea, dincolo de groază, am avut un sentiment ciudat de dor. Îndreptându-mi gândurile către movila funerară, le-am dat glas.

– Aș fi vrut să te cunosc, mare vrăjitor.

Pietrele albastre au lucit mai puternic, până când au depășit în strălucire cercul de cedri bătrâni. În pietre păreau să se fi aprins lumânări, ale căror flăcări se ridicau din însuși spiritul lui Tuatha.

„Vrei să zici că ai fi vrut să te salvez de propria-ți prostie."

M-am foit stânjenit, râcâind pământul cu toiagul meu.

– Și asta, am răspuns. Dar totodată aș fi vrut să te cunosc doar stând prin preajma ta. Ca să învăț de la tine.

„Șansa asta ne-a fost furată", a declarat vocea cu amărăciune. „Și știi de ce?"

– Pentru c-ai fost doborât de căpcăunul Balor?

„Nu!" a tunat Tuatha, făcând pietrele să se aprindă ca niște torțe. „Ai răspuns cum, nu de ce."

Am înghițit cu greutate.

– Eu… nu știu de ce.

„Atunci gândește-te mai bine! Sau ești la fel de greu de cap ca tatăl tău?"

Obrajii mi s-au încins la această insultă, dar am încercat să nu-mi arăt indignarea. M-am încruntat, scormonind în minte după un răspuns. Deodată mi-am amintit de avertismentul lui Cairpré de la porțile Orașului Barzilor.

– A fost… hybrisul?

„Da!" a tunat spiritul lui Tuatha. „A fost cel mai supărător defect al meu, întocmai cum este și al tău."

Am lăsat capul în jos, cunoscând prea bine adevărul spuselor sale.

– Mare vrăjitor, eu nu merit ajutorul tău. Dar Elen, da. Și dacă e să am vreo nădejde de a o salva, atunci trebuie să știu ceva.

Pietrele au scânteiat amenințător.

„Cum pot eu să știu că nu o vei părăsi, la fel cum ai părăsit Dealurile Întunecate, lăsându-le în voia intențiilor malefice ale lui Rhita Gawr?"

M-am înfiorat.

– Ai cuvântul meu.

„Și Marelui Consiliu i-ai dat cuvântul tău."

– N-o voi părăsi! Privirea mea s-a rotit peste cercul de cedri, care păreau să-și scuture ramurile dezaprobator. Cu vocea abia o șoaptă, am adăugat: Ea

înseamnă totul pentru mine.

Preț de un lung moment nu am auzit decât ramurile care oftau. În cele din urmă pietrele albastre au lucit din nou.

„Bine atunci, tinere ignorant. Ce dorești să știi?"

Cu prudență, m-am apropiat de movilă.

– Vreau să știu ce înseamnă să găsești miezul de suflet al unui Cânt.

Pietrele au scânteiat luminos.

„Ah, miezul de suflet al unui Cânt... Atât de puțin, și totuși atât de mult! Vezi tu, tinere mânz, oricât de scurte ar putea părea cele Șapte Cânturi pe care le-ai citit, ele dezvăluie izvoarele secrete ale celor șapte arte de bază ale vrăjitoriei. Fiecare Cânt nu e decât un început, un punct de pornire care conduce la o înțelepciune și o putere ce depășesc imaginația. Cu mult, aș spune! Și fiecare Cânt conține atât de multe versuri, încât ar dura câteva veacuri pentru a învăța doar o mică parte din ele."

– Dar ce este miezul de suflet al unui Cânt?

„Ai răbdare, tânăr imberb!"

Pietrele au părut să ardă mocnit.

„Miezul de suflet este adevărul fundamental al Cântului. Cel dintâi principiu al său. Să-l găsești este la fel de greu ca perceperea parfumului unei flori de câmp aflate dincolo de un lac mare. Nu poți să-l vezi, nici să-l atingi, și totuși trebuie să-l cunoști."

Am clătinat din cap.

– Asta pare greu chiar și pentru un vrăjitor, cu atât mai mult pentru un băiat.

Ramurile s-au legănat mai viguros, în vreme ce vocea lui Tuatha a răsunat din nou.

„Încă mai poți deveni vrăjitor, tinere mânz – asta dacă rămâi în viață. Dar ține minte un lucru: cum ai prea puțin timp, vei fi tentat să treci peste unele dintre Cânturi. Abține-te să faci o asemenea prostie! Nu încerca să găsești fântâna către Lumea Cealaltă înainte să găsești sufletele tuturor Cânturilor. Ia aminte la cuvintele mele! Că găsești doar cinci sau șase nu e cu nimic mai bine decât să nu găsești niciunul. Fără toate cele șapte, vei pierde mai mult decât ceea ce cauți. Îți vei pierde chiar viața."

Am tras aer în piept, șovăielnic.

– Cum voi ști, mare vrăjitor? Cum voi ști când am găsit miezul de suflet al fiecărui Cânt?

În acel moment, o flacără albastră s-a înălțat ca o coloană din pietre. A sfârâit și a pocnit în aer, lovind capătul toiagului meu ca un fulger albastru. M-am cutremurat de forța loviturii, dar cumva nu mi-am scăpat din mână toiagul. Doar mi-am simțit degetele ușor pârlite.

Vocea adâncă mi-a umplut din nou urechile.

„Vei ști."

Mi-am trecut degetele peste toiag. Nu părea diferit de cum fusese înainte, și totuși, cumva, știam că era.

„Acum trebuie să pleci, tinere mânz. Nu uita ce ți-am spus."

Lumina din pietre a început să se stingă.

„Fie să trăiești ca să mai poți privi o dată mormântul meu!"

– Te rog, l-am implorat, mai spune-mi un singur lucru. Este adevărată profeția cum că doar un copil cu sânge omenesc îl poate înfrânge pe Rhita Gawr sau pe servitorul său, Balor?

Strălucirea n-a revenit. N-am mai auzit niciun sunet, în afară de oftatul trist al ramurilor.

– Spune-mi! Te rog!

În cele din urmă, pietrele au licărit.

„Profeția poate să fie adevărată și poate să fie falsă. Dar chiar dacă e adevărată, adeseori adevărul are mai multe fețe. Acum… pleacă! Și nu te întoarce până nu devii mai înțelept decât anii tăi."

XIII. Tovarăși de drum ciudați

Când am ieșit din luminiș, copacii păreau din nou straniu de tăcuți. Îmi țineam strâns toiagul, știind că, la fel ca mine, fusese atins de spiritul lui Tuatha. Și că, la fel ca mine, nu avea niciodată să mai fie la fel.

Rhia și Bumbelwy au venit spre mine când am apărut dintre cedri. Deși mergeau unul lângă altul, contrastul dintre ei nu putea fi mai mare. Ea,

mişcându-se cu vioiciunea unei tinere vulpi, purta frunzişul pădurii. El, la fel de țeapăn și mohorât ca un ciot de copac, purta o mantie cafenie grea și, desigur, o pălărie de care atârnau clopoței. Și totuși amândoi, cel puțin deocamdată, erau tovarășii mei de drum.

Rhia a întins mâna spre mine și și-a înfășurat arătătorul în jurul arătătorului meu.

– Ce-ai aflat? m-a întrebat.

I-am strâns degetul.

– Puțin. Doar puțin.

– Asta n-o să fie de-ajuns, a spus Bumbelwy. Nimic nu e niciodată de-ajuns.

– Acum încotro o luăm? a întrebat Rhia, uitându-se la ramurile întunecate din spatele meu.

Mușcându-mi buza, m-am gândit la primul dintre cele Șapte Cânturi.

– Păi, trebuie cumva să găsesc sufletul artei Schimbării. Și ca să fac asta, trebuie să găsesc un copăcean. „Lecția Schimbării este prima/ Un copăcean o știe bine."

Brusc, mi s-a tăiat răsuflarea.

– Dar n-ai spus tu că Cwen era ultima dintre copăceni?

Rhia a încuviințat din cap, înnegurată. Îmi dădeam seama că încă mai simțea durerea trădării lui Cwen.

– Era ultima. Chiar ultima. Și mai mult ca sigur că s-a dus și ea. Probabil că a sângerat până la moarte după ce goblinul ăla i-a retezat brațul.

Am răsucit în mână capătul noduros al toiagului.

– Dar atunci cum pot găsi sufletul Cântului? Are cumva legătură cu copăcenii.

Rhia și-a trecut degetele prin bucle.

– Ție chiar îți plac provocările, Merlin! Singura ta speranță e să te duci la Faro Lanna, căminul ancestral al copăcenilor. Deși nu cred că vei găsi mare lucru acolo.

– Cât de departe e?

– Departe. În capătul de sud-vest al Fincayrei. Și va trebui să străbatem toată Druma, ceea ce ne va încetini și mai mult. Singura modalitate de a

evita asta ar fi să traversăm Dealurile Încețoșate către coastă, apoi să ne îndreptăm spre sud, dar asta înseamnă să trecem prin ținutul pietrelor vii. Și nu e o idee înțeleaptă.

Capul lui Bumbelwy a zăngănit aprobator.

– Un sfat sănătos, domnișoară. Pietrele vii au un apetit nefiresc pentru călători. A înghițit în sec, mișcându-și multele bărbii, și a adăugat: Mai ales pentru bufoni, din câte am auzit.

– Trebuie că au un stomac rezistent, am remarcat sardonic. Apoi m-am întors spre Rhia și am întrebat-o: Acela e ținutul unde locuiește Marea Elusa, nu-i așa?

Bumbelwy s-a cutremurat.

– Un alt motiv excelent pentru a-l evita! Chiar și pietrele vii se tem de păianjenul ăla uriaș. Apetitul lui e și mai mare decât al lor. Mult mai mare!

Am tras adânc în piept o gură de aer, parfumat de ramurile care ne înconjurau.

– Cu toate astea, Rhia, vreau să ne duci pe drumul mai scurt, peste Dealurile Încețoșate.

Și fata, și bufonul au tresărit. Până și cedrii tăcuți și-au lovit ramurile, părând să icnească surprinși.

Rhia s-a aplecat spre mine.

– Vorbești serios?

– Absolut! Mi-am dat părul deoparte de pe frunte. Dacă putem economisi o zi sau chiar o oră, avem șansa de a salva viața mamei mele.

Bumbelwy, pe chipul căruia încruntarea săpase cute adânci, m-a apucat de mâneca tunicii.

– Nu trebuie să faci asta! Dealurile alea sunt mortale.

M-am eliberat.

– Dacă preferi să rămâi aici cu Tuatha, n-ai decât! Când a făcut ochii mari, am lovit cu toiagul în pământul acoperit de ace. Să mergem!

Am părăsit poiana învăluită în umbre și am înaintat anevoie pe terenul mlăștinos. În afară de zăngănitul constant al clopoțeilor lui Bumbelwy, am mers în tăcere. Cel puțin, mi-am spus eu mohorât, Marea Elusa ne va auzi venind. Dar noi o vom auzi pe ea? Și avea ea să-și țină în frâu apetitul

suficient cât să-și aducă aminte că, odată, ne primise ca oaspeți pe mine și pe Rhia în peștera ei de cristal? Mi-am simțit picioarele moi la gândul fălcilor ei băloase.

În vreme ce lipăiam prin noroi, copacii s-au rărit, și am observat mai multe puncte de reper. Un bolovan ciudat, în formă de scaun, pătat de licheni galbeni. Scheletul răsucit al unui copac uscat. O fâșie de mușchi de un portocaliu aprins. O groapă ciudată, triunghiulară. În amurgul ce se adâncea, tot mai multă apă țâșnea din pământ și în ghetele noastre. Curând am auzit broaște orăcăind în depărtare. Păsări de apă s-au adăugat corului, țipând cu voci stranii. Mirosul neplăcut de umezeală și putreziciune a devenit mai intens. Nu peste mult timp am ajuns la marginea unei întinderi mari de iarbă înaltă, copaci uscați și porțiuni întunecate de nisipuri mișcătoare. Mlaștina.

Fluturând două mâneci stropite de noroi, Bumbelwy a protestat:

– Doar n-o să traversăm asta acum, nu-i așa? E aproape noapte.

– Fie ne stabilim tabăra aici, am răspuns eu, fie găsim un teren mai uscat pe dealuri. Ce zici, Rhia?

Ea a cules un pumn de fructe mov dintr-o tufă joasă și apoi le-a băgat în gură.

– Mmm. Încă dulci.

– Rhia?

– Teren mai uscat, a răspuns ea în cele din urmă. Deși fructele de aici sunt gustoase.

Țipătul unui cocor a răsunat obsedant dinspre umbre, și Bumbelwy a clătinat din cap.

– O alternativă minunată. Să petrecem noaptea într-o mlaștină și să fim sugrumați de șerpi mortali sau pe pragul de la ușa Marii Elusa și să se înfrupte din noi la micul dejun.

– Tu alegi, i-am spus.

M-am îndepărtat, sărind peste un buștean putrezit. Am aterizat cu un pleoscăit într-o baltă. Câteva clipe mai târziu, am auzit două pleoscăieli în spatele meu – alături de zornăieli de clopoței și o mulțime de bombăneli.

O vreme am urmat o limbă de noroi uscat care arăta ca un deget în

mlaștină. Dar, curând, și aceea a dispărut, obligându-mă să înaintez cu greu prin ochiuri de apă cu iarbă. Uneori mă afundam până la coapse. Crengi lungi și înnegrite, cufundate în apă, mi se agățau ca niște degete de tunică, în vreme ce noroiul îmi pătrundea în ghete. Și foarte des, forme ciudate se mișcau în adâncurile necunoscute.

Lumina dispărea tot mai mult. În seara aceea însă nu avea să fie lună, căci nori groși se adunaseră, acoperind cerul. Mai bine așa, m-am gândit eu. Dacă vedeam luna, mi-aș fi amintit mai mult de timpul care se scurgea, la fel ca speranțele mele.

Am mers mai departe, aproape pe întuneric. După încă o oră de mers anevoios prin apă, a dispărut orice brumă de lumină. Un șarpe a sâsâit undeva pe lângă gheata mea. Am început să mă tem că ne abătuserăm cumva din drum. Mlaștina părea să se întindă la nesfârșit. Îmi simțeam picioarele din ce în ce mai grele. Apoi, treptat, pământul a început să devină tot mai solid sub tălpile mele. La început nici nu am remarcat schimbarea, dar încet-încet mi-am dat seama că urcam pe teren stâncos. Ochiurile de apă mlăștinoasă au dispărut, la fel și miasma lor. Țipetele broaștelor și păsărilor s-au stins în urma noastră.

Traversaserăm mlaștina.

Epuizați, am pătruns cu pași împiedicați într-un luminiș plat, înconjurat de stânci. Am declarat locul tabăra noastră pentru acea noapte. La unison, ne-am prăbușit pe pământul acoperit cu mușchi. Pentru a-mi încălzi mâinile reci, mi le-am băgat în mânecile tunicii. Ochii mi s-au închis și am adormit.

M-am trezit când o picătură mare de ploaie mi-a căzut pe nas. O altă picătură a venit, și încă una. În zare, un nor a fulgerat luminos, și tunetul a bubuit peste coama dealului. Ploaia s-a revărsat peste noi, biciuindu-ne, împinsă de vântul ce se iscase. Cerul nopții a devenit și mai întunecat, ca și cum norii s-ar fi condensat în lespezi mari de piatră. Valuri de apă curgeau din cer. Chiar dacă m-aș fi putut cumva preschimba într-un pește, n-aș fi fost mai ud de-atât. Tot ce îmi trebuiau acum erau niște branhii!

Tremurând de frig, m-am apropiat de una dintre stânci, sperând să găsesc măcar puțin adăpost. În acea clipă, mi-am dat seama că stânca venea înspre *mine*.

– Stâncile vii! a strigat Rhia. Trebuie să…

– Aaaaiii! a țipat Bumbelwy. Mă mănâncă!

Am încercat să mă rostogolesc departe de stâncă. Dar umărul tunicii mi se prinsese și mă împiedica să mă mișc. Am tras, încercând să mă desprind. Cu apa curgându-mi pe față, am lovit cu pumnul în stâncă.

Pumnul meu a întâlnit piatra udă și a rămas lipit acolo. Nu se mișca! Apoi, spre groaza mea, stânca a început să se strângă în jurul lui, înghițindu-mi toată mâna cu buze de piatră. Am țipat, dar un tunet puternic mi-a acoperit vocea. În întuneric, cu torentul de apă revărsându-se peste mine, m-am luptat din toate puterile pentru a mă elibera.

Curând, piatra mi-a înghițit toată mâna. Apoi încheietura ei. Antebrațul. Cotul. Oricât am lovit cu picioarele și m-am zbătut, n-am reușit să scap. Deși încă îmi mai simțeam degetele și mâna, apăsarea asupra lor era tot mai puternică. În scurt timp oasele mele aveau să se dezintegreze, să se sfărâme între fălcile unei pietre vii.

Un fulger a luminat deodată culmea. În acea clipă, o siluetă enormă, masivă, mai lată decât stâncile înseși, a pătruns în luminiș. Vocea ei, mai răsunătoare chiar decât tunetul, a acoperit furtuna.

– Foaaame, a mugit imensa creatură. Mi-eee foaaame!

– Marea Elusa! a strigat Rhia.

Bumbelwy a țipat din nou, țipătul unui om în pragul morții.

Dintr-un singur salt, Marea Elusa a aterizat lângă mine, cu cele opt picioare ale ei împroșcând cu noroi în toate părțile. În ciuda ploii și a întunericului, cea de-a doua mea vedere a observat cum fălcile ei masive se deschideau. Am văzut șirurile nesfârșite de dinți zimțați și m-am zbătut cu atât mai tare să scap. Fălcile s-au închis.

Dar nu pe mine! Cu un scrâșnet teribil, Marea Elusa a luat o mușcătură imensă din însăși piatra vie. Stânca s-a cutremurat violent, apoi mi-a eliberat brațul. M-am rostogolit pe spate, pe pământul plin de noroi. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, cineva a căzut peste mine, chiar în clipa în care o lumină albă, arzătoare, a izbucnit deasupra crestei.

XIV. Peștera de cristal

Lumina dansa în jurul meu, scânteind asemenea unor stele. Și în jurul Rhiei și al lui Bumbelwy, căci zăceam cu toții într-o singură grămadă de brațe, și picioare, și haine rupte. Mi-am îndepărtat de pe față piciorul cuiva și m-am ridicat în capul oaselor. În afară de faptul că eram ud fleașcă și mă durea cumplit mâna, eram în regulă. Oricare ar fi fost locul în care mă aflam.

Într-o clipă, am recunoscut șirurile nesfârșite de cristale sclipitoare, valurile tremurătoare de lumină care vibrau pe pereți, desăvârșita splendoare a acestui loc. Mii și mii de fațete orbitoare, fiecare la fel de netedă ca gheața, scânteiau în toate părțile, strălucind cu o lumină proprie. Peștera de cristal! La prima mea vizită aici, știusem că nu mai fusesem niciodată într-un loc atât de frumos. Acum aveam aceeași impresie.

Ceva a pocnit lângă mine. Am întors capul și am văzut-o pe însăși Marea Elusa, cu trupul ei atât de mare, încât aproape umplea întreaga peșteră strălucitoare. Tocmai luase o îmbucătură din ceea ce părea pulpa din spate a unui mistreț sălbatic. Ochii aceia imenși, fațetați și ei asemenea cristalelor, mă studiau în timp ce creatura mesteca. După ce a înghițit și ultima bucățică, și-a lins brațele cu o delicatețe surprinzătoare.

– Biiine ați veniiit în peeeștera meaaa! a tunat ea.

Bumbelwy, ai cărui clopoței clincăneau în vreme ce el tremura, mă ținea strâns de mâneca tunicii, îngrozit.

– Acum n-n-noi urmăm?

– Bineînțeles că nu, l-a mustrat Rhia, cu buclele ei ude scânteind asemenea cristalelor din jurul nostru. Ne-a adus aici ca să ne scape de pietrele vii.

– Ca s-să ne m-mănânce chiar ea-a-a! s-a bâlbâit bufonul.

– Tăceeere! Păianjenul imens și-a scărpinat cocoașa albă din spinare. Mi-aaam potoliiit foaaamea acuuum. Spre norooocul vooostru, pieeetrele viiiii seee digeeeră maaai greeeu. Mistreeețul ăăăsta a fooost doaaar deseertul.

Folosindu-mi mâneca tunicii, mi-am șters picăturile de ploaie de pe față.

– Îți mulțumim. Dar cum de ne-ai adus aici așa de repede?

– Săriiind. Marea Elusa s-a tras puțin mai aproape, astfel încât mă puteam vedea reflectat de zeci de ori în fațetele ochilor ei. Eeeste ooo aaartă peee caaare ooo veeei învățaaa într-ooo ziii.

– Săritura e unul dintre cele Șapte Cânturi pe care trebuie să le stăpânesc! Nu-mi spune că trebuie să învăț să fac ce-ai făcut tu adineauri! Doar asta, și ar putea dura o viață întreagă.

– Muuulte vieeeți. Marele păianjen alb continua să mă cerceteze. Maaai aleees peeentru cinevaaa caaare nu poaate să-și îndeplineaaască saaarcinile. Uuunde ai lăsaaat Haaarpa Înfloriiită?

Transpirația îmi brobonea fruntea.

– E în siguranță. În Arbassa. Dar acum nu pot să mă duc înapoi la Dealurile Întunecate! Am o altă problemă de rezolvat mai întâi.

– Ooo probleeemă peee caaare tuuu ai creaaat-o.

Am lăsat capul în jos.

– Da.

– O probleeemă, a tunat creatura, pe caaare tuuu ooo poooți rezolvaaa.

Am ridicat încet capul.

– Vrei să spui c-aș avea cu-adevărat vreo șansă să-mi salvez mama?

Unul dintre picioarele enorme a bătut în podeaua de cristale.

– Ooo șaaansă minuuusculă eee tooотuși ooo șaaansă.

Rhia s-a târât puțin mai aproape de mine.

– Deci Elen ar putea supraviețui?

– Aaar puteaaa, șiii băiaaatul eeei aaar puteaaa. Marea Elusa și-a dres vocea, și hârâitul a răsunat între pereții de cristal arcuiți. Daaar vaaa trebuiii săăă supraviețuiaaască aceeestei călătoriii, șiii muuultor aaaltora, înaiiinte caaa într-ooo ziii săăă-și găseaaască prooopria peeeșteră deee cristaaal.

– Propria mea peșteră de cristal? am exclamat și am simțit cum inima îmi bate mai tare la acest gând. Chiar e posibil așa ceva?

– Ooorice eee posiiibil.

Păianjenul imens și-a împins trupul masiv într-o parte, dând la iveală o grămadă de obiecte sclipitoare. Comorile din Fincayra! Am recunoscut Sfera de Foc, cu globul ei portocaliu strălucind precum cristalele; grațiosul corn pe care îl știam a fi Aducătorul de Vise, și marea sabie Tăiș-adânc, cu o

muchie ce putea pătrunde până în suflet și cu alta care putea vindeca orice rană. Chiar în spatele lor, am zărit plugul care își putea ara singur câmpul, Comoara pe care Honn i-o descrisese fiului său. Lângă el se aflau restul Uneltelor Înțelepte – cu excepția celei care se pierduse.

– Eee chiaaar posiiibil caaa, într-ooo ziii, săăă fiii îndeajuuuns deee înțeleeept caaa săăă pooorți uuuna diiintre Comooori șiii săăă nuuu distruuugi maaai muuult decâââţ aaai creaaat.

Mi-am înghițit un nod din gât.

– Poooți săăă-mi spuuui ceeele Șaaapte Cââânturi.

Vocea ei mi-a bubuit în urechi, nu ca o cerere, ci ca o poruncă.

Am șovăit o clipă, apoi am tras aer în piept și am început:

Cele Șapte Cânturi ale Vrăjitoriei,
O melodie și mai multe la fel,
Te pot purta în Lumea Cealaltă,
Deși speranțe nu mai ai defel.

Bumbelwy, care era ghemuit în cealaltă parte a peșterii, a clătinat din cap posomorât, zornăindu-și clopoțeii. Păianjenul a întors spre el un ochi enorm, și Bumbelwy a încremenit imediat.

Sub sclipirea cristalelor, am continuat să recit avertismentul de a stăpâni pe rând fiecare Cânt. Ochii luminoși ai Rhiei străluceau asemenea cristalelor când am rostit cuvintele care erau acum gravate în însăși ființa mea: „Miezul de suflet al fiecărui Cânt". Apoi am trecut prin cele Șapte Cânturi. Când, în final, am menționat ochiul lui Balor, Marea Elusa și-a mutat neliniștită greutatea pe podeaua fațetată.

Nimeni nu a spus nimic o vreme. În cele din urmă a răsunat vocea Marii Elusa:

– Ți-eee teaaamă?

– Da, am șoptit eu. Mi-e teamă că nu pot să fac totul în cele patru faze ale lunii.

– Aaasta-i tooot?

– Mă tem că va fi greu să găsesc sufletele Cânturilor.

– Aaasta-i tooot?

Mi-am trecut neliniștit mâna peste podeaua de cristale, simțindu-le marginile ascuțite.

– Mi-e teamă de cel de-al șaptelea, Vederea, cel mai mult. Dar… nu știu de ce.

– Veeei aflaaa deee ceee, daaacă ajuuungi pâââână acooolo. Folosindu-şi trei brațe, și-a scărpinat spatele păros. Eee posiiibil săăă înveeeți șiii puțiiină magiiie. Daaar păcaaat căăă n-ooo săăă înveeeți nimiiic folositooor. Caaa deee piiildă cuuum săăă țeeeși ooo pâââânză. Saaau săăă meeesteci ooo piaaatră.

Rhia a chicotit. Apoi fața i s-a încordat.

– Ce înseamnă partea aia cu ochiul lui Balor?

Perii albi ai păianjenului s-au zburlit.

– Căpcăuuunul aaare uuun siiingur ooochi. Șiii omoaaară peee oriciiine seee uităăă îîîn eeel, chiaaar șiii oooo cliiipă.

Rhia s-a aplecat spre mine.

– Așa trebuie să fi murit Tuatha.

– Chiaaar așaaa, a declarat Marea Elusa. Șiii tooot așaaa ooo săăă mooori șiii tuuu, daaacă nuuu aaai griiijă.

M-am încruntat.

– Adevărul e că s-ar putea să nu trec niciodată de primul Cânt. Când ne-ai găsit tu, ne îndreptam către Faro Lanna, sperând să aflăm ceva ce ne-ar putea ajuta. Dar, cum nu mai există niciun copăcean, nu prea e nicio speranță.

– Eee siiingura speraaanță peee caaare ooo aaai.

– Faro Lanna e atât de departe de aici, a spus Rhia cu o voce disperată. E un drum de o săptămână întreagă, chiar dacă nu mai avem alte necazuri.

– O săptămână! am gemut eu. Nu avem atâta vreme de pierdut!

O explozie bruscă de lumină a umplut peștera de cristal.

XV. Schimbarea

Ne-am trezit așezați pe un câmp înierbat, la marginea unei faleze abrupte care cobora direct către mare. M-am uitat peste margine și am văzut colonii de pescăruși și rândunici-de-mare cu aripi argintii care cuibăreau pe peretele falezei, țipând, și ciripind, și îngrijindu-și puii. O briză răcoroasă m-a lovit peste față. Mirosul apei sărate umplea aerul. Departe sub mine, linia albă a brizanților se topea în albastrul strălucitor și apoi în verdele la fel de întunecat ca jadul. Dincolo de un canal lat, abia deslușeam conturul unei mici insule întunecate și misterioase. În spatele ei se înălța zidul de ceață care înconjura toată Fincayra.

M-am întors către Rhia și Bumbelwy, care cercetau și ei noile împrejurimi. Și când te gândești că doar cu câteva clipe înainte fuseserăm în peștera de cristal a Marii Eluse! Oriunde am fi fost acum, era foarte departe de acel loc. Ce iscusință minunată, să muți așa oamenii! Își amintise chiar să-mi trimită și toiagul! Mi-am însemnat în minte să fiu foarte atent la cea de-a cincea lecție, Săritura, asta dacă o să ajung vreodată atât de departe.

Rhia a sărit în picioare.

– Uitați-vă acolo! a strigat, arătând către insula cea mică. O vedeți?

Am rămas și eu în picioare, sprijinit în toiag.

– Insula aia de-acolo, da. Pare aproape ireală, nu-i așa?

Rhia continua să o privească lung.

– Asta pentru că *este* aproape ireală. Aceea e Insula Uitată. Sunt sigură de asta!

Am simțit un fior pe șira spinării.

– Cel de-al Șaptelea Cânt! Acolo trebuie să mă duc ca să învăț despre Vedere. I-am aruncat o privire scurtă Rhiei, apoi m-am întors din nou spre insulă, învăluită în aburi mișcători. Ai mai văzut-o până acum?

– Nu.

– Atunci, cum poți să fii atât de sigură că e Insula Uitată?

– Din poveștile spuse de Arbassa, bineînțeles. Este singura bucată de pământ din toată Fincayra care nu e legată de insula principală. Nimeni – nici măcar Dagda însuși, așa se spune – nu a pus piciorul acolo de multă vreme. Și, cu excepția oamenilor mării care trăiesc pe acest braț de mare, nimeni nu știe cum să străbată curenții puternici, și vrăjile încă și mai

puternice, care se rotesc în jurul ei tot timpul.

M-am ferit de un pescăruș care a coborât în picaj chiar prin fața mea. Și totuși nu-mi puteam lua privirea de la insulă.

– Se pare că oamenii n-ar trebui să ajungă acolo, am remarcat eu, simțind cum stomacul mi se strânge de neliniște. Indiferent de motiv.

Rhia a oftat, privind și ea insula.

– Unii cred că are o oarecare legătură cu felul în care fincayranii și-au pierdut aripile, cu mult timp în urmă.

– Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat! a intonat Bumbelwy, în vreme ce se apropia de noi cu un aer mohorât, zăngănind la fiecare pas. Acela a fost cel mai nefericit moment din întreaga istorie tristă a poporului nostru.

Era oare posibil ca bufonul ursuz să știe cum s-au pierdut aripile? Dintr-odată m-am simțit plin de speranță.

– Tu știi cum s-a întâmplat? l-am întrebat.

Și-a întors spre mine fața prelungă.

– Nimeni nu știe. Nimeni.

M-am încruntat. Aylah, sora vântului, știa. Dar nu voise să-mi spună. Mi-am dorit s-o mai pot întreba o dată. Dar era imposibil, la fel de imposibil cum era să prinzi vântul. Mai mult ca sigur că acum ea suflase deja până în Gwynedd.

În cele din urmă Rhia și-a întors privirea de la insulă.

– Ai vrea să știi unde ne aflăm?

I-am dat un ghiont.

– Vorbești în continuare ca o călăuză.

– Tot mai ai nevoie de o călăuză, a răspuns ea, schițând un zâmbet. Suntem în Faro Lanna, bucata de pământ care a fost cândva căminul copăcenilor.

Am cercetat platoul, în vreme ce ascultam valurile ce se spărgeau sub noi. Faleze abrupte, albe-gălbuie ne înconjurau din trei părți. Cu excepția câtorva mormane de pietre năruite, probabil tot ce mai rămăsese din ziduri și vetre, doar iarba acoperea platoul. Departe, spre nord, o dungă verde-închis marca liziera unei păduri. Dincolo de ea, orizontul se înălța într-o ceață violetă,

probabil tot ce se putea vedea din Dealurile Încețoșate.

Un fluture de un cafeniu spălăcit a zburat din iarbă și s-a așezat pe încheietura mâinii mele. Piciorușele lui mă gâdilau, așa că mi-am scuturat mâna. El și-a luat zborul și a aterizat pe capătul noduros al toiagului meu. Aripile lui nemișcate se pierdeau în cafeniul închis al lemnului.

Cu o mișcare largă a brațului, am arătat către platoul înierbat.

– Nu văd cum o să putem vreodată să aflăm despre arta Schimbării. Dacă au trăit cândva copăcenii aici, n-au lăsat prea multe în urmă.

– Așa trăiau ei, a spus Rhia, în vreme ce lua o pietricică albă și o arunca peste marginea falezei. Copăcenii erau rătăcitori, întotdeauna în căutarea unui loc mai bun în care să stea. Un loc unde să prindă rădăcini, asemenea copacilor adevărați, și pe care să-l numească „acasă“. Singurele lor așezări au fost aici, lângă faleze, dar, cum îți poți da seama după grămezile astea de pietre, nu erau mare lucru. Doar niște adăposturi pentru cei foarte bătrâni și cei foarte tineri. Fără biblioteci, sau piețe, sau săli de întrunire. Cei mai mulți copăceni își petreceau zilele rătăcind prin Fincayra, și se întorceau aici doar când erau pregătiți să-și găsească un tovarăș de viață sau să moară.

– Și ce s-a întâmplat cu ei?

– Bănuiesc că au devenit atât de absorbiți de explorările lor, încât tot mai puțini s-au obosit să mai revină acasă. Până la urmă nu s-a mai întors niciunul. Așezările lor s-au năruit sau au fost distruse, căci nu mai era nimeni care să se îngrijească de ele. Iar copăcenii înșiși s-au stins, unul câte unul.

Am lovit cu piciorul un smoc de iarbă.

– Nu pot să-i învinuiesc pentru hoinăreala lor. Și eu o am în sânge. Dar se pare că nu s-au simțit nicăieri acasă.

Rhia m-a cercetat gânditoare, în vreme ce vântul care sufla dinspre apă îi zburlea veșmântul frunzos.

– Trebuie să ai în sânge sentimentul de a te simți acasă undeva, zici tu?

– Sper că da, dar nu sunt sigur. Tu ce crezi?

Ea s-a încordat.

– Arbassa e căminul meu. Familia mea. Toată familia pe care am avut-o vreodată.

– Cu excepția lui Cwen.

Ea și-a mușcat buza.

– Cândva am considerat-o familia mea. Dar acum nu mai e așa. A renunțat la asta pentru un sac de promisiuni ale goblinilor.

Fluturele s-a înălțat de pe toiagul meu. A zburat la Bumbelwy, care încă mai privea mohorât peste canal, la Insula Uitată. Dar, înainte să aterizeze, fluturele a părut să se răzgândească și s-a întors pe capătul noduros al toiagului. I-am privit aripile de un cafeniu spălăcit, din care una era zdrențuită tare, cum se deschideau și se închideau încet.

M-am uitat din nou la Rhia și am spus:

– Trebuie să o găsim.

– Pe cine?

– Pe Cwen. Ea ar putea să-mi spună ceea ce grămezile alea de pietre nu pot.

Rhia s-a strâmbat ca și cum înghițise un pumn de fructe acre.

– Atunci suntem pierduți. Nu avem cum s-o găsim, chiar dacă a rămas în viață după ce și-a pierdut brațul. În plus, și dacă am găsi-o, n-am putea avea încredere în ea. Aproape scuipând cuvintele, a adăugat: E o trădătoare absolută!

Sub noi, un val enorm s-a lovit de peretele de piatră, alungând pescărușii și rândunicile-de-mare care țipau sub stropii de apă.

– Chiar și așa, am zis eu, trebuie să încerc! Cu siguranță cineva a văzut-o după ce a plecat. Dacă sunt așa de rari copăcenii acum, apariția unuia dintre ei ar fi observată, nu?

Ea a clătinat din cap.

– Nu înțelegi. Copăcenii nu erau doar nemulțumiți să rămână într-un singur loc. Îi mai nemulțumea și să rămână într-un singur corp.

– Doar nu vrei să spui…

– Da! Știau cum să-și schimbe forma. Știi cum cei mai mulți copaci își schimbă culorile toamna, și primăvara capătă un veșmânt cu totul nou? Copăcenii făceau mult mai mult de-atât. Își schimbau întotdeauna forma de copac cu cea de urs, sau de vultur, sau de broască. De aceea au fost asociați, în Cânt, cu Schimbarea. Erau adevărați maeștri la asta.

Speranțele mele, deja la fel de fragile ca fluturele care poposise pe toiagul meu, s-au spulberat cu totul.

– Așadar, Cwen, dacă mai e în viață, ar putea avea orice înfățișare.

– Absolut oricare.

Bumbelwy, simțindu-mi disperarea, a spus:

– Aș putea să-ți cânt un cântec, dacă vrei. Ceva amuzant, vesel.

Cum nu aveam puterea să protestez, a început să cânte, legănându-și pălăria cu clopoței în ritmul melodiei.

Al vieții blestem nesfârșit:
Ar putea fi mult mai cumplit!
Și totuși, sunt plin de veselie,
Și inima-mi râde de bucurie.

Deși aerul e plin de moarte,
Eu nu disper, nici pe departe!
Ar putea fi mult mai cumplit:
Al vieții blestem nesfârșit.

Așadar, umpleți-vă de voioșie,
Căci mult mai cumplit poate să fie!
Mult mai cumplit decât acum!
Doar… nu mă întrebați cum.

– Oprește-te! a strigat Rhia. Dacă te simți într-adevăr așa, de ce nu sari pur și simplu de pe stânca asta ca să pui capăt nefericirii tale?

Bumbelwy s-a încruntat triplu.

– N-ai ascultat? A fost un cântec vesel! Unul dintre preferatele mele. A oftat. Vai de mine, cred că am făcut praf discursul! Ca de obicei. Of, o să încerc din nou!

– Nu! a strigat o voce.

Dar vocea nu îi aparținea Rhiei. Nici mie. Era vocea fluturelui.

Bătând frenetic din aripi, creatura minusculă a zburat de pe toiagul meu, s-a ridicat în aer și a început să coboare rotindu-se. Chiar înainte să atingă iarba, un pocnet puternic a spintecat aerul. Fluturele a dispărut.

În locul lui stătea o siluetă subțire, noduroasă, pe jumătate copac și pe jumătate femeie. Părul ei, la fel de aspru ca niște fire de paie, cădea peste fața cu pielea ca scoarța de copac, încadrând doi ochi negri de forma unor lacrimi. O rochie cafenie îi acoperea trupul până la labele picioarelor, late și cioturoase, care semănau cu niște rădăcini. Doar un braț îi ieșea din rochie, iar pe cel mai mic dintre cele șase degete de la mână avea un inel de argint. În jurul ei plutea aroma dulce de flori de măr, în contrast total cu expresia ursuză de pe chipul ei.

Rhia a încremenit, nemișcată ca o creangă uscată.

– Cwen!

– Daaa, a șoptit creatura, și vocea i-a foșnit la fel ca iarba uscată. Eu sssunt Cwen. Aceeașșși Cwen care a avut grijă de tine când erai doar un copilașșș, șșșși care te-a îngrijit când sssufereai.

– Și care a încercat să mă dea pe mâna goblinilor!

Singura mână a lui Cwen a trecut prin părul ei răvășit.

– Asssta nu a fossst dorința mea. Mi-au promisss că n-o sssă-ți facă rău.

– Trebuia să știi că mințeau. Nimeni nu se poate încrede într-un goblin războinic. Rhia a privit lung silueta noduroasă și a adăugat: Acum, nimeni nu se mai poate încrede în *tine*.

– Nu vezi că șșștiu asssta?

Un pescăruș a aterizat în apropiere și a început să tragă cu ciocul de câteva fire de iarbă. Deși pasărea smucea cu putere, firele nu se mișcau.

– Priviți aici! a spus Cwen, făcând un pas spre pescăruș. Cu cea mai blândă voce a ei, a întrebat: Dacă așșș încerca sssă te ajut să-ți clădeșșști cuibul, passsăre bună, m-ai lăsssa?

Pescărușul a țipat la ea și a bătut furios din aripi. Doar după ce s-a agitat așa o vreme, s-a potolit în cele din urmă și s-a întors la munca lui, continuând s-o privească prudent pe Cwen, cu coada ochiului.

Tristă, Cwen s-a întors iar spre Rhia.

– Vezi? Asssta e pedeapsssa mea!

– O meriți cu vârf și îndesat!

– Sssunt nefericită, atât de nefericită! Credeam că lucrurile nu pot sssta mai rău de-atât. Șșși apoi ați apărut voi brusssc. A îndreptat un deget

noduros spre Bumbelwy: Cu… glasssul ăsssta al osssândei.

Bufonul și-a ridicat capul, plin de speranță.

– Poate preferi niște ghicitori? Știu una nemaipomenită despre clopoței.

– Nu! a țipat Cwen. Te rog, Rhia! Sssunt atât de plină de remușșșșcări. Nu vrei sssă mă ierți?

Rhia și-a încrucișat brațele acoperite cu frunze.

– Niciodată!

Am simțit o strângere de inimă ciudată. Cuvântul „niciodată“ a răsunat în urechile mele ca o ușă grea, trântită și zăvorâtă. Spre surprinderea mea, am simțit cum urcă în mine un val de simpatie pentru Cwen. Cu siguranță făcuse ceva îngrozitor. Ceva ce regreta. Dar nu făcusem și eu lucruri pe care le regretam din tot sufletul?

M-am apropiat de Rhia și i-am spus cu voce joasă:

– E greu, știu. Și totuși, poate c-ar trebui să o ierți.

Ea m-a privit lung, cu răceală.

– Cum aș putea?

– La fel cum m-a iertat mama, în ciuda a ceea ce i-am făcut.

Atunci, cuvintele rostite de Elen când ne-am despărțit mi-au revenit în minte: „Fluturele se poate schimba dintr-un simplu vierme în cea mai frumoasă creatură dintre toate. Iar sufletul, fiul meu, poate să facă la fel“. Mi-am mușcat buza de jos.

– Cu siguranță, Cwen a făcut un lucru oribil. Dar merită o a doua șansă, Rhia.

– De ce?

– Pentru că, ei bine, s-ar putea schimba. „Noi toți, toate lucrurile vii, avem capacitatea de a ne schimba.“

Deodată toiagul meu a început să răspândească o lumină albastră strălucitoare. Bățul de lemn a sfârâit, ca și cum ardea. O fracțiune de secundă mai târziu, atât lumina, cât și sunetul au dispărut. Am răsucit toiagul în mână și am văzut un semn, albastru precum cerul în amurg, gravat în el. Avea forma unui fluture. În acel moment am știut că toiagul meu încă era atins de spiritul lui Tuatha. Și că eu, cumva, descoperisem sufletul Schimbării.

Șovăind, Rhia a întins mâna către copăcean. Cwen, cu ochii ei înguști lucind, a luat-o în mâna ei. Preț de o clipă, s-au privit în tăcere.

În cele din urmă Cwen s-a întors spre mine.

– Exissstă vreun fel în care pot sssă-ți mulțumesssc?

– Să vă văd pe amândouă așa e suficientă mulțumire.

– Eșșști sssigur că nu pot sssă fac nimic?

– Doar dacă știi puterea Săriturii, am răspuns. Acum trebuie să mergem către Lacul Feței, departe spre nord.

– Zece zile de mers, a bombănit Bumbelwy. Nu, mai degrabă douăsprezece. Ba nu, hai paisprezece!

Ochii ca două lacrimi ai lui Cwen m-au cercetat.

– Nu cunosssc issscusssința Sssăriturii, dar issscusssința Ssschimbării v-ar putea fi de folosss.

Rhiei i s-a tăiat răsuflarea.

– Oh, Cwen, dacă am putea înota ca peștii…

Am tresărit.

– Chiar e posibil?

Pe chipul lui Cwen a apărut un zâmbet în colțul gurii, în vreme ce își mișca degetele cioturoase spre Bumbelwy.

– Tu, glasss al osssândei, vei pleca primul.

– Nu! s-a rugat el, bătând în retragere. N-ai face una ca asta. N-ai putea.

– „Flippna ssslippna, hahnaway ssswish", a intonat Cwen. „Kelpono bubblim tubblim fissssh."

Dintr-odată Bumbelwy s-a oprit, dându-și seama că se apropiase prea mult de marginea falezei. S-a uitat în jos la valurile care se spărgeau, cu ochii mari de spaimă, cu mânecile fluturându-i în vânt. S-a uitat înapoi la Cwen, și ochii i-au devenit și mai mari.

– T-te rog, s-a bâlbâit el. Eu *detes*t p-p-peștii! Așa d-de a-alunecoși, așa d-de uzi peste tot! Așa d-de…

„Poc!"

Un pește urât, cu ochi enormi și patru rânduri de bărbie sub gura cu colțurile lăsate în jos, sărea neajutorat pe iarbă, până când, în cele din urmă, a căzut peste marginea stâncii. Și totuși mi-a fost greu să râd, deoarece știam

că urmam eu.

XVI. Încântare lichidă

Brusc, n-am mai putut respira.

Vântul s-a năpustit asupra mea. Eu am căzut, jos, tot mai jos. M-am zbătut să trag puțin aer în piept. Degeaba! Vântul urlător mă sfâșia. Și totuși nu-mi puteam umple plămânii cu el, așa cum făcusem mereu până atunci. Apoi, cu o pleoscăitură, am lovit apa rece. Branhiile mi s-au deschis larg. Branhii! În sfârșit respiram! Pe când apa se mișca în jurul meu, se mișca și prin mine.

Nu mai aveam brațe. Nu mai aveam picioare. Trupul îmi era acum doar o coadă carenată, cu aripioare flexibile sus, și jos, și pe laturi. Una dintre aripioare stătea strânsă în jurul unui bețigaş, care, am ghicit eu, era tot ce mai rămăsese din toiagul meu. Ce se întâmplase cu săculețul, ghetele și tunica mea habar n-aveam.

Mi-a trebuit un moment pentru a-mi regăsi echilibrul, căci atunci când voiam să-mi mișc aripioarele, mă răsturnam pe o parte. Și a fost nevoie de mai mult decât un moment pentru ca a doua mea vedere să se obișnuiască să distingă ceva în lumina slabă, difuză, de sub apă. În afară de stratul de apă de la suprafață, practic nu era niciun pic de lumină. Doar tonuri crescânde de întuneric.

Dar după câteva minute de zbatere, am început să-mi recapăt încrederea. Am descoperit că înotul cerea acum niște mișcări cu totul diferite față de cele necesare atunci când aveam formă umană. Să lovesc cu brațele ieșea din discuție. La fel și bătăile din picioare, cel puțin în stilul tradițional. Ceea ce trebuia să fac era să-mi legăn tot trupul dintr-o parte într-alta, ca un bici viu care pocnește. Fiecare solz de pe pielea mea, de la branhii până în vârful cozii, participa la mișcare. Curând mi-am dat seama că puteam să mă strecor rapid prin valuri. Și mă puteam mișca în sus și-n jos, la dreapta și la stânga.

Un pește zvelt, stropit cu punctișoare verzi și cafenii, a înotat spre mine.

Am știut imediat că era Rhia, căci deși nu fusese sub apă mai mult decât mine, se mișca ușor, cu grația curentului însuși. Ne-am fluturat aripioarele în semn de salut. Ea a scos un sunet ca un fel de tuse, și mi-am dat seama că râdea la vederea toiagului meu miniatural.

În acel moment, Bumbelwy, târând în urma lui o panglică ruptă de iarbă-de-mare, agățată de coadă, a venit încet înot înspre noi. Deși nu avea clopoței, era imposibil să nu-l recunoaștem. Din față, bărbiile căzute îl făceau să arate ca un țipar care purta un guler plisat. Acum se apropia cel mai mult de o imagine caraghioasă, deși habar n-avea.

Prima noastră sarcină era să învățăm să rămânem împreună. Rhia și cu mine am făcut pe călăuzele cu rândul, cu Bumbelwy urmându-ne mereu în spate. Cu timpul, eu și Rhia am început să înotăm coordonându-ne tot mai bine. Un al șaselea simț a apărut în noi, același simț care ține laolaltă un banc întreg de pești. După o primă zi de înotat, noi doi ne mișcam la unison, aproape ca o singură ființă.

O încântare calmă, lichidă mă străbătea în vreme ce înotam împreună prin păduri vaste de iarbă-de-mare unduitoare sau săream prin valurile ce se rostogoleau. Savuram sentimente și arome în curenți; am simțit bucuria unei familii de delfini, lupta singuratică a unei țestoase migratoare, foamea unei anemone-de-mare nou-născute. Și totuși, nicio clipă nu am uitat cât de serioasă era căutarea mea. Pe când mă bucuram de experiența de a fi o creatură acvatică, știam că toate astea erau doar o modalitate de a salva timp – și, poate, de a o salva pe Elen. Totuși, mi-am promis că, dacă voi supraviețui cumva acestei căutări și, într-o zi, voi deveni cu adevărat un vrăjitor, poate chiar mentorul unui tânăr rege sau al unei tinere regine, îmi voi aminti meritele transformării elevului meu într-un pește.

Unul dintre aceste merite a fost descoperirea uriașei cantități de mâncare pe care o putea oferi marea. Într-adevăr, marea era un imens ospăț plutitor! Zi după zi, am mâncat suficiente insecte, ouă și viermi cât să mă simt umflat. Cât despre Rhia, ea s-a dovedit expertă în prinderea unor creveți mici și gustoși. Deși Bumbelwy a refuzat cu hotărâre viermii, chiar și el a gustat multe din ciudatele delicatese ale mării.

În același timp am încercat să rămânem atenți la pericolul de a deveni noi

înșine delicatesele altcuiva. O dată am înotat printr-un tunel de corali de un galben intens, doar pentru a găsi la celălalt capăt un pește foarte mare și foarte flămând așteptându-mă. Deși m-am îndepărtat cât am putut de repede, cu siguranță aș fi fost prins dacă n-ar fi apărut deodată o creatură și mai mare, care l-a speriat pe urmăritorul meu. Abia dacă zărisem creatura care mă ajutase, dar părea să aibă coadă de pește și torsul unui bărbat.

Vreme de șase zile și cinci nopți am înotat constant către nord. Adeseori, după ce se însera, lumina pală a unei semiluni în creștere dansa pe valuri. Și totuși eu nu vedeam frumusețea lunii. Pe fața ei îmi apărea doar chipul altcuiva, cineva pe care mă temeam că aveam să-l pierd pentru totdeauna. Rămăseseră mai puțin de trei săptămâni.

În cele din urmă a venit și momentul în care Rhia a cotit brusc spre coastă. Ne-a condus către o mică deltă unde un curs de apă dulce se vărsa în mare. Simțeam, amestecate cu aromele sărate ale apelor vaste, puritatea zăpezii topite, veselia vidrelor și răbdarea necurmată a unei păduri de molizi bătrâni. Am luat-o în sus pe râu, cât de departe am putut. Apoi, concentrându-mi toate gândurile, am repetat comanda pe care o învățasem de la Cwen.

Dintr-odată m-am trezit stând până la genunchi într-o cascadă ce se prăvălea, cu toiagul strâns într-o mână și cu brațul Rhiei în cealaltă. Ceva mai jos, Bumbelwy s-a aruncat pe malul mocirlos, tușind și scuipând. Uitase, pesemne, că oamenii nu respiră prea bine cu capetele sub apă.

În timp ce Bumbelwy își revenea, Rhia și cu mine ne-am scuturat o parte din apa de pe haine și de pe noi înșine. Rhia era convinsă că râul acela curgea chiar din Lacul Feței, și, curând, toți trei înaintam pe malul stâncos al râului, urcând pe măsură ce terenul se înălța. O pădure încurcată de arini și mesteceni, care stătea agățată de mal, ne-a îngreunat drumul. De fiecare dată când Bumbelwy încerca să se elibereze de crengile care i se agățau de mantie, clopoțeii zăngăneau clipocind.

La un moment dat m-am oprit, gâfâind tare după urcuș. Am văzut o ciupercă cu pălăria zburlită care creștea printre rădăcinile unui mesteacăn și am smuls-o din pământ.

– Oricât ar părea de ciudat, am spus, în vreme ce mușcam din ea, o să-mi

lipsească viermișorii ăia albi.

Rhia și-a șters fruntea și a rânjit. Și a cules și ea o ciupercă.

– Poate c-o să găsești alți viermi în Lacul Feței.

– Cum de are așa un nume? Știi?

Ea a mestecat gânditoare.

– Unii spun că e din cauza formei sale, care seamănă puțin cu fața unui om. Alții cred că e de la puterea apei.

– Ce putere?

– Legenda zice că, dacă te uiți în ea, vei sta față în față cu un adevăr important din viața ta. Chiar dacă e un adevăr pe care ai prefera să nu-l cunoști.

XVII. Legătura

Am mers mai departe, urmând malul pietros care urca printre mesteceni. Deși picioarele ni se poticneau în rădăcini și hainele ni se agățau în spini, nu am încetinit pasul. După câteva ore, având deja picioarele julite, albia râului s-a deschis într-o vale plăcută, înconjurată de dealuri abrupte, împădurite. Aroma intensă a pinilor plutea peste noi. Printre copaci, aflorimente de cuarț alb sclipeau în soarele după-amiezii târzii.

Și totuși valea părea straniu de tăcută. Nicio pasăre nu cânta, nicio veveriță nu cronțăia, nicio albină nu bâzâia. Am ascultat atent, sperând să aud mișcarea unei creaturi vii. Rhia mi-a citit gândurile și a dat din cap cu înțeles.

– Animalele și păsările stau departe de valea asta. Nimeni nu știe de ce.

– Sunt mai istețe decât oamenii, a remarcat Bumbelwy, continuând să-și scuture de apă clopoțeii.

Am urmărit-o pe Rhia cum se îndreaptă spre malul lacului aflat în mijlocul văii. Lacul, cu apa aproape neagră, era atât de liniștit, încât nicio undă nu îi tulbura suprafața. Din unghiul în care îl priveam, conturul lui semăna cu profilul unui bărbat al cărui maxilar, puternic și sfidător, ieșea în afară – cam ca al tatălui meu. Amintindu-mi de el, m-am crispat. Mi-am

dorit să fi fost la fel de puternic în realitate, nu doar în înfățișare. Suficient de puternic pentru a-l înfrunta pe Rhita Gawr atunci când avusese ocazia. Suficient de puternic pentru a-și ajuta propria soție, pe Elen, atunci când ea avusese nevoie de el.

Un țipăt m-a smuls din gândurile mele.

Acolo, la marginea lacului, stătea Rhia, uitându-se în apa întunecată. Își ținea mâinile în dreptul feței, protector, în vreme ce spatele i se arcuise de frică. Și totuși, chiar dacă ceva din lac o speriase, nu făcea niciun efort de a se mișca sau de a se îndepărta. Se holba direct în apă, total încremenită.

Am alergat la ea. Bumbelwy m-a urmat, împiedicându-se când de mantia lui ruptă, când de lăstarii încurcați care creșteau pe mal. După ce am ajuns lângă ea, s-a întors spre mine. Pielea ei, de obicei plină de culoare, părea lividă. A icnit când m-a văzut, ca și cum s-ar fi speriat deodată. Apoi s-a înfiorat și m-a apucat de braț ca să se sprijine de mine.

M-am încordat pentru a-i susține greutatea.

– Ești bine?

– Nu, a răspuns ea cu o voce slabă.

– Ai văzut ceva în lac?

– D-da. S-a cutremurat din nou și mi-a lăsat brațul. Și tu…. Ar fi mai bine să nu te uiți.

– Bun, a declarat Bumbelwy, aruncând o privire neliniștită în apa întunecată. Hai să mergem!

– Stați!

Am pășit spre marginea lacului. M-am uitat în apa nemișcată și mi-am văzut propria reflexie, atât de clară, încât pentru o clipă m-am gândit că în lac se afla propriul meu geamăn, holbându-se la mine. Ce-ar fi putut, m-am întrebat eu, să fie atât de înspăimântător într-o oglindire atât de perfectă? Iată-mi ochii inutili, care arătau ca niște bucăți de cărbune, sub sprâncene. Și obrajii acoperiți de cicatrice, distruși de flăcări, pe care aproape că încă le mai puteam simți. Mi-am trecut degetele peste obraji și mi-am dorit să pot avea într-o bună zi o barbă care să ascundă acele cicatrice. O barbă albă și ondulată, precum cea pe care îmi imaginam că o purtase însuși Tuatha.

Am sărit în spate. Pe obrajii băiatului din lac apăruseră favoriți. La

început negri, apoi cărunți, apoi la fel de albi precum cuarțul de pe deal. Favoriții deveneau mai lungi și mai răvășiți. Acum acopereau cea mai mare parte a feței băiatului și continuau să crească. În scurt timp aveau să-i ajungă până la genunchi. Era așa ceva posibil? Oare Lacul Feței îmi spunea că, într-o bună zi, la fel ca bunicul înaintea mea, aveam să port barbă? Că într-o bună zi, la fel ca el, aveam să fiu vrăjitor?

Am zâmbit, simțindu-mă tot mai încrezător să privesc în apa întunecată, nemișcată. Orice văzuse Rhia, în mod limpede dispăruse. M-am aplecat mai mult. Băiatul din lac, fără barbă acum, s-a întors încet cu spatele la mine. A început să alerge spre ceva. Nu, spre cineva. Un războinic uriaș, musculos, care purta o banderolă roșie pe frunte, a înaintat cu pași mari din adâncuri. Apoi, când războinicul s-a apropiat, am văzut că avea un singur ochi. Un singur ochi, enorm și plin de mânie. Balor!

Spre groaza mea, căpcăunul s-a ferit de băiat cu ușurință, l-a înșfăcat de gât și l-a ridicat în sus. Propriul meu gâtlej s-a strâns în vreme ce priveam cum băiatul era sugrumat de mâinile puternice. Oricât am încercat, nu am putut să-mi iau privirea de la acea scenă înspăimântătoare. Băiatul s-a zbătut înnebunit, încercând să nu se uite în ochiul mortal al căpcăunului. Și totuși puterea ochiului l-a înfrânt. În cele din urmă a cedat. Cu o ultimă zvâcnire a picioarelor, a rămas atârnând moale în mâinile căpcăunului.

M-am dat în spate și am căzut, gâfâind fără aer. Mi se învârtea capul, gâtlejul îmi zvâcnea. Cu fiecare răsuflare, tușeam incontrolabil.

Rhia s-a întins către mine, la fel și Bumbelwy. Ea mi-a strâns mâna, în vreme ce el m-a mângâiat pe frunte cu compasiune. Încet-încet tusea mi s-a domolit. Dar înainte ca vreunul dintre noi să poată vorbi, cineva a strigat spre noi de peste apă.

– Așa deci, a șuierat o voce veselă, găsești profețiile lacului prea greu, să zicem, de înghițit? A urmat un hohot de râs puternic, gâfâit. Sau doar te simți, să zicem, sugrumat?

Mi-am revenit și am cercetat suprafața întunecată a lacului. Lângă ceea ce putea fi nasul profilului, am zărit o vidră imensă și blănoasă, argintie toată, cu excepția feței, care era albă. Plutea tihnit pe spate, dând din picioare așa de ușor, încât nu stârnea niciun val.

Am arătat cu degetul.

– Acolo. O vidră.

Rhia a clătinat din cap neîncrezătoare.

– Nu credeam că trăiește cineva aici.

– Eu trăiesc doar acolo unde pescuiesc cu vidra[4], a răspuns vesel creatura, aruncând un jet de apă printre cei doi dinți din față. Nu vreți să veniți și voi să înotați?

– Nicio șansă, a declarat Bumbelwy. Și-a fluturat mânecile lungi ca pe niște aripioare de pește, făcând clopoțeii să-i picure apă pe față. Am înotat cât pentru toată viața!

– Atunci poate c-ar trebui să cânt pentru voi unul dintre cântecele mele de apă? Vidra a dat din picioare tacticos, apropiindu-se de noi, în vreme ce își mângâia burta cu ambele labe. Eu am, ca să zic așa, o voce fluidă.

Râsul ei gâfâit a răsunat din nou, plutind peste lac.

Sprijinindu-mă în toiag, m-am ridicat în picioare.

– Nu, mulțumesc. Singurul Cânt care ne interesează nu este despre apă. Apoi, împins de o inspirație bruscă, am întrebat: Nu se întâmplă să știi cumva despre magia Legăturii, nu?

Rhia s-a încruntat.

– Merlin, m-a avertizat ea, tu n-o cunoști deloc! Ar putea să fie…

– Expertă în probleme de Legătură, a spus vidra pe un ton relaxat. Hobby-ul meu preferat. Asta, după plutirea pe spate și privirea norilor.

– Vezi? i-am șoptit Rhiei. Ar putea să ne spună ce avem nevoie să știm. Și nu mai văd pe nimeni prin jurul lacului, care să ne poată ajuta.

– N-am încredere în ea.

– De ce nu?

Ea și-a împins limba în obraz, șovăitoare.

– Nu știu exact de ce. E doar un sentiment. Un instinct.

– Of, la naiba cu instinctele tale! Nu mai avem timp! Am cercetat malul lacului în căutarea vreunui semn al altor creaturi care să poată, eventual, să ne ajute. Dar nu era niciuna. De ce ne-ar minți? Nu avem niciun motiv să nu ne încredem în ea.

– Dar…

Am mârâit nerăbdător.

– Acum ce mai e?

Ea a șuierat la mine ca un șarpe.

– Păi, e… Fir-ar să fie, Merlin! Nu pot explica.

– Atunci o să merg înainte cu ceea ce cred eu, nu cu ce simți tu. Și eu cred că orice creatură care trăiește în lacul ăsta fermecat, și singură, trebuie să aibă niște cunoștințe speciale. Poate chiar o putere specială. M-am întors din nou către vidră, care plutise mult mai aproape: Trebuie să găsesc sufletul… principiul fundamental… al artei Legăturii. Vrei să mă ajuți, bună vidră?

Ea și-a aplecat capul într-o parte, către mal, și a aruncat un jet de apă spre mine.

– De ce aș face-o?

– Pentru că te-am rugat, de-aia.

A suflat câteva bule în apă.

– Oooo, vorbele astea îmi gâdilă urechile! A mai făcut câteva bule. Trebuie să-mi dai un motiv mai bun de atât.

Am izbit cu toiagul în pământ.

– Pentru că viața mamei mele e în joc!

– Hmm, a făcut ea leneș. Mama ta? Și eu am avut o mamă cândva. Era o înotătoare îngrozitor de înceată. Ei bine, presupun că te-aș putea ajuta. Doar cu lucrurile esențiale, desigur.

Inima mi-a bătut mai tare în piept.

– Asta îmi trebuie.

– Atunci trage afară câteva din vițele alea. A plutit mai aproape de țărm. De la picioarele tale.

– Vițe?

– Desigur, a replicat vidra, bătând din picioare și rotindu-se încet în cerc. Ca să înveți despre arta Legăturii trebuie să legi ceva. Haide, băiete! N-am toată după-amiaza la dispoziție. Pune-ți prietenii zâmbitori să te ajute.

M-am întors către Rhia, care tot mai stătea încruntată, și către Bumbelwy, care nu încetase nicio clipă să se încrunte.

– Vreți să mă ajutați?

Au acceptat, fără tragere de inimă. Vițele, deși suple, erau groase și grele,

acoperite cu șiruri de spini micuți. Greu de apucat, greu de ridicat. Să le tragem afară a fost o muncă anevoioasă. Să le descâlcim a fost și mai rău.

În cele din urmă am reușit. Câteva bucăți de viță, fiecare de trei sau patru ori înălțimea mea, se întindeau la picioarele mele. Bumbelwy, epuizat, s-a așezat jos cu un zornăit puternic, stând cu spatele la apă. Rhia a rămas lângă mine, privind-o prudent pe vidră.

Eu mi-am îndreptat spatele, simțind o durere intensă între omoplați. Era clar că toată acea tragere îmi încordase ceva.

– Am făcut-o. Și acum?

Vidra continua să înoate în cerc.

– Acum leagă-ți una în jurul picioarelor. Cât de strâns poți.

– Merlin! m-a avertizat Rhia.

A atins amuleta lui Elen, din stejar, fag și porumbar, prinsă încă de straiul ei frunzos.

Ignorând-o, m-am așezat pe jos și mi-am înfășurat una dintre vițe în jurul gleznelor, al gambelor și al coapselor. În ciuda spinilor, am reușit să o leg cu un nod triplu.

– Bun, a oftat vidra cu un căscat. Acum fă la fel cu brațele.

– Brațele?

– Vrei sau nu să afli despre Legătură?

M-am întors către Rhia.

– Ajută-mă, te rog!

– Nu vreau.

– Te rog! Pierdem un timp prețios.

Ea a ridicat din umeri.

– Cum vrei. Dar nu e bine ce faci.

Vidra, cu blana lucioasă, a mormăit satisfăcută în vreme ce o privea pe Rhia cum îmi lega mâinile, apoi mi le prindea pe lângă piept.

– Bun. Aproape ai terminat, mi-a spus.

– Așa sper, am răspuns țâfnos. Spinii ăștia îmi intră în piele.

– Mai e o singură viță. Ești, ca să zic așa, constrâns să fii mulțumit. Vidra a băgat o labă în apă și l-a stropit pe Bumbelwy. Tu de-acolo, tipule leneș! Înfășoară-i o viță în jurul trupului. Asigură-te că acoperi toate locurile pe

care le-a ratat până acum. Chiar și capul. În fond, vorbim despre o vrajă delicată. Totul trebuie făcut exact ca la carte.

Bumbelwy s-a uitat la mine.

– S-o fac? m-a întrebat.

Am scrâșnit din dinți.

– Fă-o!

Cu un aer sumbru, Bumbelwy m-a înfășurat la fel de strâns ca un cocon. După ce a terminat, doar gura și o bucată dintr-o ureche îmi rămăseseră libere. Zăceam pe pământ întins pe o parte, incapabil să mă mișc, pregătit în cele din urmă să aflu sufletul Legăturii.

Cu falca strânsă, am rostit printre dinți:

– Și-acum?

Vidra a râs șuierat.

– Acum că ești, ca să zic așa, învăluit de atenție, o să-ți dau informația pe care mi-ai cerut-o.

– Vă-o rebede!

O viță îmi săpa în șold. Am încercat să mă întorc pe cealaltă parte, dar nu puteam nici să mă mișc.

– Te-rog!

– Primul principiu al Legăturii, la fel cum se întâmplă cu orice altceva, este… A aruncat un jet consistent de apă în aer. Niciodată să nu te încrezi într-un șarlatan.

– Ce?

Vidra a început să râdă necontrolat, ținându-se cu mâna de burta ei mare și rostogolindu-se întruna în apa puțin adâncă.

– De-asta mi se spune Păcăliciul Lacului. Continuând să râdă, a dat din picioare cu lene, îndreptându-se spre malul îndepărtat. Sper, ca să zic așa, că nu te-am blocat prea mult timp.

Am țipat de furie. Dar altceva nu mai puteam face. Oricât de mult îmi luase legarea vițelor, a părut să dureze de două ori mai mult ca să mă dezleg. Când am reușit să mă ridic în picioare și să încep să mă plimb frustrat încolo și-ncoace pe mal, soarele dispăruse deja dincolo de coama dealurilor.

– Am pierdut o zi întreagă, am gemut, simțind cum mă dor mâinile,

șoldurile și fruntea de la zgârieturi. O zi întreagă! Nu-mi vine să cred că am avut încredere în ea!

Rhia nu a spus nimic, deși știam destul de bine ce gândea.

M-am întors spre ea.

– N-ar fi trebuit niciodată să vii cu mine! Trebuia să rămâi la Arbassa, unde cel puțin erai în siguranță.

Ochii ei albaștri-cenușii m-au cercetat.

– Nu vreau să fiu în siguranță. Vreau să fiu cu tine.

Am strivit o viță sub călcâi.

– De ce să te obosești?

– Pentru că… vreau să o fac. S-a uitat cu tristețe la apa întunecată. În ciuda a ceea ce mi-a spus lacul.

– Ce ți-a spus?

Ea a oftat adânc.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Mi-am adus aminte de propria mea viziune cu Balor și am încuviințat din cap.

– Bine. Dar tot nu înțeleg de ce vrei să rămâi.

Ceva din cer i-a atras atenția Rhiei și s-a uitat în sus. I-am urmărit privirea și am zărit două forme îndepărtate, care își croiau drum la orizont. Deși abia le puteam distinge, am știut imediat ce erau. O pereche de vulturi zburând împreună pe aripile vântului. Pluteau aproape ca o singură ființă, ridicându-se și întorcându-se la unison, la fel cum eu și Rhia ne mișcaserăm când eram pești.

– Nu sunt frumoși? a întrebat ea, urmărind păsările cu privirea. Dacă sunt ca vulturii din Druma, nu numai că zboară împreună, dar își și clădesc un cuib împreună, un cuib pe care îl împart pentru tot restul vieții lor.

În aceeași clipă am înțeles. Ceea ce lega vulturii unul de celălalt, ca și ceea ce o lega pe Rhia de mine, nu avea nicio legătură cu vițele. Sau cu frânghiile. Sau cu orice fel de lanțuri.

M-am întors din nou spre ea.

– Eu cred, Rhia, că cele mai puternice legături sunt invizibile. Poate că… *cele mai puternice legături sunt cele ale inimii.*

Cu o izbucnire de flacără albastră, toiagul meu s-a aprins. Când flacăra a dispărut, am descoperit un nou semn gravat pe lemn, nu departe de fluture. Erau doi vulturi, legați împreună în zbor.

XVIII. Zburătorul de lumină

Abia s-a stins lumina albastră din toiagul meu, că gândurile mi s-au îndreptat către cel de-al treilea Cânt, cel al Protecției. Mi-am întors privirea de la lac, a cărui suprafață netedă sclipea întunecat, către valea împădurită care ne înconjura. Să traversăm creasta abruptă, acoperită de o pădure deasă, avea să fie doar începutul. Căci pentru cel de-al treilea Cânt era nevoie de o altă călătorie lungă. „Priceperea Protecției e a treia/ Precum piticii ce-n adânc tunele-au săpat."

– Către ținutul piticilor! Tărâmul lor, a explicat Rhia, era foarte rar vizitat – și aproape niciodată de bunăvoie. Căci piticii, deși pașnici cu vecinii lor, nu primeau cu bucurie niciun străin. Tot ce se știa despre ținutul lor de sub pământ era că intrarea lui se afla undeva lângă izvoarele Râului Necurmat, pe câmpiile înalte de la nord de Dealurile Încețoșate. De data asta nu aveam de ales pentru a ajunge la destinația noastră. Trebuia să mergem pe jos.

Chiar și cu efortul făcut în fiecare zi mult după apusul soarelui, ne-a luat aproape o săptămână să trecem peste dealuri. Mesele noastre constau în general din mere sălbatice, niște nuci în formă de semilună, un soi dulce de struguri pe care l-a descoperit Rhia și, din când în când, câte un ou sau două din cuibul vreunei găinușe-de-munte prea încrezătoare. Deși am evitat orice altă întâlnire cu pietrele vii, drumul s-a dovedit anevoios. În jurul nostru se răsuceau mereu aburi, care ne înfășurau în șaluri cețoase, împiedicându-ne vederea chiar și de pe terenurile mai înalte. În timp ce traversam o mlaștină, Rhia și-a scăpat un pantof într-o adâncitură cu nisipuri mișcătoare. Am pierdut multă vreme în acea după-amiază căutând un scoruș, ca ea să-și poată împleti un alt pantof din coaja lui tare. Două zile mai târziu am străbătut o trecătoare înaltă, alunecoasă din cauza zăpezii și a gheții, dar numai după ce umblaserăm o noapte întreagă cu lună plină.

În cele din urmă, murdari și epuizați, am ajuns pe șesurile înalte unde se aflau izvoarele râului. Nenumărate flori galbene în formă de stea acopereau câmpia, umplând aerul cu un parfum pătrunzător. După un timp, am ajuns chiar la Râul Necurmat. Aici am întâlnit o pereche de unicorni albi-gălbui, care pășteau pe malurile sale. Mergând spre nord, am urmat cursul șerpuit al râului, urcând către o serie de pajiști alpine mari, care se înălțau asemenea unor scări de un verde strălucitor.

Când Rhia a ajuns la marginea uneia dintre aceste pajiști, s-a oprit și a arătat către șirul de munți înzăpeziți din depărtare.

– Uite, Merlin! Dincolo de acele vârfuri se află cetatea uriașilor, Varigal. Întotdeauna am vrut să o văd, chiar dacă acum e doar o ruină. Arbassa spune că e cea mai veche așezare din Fincayra.

– Mare păcat că piticii, și nu uriașii, sunt ținta noastră, am spus eu, apoi m-am aplecat și am cules o mână de iarbă cu vârful pufos. Uriașii vor trebui să aștepte până la cel de-al cincilea Cânt, cel care are cumva legătură cu Varigalul. Dacă ajungem până acolo.

În vreme ce ne-am continuat drumul, după apusul soarelui, un disc strălucitor a apărut dintre straturile de nori. Ciupită pe o margine, luna începuse acum să descrească. Am grăbit pasul, practic alergând pe malul înierbat al râului, știind prea bine că mai mult de jumătate din timpul meu se scursese deja, și eu nu dezlegasem decât două dintre misterioasele Cânturi. Cum aș fi putut să le completez pe celelalte cinci, să urc în Lumea Cealaltă, să obțin Elixirul și să mă întorc la Elen, toate în mai puțin de două săptămâni? Nici măcar un vrăjitor adevărat n-ar fi putut spera să facă atât de mult!

Sub strălucirea lunii, ne-am cățărat cu greu pe un alt povârniș abrupt, apucându-ne de rădăcini și de tufe ca să nu ne rostogolim pe spate. Râul Necurmat, acum doar un pârâu rapid, curgea pe pantă pe lângă noi, cu mici cascade și ochiuri de apă care scânteiau în lumina argintie. În cele din urmă am ajuns pe culme. În fața noastră se întindea o pajiște imensă, luminată de strălucirea lunii și împărțită în două de panglica sclipitoare de apă.

Bumbelwy s-a prăbușit într-un morman zornăitor lângă pârâu.

– Nu pot să merg mai departe fără puțină odihnă. Și mâncare. Un bufon

are nevoie de putere.

Gâfâind în aerul nopții, m-am sprijinit în toiag.

– Audiența ta e cea care are nevoie de putere.

– Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat! Și-a șters fruntea cu marginea mantiei sale grele. Și, ca să pună capac la toate, mă coc de moarte! Sub mantia asta transpir chiar și după ce soarele apune. Iar în zilele astea fierbinți pe care le îndurăm, e o adevărată tortură!

Nedumerit, am clătinat din cap.

– Atunci de ce n-o lași undeva?

– Pentru că fără ea aș putea să îngheț. Să devin un sloi de gheață. Păi, cum, ar putea să ningă oricând! Într-o oră, într-un minut, într-o clipă.

Rhia și cu mine ne-am privit amuzați. Apoi ea s-a aplecat și a mirosit florile în formă de stea. A zâmbit larg și a cules un pumn de tulpini, le-a răsucit într-o masă galbenă compactă și apoi mi-a întins-o.

– Gustă! m-a îndemnat. Floarea astrală este hrana drumețului. Se spune că mulți călători rătăciți au trăit doar cu ea multe săptămâni la rând.

Am mușcat din chifla de flori și am simțit o aromă dulce, și totuși pătrunzătoare, aproape ca mierea arsă.

– Mmm! Știi cui i-ar plăcea asta? Vechiului nostru prieten, Shim.

– Da, a răspuns Rhia. Sau, cum ar zice el, „sigur, precis, absolut". I-a întins o chiflă și lui Bumbelwy, care zăcea întins pe spate lângă apă. Lui Shim îi plăcea mierea la fel de mult ca mie. Chiar și înainte să crească și să devină uriaș, mânca destulă miere pentru o singură persoană. Cu un oftat, Rhia a adăugat: Mă întreb dacă o să-l mai vedem vreodată.

Am îngenuncheat și mi-am băgat mâinile făcute căuș în apa sclipitoare. Dar când mi-am apropiat fața de apă, reflexia tremurată a lunii a apărut în palmele mele. Am sărit în spate, udându-mi tunica.

– Ai văzut ceva? m-a întrebat Rhia îngrijorată.

– Doar o amintire a tuturor stricăciunilor pe care le-am provocat.

Ea m-a studiat o clipă. Apoi, cu o voce atât de ușoară, încât abia am auzit-o peste apa care curgea zgomotos, a vorbit:

– Și totuși ai inimă de vrăjitor.

Mâna mea a lovit apa, stropindu-ne pe amândoi.

– Atunci dă-mi o inimă simplă de băiat! Rhia, ori de câte ori explorez acele… dorințe arzătoare, acele puteri, acele arte ale vrăjitoriei, fac ceva îngrozitor! Din cauza mea, mama e în pragul morții. Din cauza mea, o mare parte din Dealurile Întunecate au rămas o pustietate, așteptându-i doar pe Rhita Gawr și pe goblinii lui războinici să se întoarcă. Și tot din cauza mea, propriii ochi sunt orbi și inutili.

Bumbelwy s-a proptit într-un cot, sunând din clopoțeii lui.

– Câtă disperare, băiete! Aș putea să-ți ofer ajutorul meu? Îngăduie-mi să-ți spun ghicitoarea despre…

– Nu! am strigat, făcându-i semn să mă lase în pace. M-am întors spre Rhia. Adevărul e că Domnu e o cotoroanță bătrână și hoață. Dar a avut dreptate. E posibil să fiu cel mai mare dezastru de care a avut vreodată parte Fincayra.

Rhia nu a spus nimic și s-a aplecat să bea din pârâu. Când și-a ridicat capul, și-a șters apa de pe bărbie.

– Nu, a declarat ea în cele din urmă. Nu cred asta. Nu e ceva ce pot să explic. Are legătură mai degrabă cu… fructele. Vreau să spun, Harpa chiar a funcționat în mâinile tale, cel puțin o vreme. Și scoica vorbitoare a făcut ce i-ai cerut.

– Tot ce am făcut eu a fost să găsesc scoica potrivită. Apoi ea și-a folosit propria putere pentru a o aduce pe mama mea aici.

– Chiar dacă ai dreptate, ce zici de Tuatha? El nu ți-ar fi îngăduit să citești cele Șapte Cânturi dacă n-ar fi existat o șansă ca tu să le poți stăpâni, călătorind în Cealaltă Lume.

Am lăsat capul în jos.

– Tuatha a fost un mare vrăjitor, un vrăjitor adevărat. Și, într-adevăr, mi-a spus că într-o zi e posibil să ajung și eu unul. Dar chiar și vrăjitorii se pot înșela! Nu, singurul fel în care voi călători în Cealaltă Lume va fi atunci când voi muri. Și în momentul acela, mama mea va fi murit deja.

Ea și-a prins arătătorul, încă ud, de al meu.

– Există totuși profeția, Merlin. Că doar un copil cu sânge omenesc îl poate învinge pe Rhita Gawr și pe cei care îl servesc.

Am întors capul și m-am uitat la poiana întinsă de dincolo de pârâu. Deși

se vedeau petice de iarbă scânteind în lumina lunii, cea mai mare parte a poienii era învăluită de umbre. Undeva acolo, știam bine, se afla tărâmul piticilor. Și undeva dincolo de el se afla intrarea secretă în lumea spiritelor, păzită de căpcăunul Balor.

Mi-am tras mâna.

– Profeția aia, Rhia, nu valorează mai mult decât persoana la care se referă. În plus, tot ce vreau eu e să-mi salvez mama, nu să mă bat cu războinicii lui Rhita Gawr. Am luat de jos o pietricică și am aruncat-o în pârâul argintiu, apoi am adăugat: Și mă îndoiesc că pot face până și asta.

– Ah, nefericire! a intonat Bumbelwy, cu fața la fel de întunecată ca poiana. În sfârșit vezi înțelepciunea în ceea ce ți-am spus mereu!

M-am zburlit.

– Nimic din ce mi-ai spus tu nu seamănă nici pe departe cu înțelepciunea.

– Nu te simți ofensat, te rog! Nu fac decât să precizez că nu ți-a mai rămas decât un singur lucru de făcut. Să renunți.

Obrajii mi s-au înfierbântat. Mi-am luat toiagul și m-am ridicat în picioare.

– Ăsta, bufon jalnic ce ești, e singurul lucru pe care n-o să-l fac! Oi fi eu sigur c-o să dau greș în această căutare, dar asta nu se va întâmpla din lașitate. Mama mea merită mai mult de-atât. Aruncând o privire spre poiana luminată de strălucirea lunii, i-am spus Rhiei: Vino dacă vrei! Ținutul piticilor nu poate fi departe de-aici.

Ea a tras adânc aer în piept.

– Da, dar ar fi o nesăbuință să încerci să o găsești acum. Avem nevoie de câteva ore de odihnă. Și, Merlin, poiana aia… e plină de primejdii. O simt. În plus, tunelele piticilor sunt cu siguranță ascunse de pământ, dacă nu de magie. Vor fi greu de găsit chiar și ziua.

– Renunță! m-a îndemnat Bumbelwy, întinzându-se după alte flori astrale.

– Niciodată! am mârâit. Răsucindu-mă în toiag, m-am întors să plec.

– Nu, Merlin! Rhia a întins brațele către mine. Ignoră-l! Așteaptă să se facă ziuă! Te-ai putea rătăci ușor.

Dacă aș fi avut puterea de a arunca flăcări pe nas, aș fi făcut-o.

– Așteaptă tu să se facă ziuă! Pot să am grijă și singur de mine.

Am intrat cu pași mari în poiană, prin iarba înaltă care foșnea când se lovea de tunica mea. Lumina lunii vărga pământul ca niște urme luminoase de gheare, dar cea mai mare parte a poienii rămânea întunecată. Apoi, la câțiva pași în față, cea de-a doua vedere a mea a detectat un petic de pământ neobișnuit de întunecat. Deoarece nu se afla nicio stâncă sau copac atât de aproape încât să își lase umbra peste acel loc, mi-am dat seama că era posibil să fie un tunel sau măcar o groapă. Cum nu eram atât de nesăbuit ca să pășesc direct în ea, am cotit spre stânga.

Deodată, pământul de sub picioarele mele a cedat și m-am prăbușit într-un hău. Înainte să apuc să strig, o beznă totală m-a înghițit.

Când m-am trezit, eram strâns ghemuit, acoperit cu o pătură grea care mirosea a fum. Ceva mă căra, mormăind întruna, deși nu-mi dădeam seama ce fel de fiară era sau unde mă ducea. Aveam brațele și picioarele legate cu frânghii groase și un ghemotoc de cârpă îmi umplea gura. În afară de mormăielile înfundate de sub mine, nu auzeam niciun sunet, doar bătăile inimii mele. Înghiontit și săltat ca un sac de grâne, mă simțeam tot mai năuc și mai învinețit. Chinul meu părea să dureze ore în șir.

În cele din urmă înghiontirea s-a oprit brusc. Am fost aruncat pe o podea de piatră netedă și tare. Am rămas acolo, zăcând cu fața în jos, amețit. Pătura a fost smulsă de pe mine. Cu mare efort, m-am întors.

Un grup de pitici, fiecare nu mai înalt de mijlocul meu, se holbau la mine cu ochi mai roșii decât flăcările. Cei mai mulți aveau bărbi încurcate, și toți purtau la brâu pumnale împodobite cu pietre prețioase. Stăteau drepți sub un șir de torțe sfârâitoare, cu picioarele bine înfipte în pământ și cu brațele lor groase încrucișate la piept, și arătau la fel de neclintiți ca pereții de stâncă din jurul lor. Unul dintre ei, în a cărui barbă se vedeau fire cărunte, și-a îndreptat spatele înțepenit, și am bănuit că el fusese unul dintre piticii mormăitori care mă căraseră până aici.

– Tăiați-i legăturile! a poruncit o voce ascuțită.

Imediat, niște mâini puternice m-au întors din nou cu fața în jos și au retezat frânghiile. Cineva mi-a scos cârpa din gură. Mișcându-mi brațele amorțite și limba uscată, am reușit să mă ridic în capul oaselor.

Mi-am văzut toiagul pe podea lângă mine și m-am întins după el. Un pitic

și-a ridicat gheata grea și m-a călcat pe încheietura mâinii. Am țipat de durere, iar strigătul meu a răsunat cu putere între pereții de piatră.

– Nu așa de repede!

Era aceeași voce ascuțită. De data asta, însă, am văzut cui aparținea: unei pitice îndesate, așezată pe un tron cioplit din jad și incrustat cu șiruri de pietre prețioase, instalat pe o lespede deasupra podelei de piatră. Avea păr roșu ciufulit, piele palidă și cercei făcuți din scoici atârnate care clincăneau la fiecare mișcare a ei. Nasul ei imens arăta aproape la fel de mare ca al lui Shim înainte să devină uriaș. Purta un veșmânt lung și negru brodat cu rune și forme geometrice cusute cu fir de aur strălucitor, plus o pălărie ascuțită asortată. Într-o mână ținea un baston, aproape la fel de mare ca al meu.

Am dat să mă scol în picioare, dar pitica și-a înălțat mâna liberă.

– Nu încerca să te ridici! Trebuie să fii jos, mai jos decât mine. Și nu te întinde iar după toiag! S-a aplecat spre mine, clincănind din cerceii ei din scoici albe: Știi, un toiag poate fi periculos. Chiar și în mâinile unui vrăjitor novice ca tine, Merlin.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– De unde-mi știi numele?

Ea și-a scărpinat nasul proeminent.

– Nimeni nu știe numele tău adevărat. Nici măcar tu, ca să fie clar.

– Mi-ai spus Merlin.

– Da, a încuviințat ea cu un râs fornăit care a părut să facă torțele să se aprindă mai puternic în peșteră. Și tu poți să-mi spui Urnalda. Dar niciunul nu e un nume adevărat.

Cu fruntea încruntată de nedumerire, am încercat din nou.

– Cum ai știut să-mi spui Merlin?

– Ah! a făcut ea, și scoicile albe au clincănit când a încuviințat din cap. Asta e o întrebare mai bună. A ridicat un deget scurt și gros ca să-și atingă un cercel. Scoicile mi-au spus. Așa cum o scoică ți-a spus și ție câteva lucruri, unele pe care ai fost prea căpos ca să le asculți.

Mi-am mutat greutatea pe podeaua de piatră.

– Nu numai asta, dar ești un intrus. Urnalda și-a fluturat brațele, făcând umbrele lor să alerge pe pereți. Și tare îi disprețuiesc pe intruși.

La aceste cuvinte, câțiva pitici și-au dus mâna la pumnalele lor împodobite. Unul dintre ei, pe fruntea căruia se vedea o cicatrice în zigzag, a chicotit înfundat. Sunetul a plutit în aerul din încăperea subterană.

Plimbându-și degetele pe toiagul ei, Urnalda m-a studiat o vreme. Apoi a spus:

– Chiar și așa, aș putea totuși accepta să te ajut.

– Adevărat? Am aruncat o privire spre pitici, care au gemut dezamăgiți. Apoi, amintindu-mi de experiența cu Păcăliciul Lacului, am devenit brusc suspicios. Și de ce m-ai ajuta, mă rog frumos?

Ea a fornăit.

– Pentru că, într-o zi, dacă reușești, ai putea să porți o pălărie ca a mea.

Nedumerit, i-am cercetam mai atent pălăria ascuțită. Vârful ei stătea pleoștit într-o parte. Mai jos, suprafața ei era perforată cu zeci de găuri micuțe, prin care se ițea părul roșu al Urnaldei. De n-ar fi fost broderia argintie, care ar fi părut mai atrăgătoare dacă ar fi înfățișat stele și planete în loc de rune, era pur și simplu cea mai caraghioasă pălărie pe care o văzusem vreodată. De ce-aș fi vrut eu o asemenea pălărie?

Ochii piticei s-a îngustat, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Cu o voce mai adâncă decât până atunci, a declarat:

– Asta este pălăria unui vrăjitor.

Am tresărit.

– N-am vrut să te jignesc.

– Asta e o minciună.

– Bine, atunci. Îmi pare rău că te-am ofensat.

– Asta e adevărat.

– Te rog! Vrei să mă ajuți?

Urnalda a bătut gânditoare cu degetele în toiagul ei, înainte de a răspunde, în cele din urmă, cu un singur cuvânt:

– Da.

Un pitic cu barbă neagră, care stătea lângă tronul ei, a mormăit furios. Într-o clipă, ea s-a întors spre el și a ridicat o mână ca și cum ar fi vrut să-l lovească. El a încremenit. Încet, ea a lăsat mâna în jos – și, în aceeași clipă, barba i-a căzut piticului de pe față. El a scâncit, acoperindu-și obrajii goi cu

palmele. Alți pitici au huiduit și au hohotit de râs, arătând spre barba căzută pe podea.

– Tăcere! Urnalda s-a scuturat furioasă, clătinând scoicile, dar și tronul pe lespede. Asta te va învăța minte să-mi pui la îndoială deciziile! S-a întors din nou spre mine. O să te ajut, pentru că ai încă șanse să sfidezi soarta și să supraviețuiești. Poate chiar să ajungi tu însuți vrăjitor. A mijit ochii la mine cu viclenie și a adăugat: Și dacă te ajut eu acum, ai putea într-o zi să mă ajuți și tu pe mine.

– O să te ajut. Îți promit!

Torțele au sfârâit și flăcările au pâlpâit, făcând pereții de stâncă să pară că vibrează. Urnalda s-a aplecat în față, și umbra ei s-a mărit pe suprafața cioplită din spatele ei.

– Promisiunile sunt lucruri serioase.

– Știu. M-am uitat la ea cu un aer solemn. Dacă mă ajuți să găsesc sufletul Protecției, nu voi uita.

Urnalda a pocnit din degete.

– Aduceți-mi un zburător de lumină. Și un bloc de piatră, cu ciocan și daltă.

Încă temându-mă de un soi de șmecherie, am întrebat:

– Ce e un zburător de lumină?

– Taci!

Liniștea s-a lăsat în cavernă, și doar sfârâitul torțelor se auzea. Preț de câteva minute, nimeni nu s-a mișcat. Apoi niște ghete grele au pășit zgomotos în încăperea subterană, și doi pitici s-au apropiat de tron. Unul din ei mergea cocoșat sub o imensă piatră neagră, la fel de aspră ca pereții înșiși, care trebuie să fi cântărit de două ori cât el. La un semn cu capul din partea Urnaldei, și-a aplecat umerii și a lăsat piatra cu un bufnet pe podea.

Cel de-al doilea pitic ducea într-o mână un ciocan și o daltă, iar în cealaltă, un soi de obiect mic și strălucitor. Părea să fie o ceașcă, așezată cu gura în jos în palma lui, și făcută dintr-un cristal limpede. În interiorul cristalului pâlpâia o lumină șovăielnică. Urnalda a dat din cap, și el a așezat uneltele lângă piatră. Apoi a pus cu grijă ceașca pe podea, fiind atent să-și tragă repede mâna, astfel încât ceea ce se afla înăuntrul ei să nu scape.

Urnalda a scos un hohot de râs fornăit, și torțele au ars mai intens.

– În colivia aceea de cristal e un zburător de lumină, una dintre cele mai rare creaturi din Fincayra. Mi-a aruncat un zâmbet din colțul gurii și o privire care nu mi-a plăcut. Următorul tău Cânt e Protecția, nu? Ca să înveți ceea ce e nevoie să știi, trebuie să găsești cea mai bună cale posibilă de a proteja zburătorul de lumină pentru a nu fi vătămat.

M-am uitat la daltă și ciocan, și mi s-a pus un nod în gât.

– Vrei să spui, să cioplesc o colivie… din piatra aceea mare?

Ea s-a scărpinat pe nas gânditoare.

– Dacă asta e cea mai bună cale de a proteja fragila creatură, atunci asta e ceea ce trebuie să faci.

– Dar ar putea dura niște zile. Sau săptămâni!

– Piticilor le-a luat mulți ani să sape tunelele și încăperile de pe tărâmul nostru.

– Eu nu am atât de mult timp.

– Tăcere! Și-a îndreptat toiagul către o gaură din tavan, care strălucea cu propria lumină pală. Tunelul acela, la fel precum cel prin care ai căzut tu, ne dă aer și lumină. Există sute de astfel de tunele, fiecare săpat la fel de neted ca podeaua pe care stai așezat, fiecare ascuns la suprafață prin magie. Acesta este motivul pentru care piticii sunt atât de bine protejați. Acesta este motivul pentru care ai venit aici, ca să înveți sufletul Protecției.

– Ești sigură că nu există altă cale? am protestat eu.

Cerceii s-au legănat dintr-o parte într-alta.

– Nu există altă cale prin care să înveți singur lecția. Sarcina ta e să protejezi micuța creatură pentru a nu fi vătămată. Acum începe!

Cu un clincănit final al scoicilor sale, Urnalda a părăsit încăperea, urmată de anturajul ei. M-am uitat la torțele sfârâitoare de pe pereți și am văzut cum umbrele aruncate de tronul ei cresc, apoi se micșorează, și iar cresc. Acel tron, la fel ca pereții înșiși, fusese cioplit din piatră neîndurătoare. Aceeași piatră pe care piticii, de-a lungul veacurilor, o modelaseră într-un tărâm întreg.

Iar acum era rândul meu să modelez piatra.

XIX. Protecția

Ciocanul și dalta sclipeau rece în lumina tremurătoare a torțelor. Am luat uneltele, m-am săltat în picioare și m-am apropiat de piatra neagră masivă. Îmi ajungea aproape până la mijloc. Am ridicat ciocanul și am dat prima mea lovitură. Mâna, brațul și tot pieptul mi s-au cutremurat. Înainte ca ecoul ciocanului să se stingă, am lovit din nou. Și încă o dată.

Timpul a trecut în vreme ce munceam, dar nu în ritmul obișnuit. Căci în camera subterană a tronului Urnaldei, singurul semn de zi sau de noapte venea din tunelul de ventilație din tavan, ea deasupra capului meu. În vreme ce noaptea își presăra lumina argintie a lunii prin deschizătura circulară, ziua își dezvăluia cu putere lumina aurie a soarelui.

Dar pentru mine nu conta dacă era zi sau noapte. Torțele de pe pereți sfârâiau încontinuu. Eu loveam cu ciocanul fără încetare – pe vârful plat al dălții, direct pe piatra neagră, și, din când în când, pe bietul meu deget mare umflat. Ciocanul răsuna în ritmul respirației mele. Așchii zburau în aer și uneori în fața mea. Și totuși continuam, oprindu-mă doar cât să mănânc puțin din fiertura groasă și afumată pe care mi-o aduceau piticii, sau să ațipesc în răstimpuri pe pătură.

Trei pitici bărboși mă păzeau mereu. Unul stătea cu toiagul meu la picioare, pe podeaua de piatră, cu brațele lui groase încrucișate la piept. În afară de pumnal, o secure cu două muchii îi atârna la centură. Ceilalți doi, care țineau sulițe lungi cu lame de piatră roșie ca sângele, se instalaseră de-o parte și de alta a tunelului de intrare. Toți aveau aceeași expresie mohorâtă, care doar se adâncea de câte ori Urnalda însăși intra în sală.

Ea stătea pe tronul ei de pe lespede, pare-se ore întregi, privindu-mă cum muncesc. Părea pierdută în cugetare, în ciuda loviturilor constante ale ciocanului din mâinile mele pline de bășici. Sau poate că încerca să-mi citească cele mai ascunse gânduri. Nu știam – și nu-mi păsa. Tot ce știam era că nu aveam să renunț, așa cum sugerase Bumbelwy. Când mă gândeam la propunerea lui sau la starea mamei mele, din piatră zburau scântei. Și totuși deveneam din ce în ce mai conștient de timpul meu limitat. Și de abilitățile mele de sculptor în piatră.

Strălucirea zburătorului de lumină pâlpâia și tremura, căzând pe piatra neagră pe care lucram. Încet-încet și mai multe bucăți de piatră cădeau. În cele din urmă am văzut că făcusem o mică adâncitură. Dacă degetul meu mare și brațele care mă dureau rezistau, aveam să o lărgesc într-o gaură suficient de încăpătoare pentru a răsturna și acoperi zburătorul de lumină. Nu-mi puteam da seama cât timp avea să-mi mai ia asta. Judecând după schimbările luminii în tunelul de deasupra capului, trecuseră deja două zile și nopți.

În tot timpul în care muncisem din greu, am auzit mereu în mintea mea porunca finală a Urnaldei: „Sarcina ta e să protejezi micuța creatură pentru a nu fi vătămată". Din când în când, în vreme ce continuam să lovesc cu ciocanul, mă întrebam dacă nu cumva în aceste cuvinte se afla ascuns un indiciu. Oare putea exista o altă cale de a păstra în siguranță zburătorul de lumină? Vreo cale pe care eu nu o vedeam?

Nu, mi-am spus eu, nu se putea. Urnalda însăși era convinsă că tunelele de piatră îi țineau pe pitici la adăpost de primejdii. Chiar dacă nici măcar piatra nu avea să dureze o eternitate, era mai rezistentă decât orice altceva. Mesajul era clar. „Trebuie să construiesc o colivie de piatră, la fel cum piticii au construit acest ținut subpământean. Nu am de ales."

Și totuși, în vreme ce loveam cu ciocanul și cercetam atent, încercând să sparg piatra de-a lungul crăpăturilor sale, îmi doream să existe o cale mai ușoară. Așa cum mânuisem marea sabie Tăiș-adânc în bătălia din Castelul Înnegurat! Nu-mi folosisem mâinile, ci niște puteri ascunse ale minții, pentru a face sabia să zboare prin aer. Cumva, în acel moment, fără să știu în ce fel, explorasem arta Săriturii. Întocmai așa cum făcuse Marea Elusa, trimițându-ne în ținutul părăsit al copăcenilor. Oare aș fi putut să mă folosesc din nou de acea putere? Puteam să determin ciocanul și dalta să-mi facă munca acum, și astfel să-mi cruț spatele înțepenit, brațele obosite, degetul mare bășicat?

– Nu fi prost, Merlin!

Am ridicat privirea de la piatră și am văzut-o pe Urnalda, care mă urmărea de pe tronul ei de jad.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun să nu fii prost! Dacă într-adevăr ai făcut-o pe Tăiș-adânc să zboare către tine, nu ți s-a datorat ție, cât mai degrabă unui alt lucru. Acea sabie e o Comoară din Fincayra. Ea posedă propriile puteri. Urnalda s-a aplecat în față pe tronul ei, clincănindu-și cerceii. Tu n-ai mânuit sabia, ci mai curând ea te-a mânuit pe tine.

Am scăpat din mână ciocanul, care a zăngănit pe podea.

– Cum poți să spui așa ceva? Eu am făcut-o! Am folosit sabia! Cu propria mea putere. La fel cum am…

Urnalda a zâmbit atotcunoscător.

– Termină-ți propoziția!

Vocea mi-a devenit o șoaptă.

– La fel cum am folosit Harpa Înflorită.

– Exact!

Torțele au tremurat pe când ea mă cerceta, scărpinându-și nasul bulbos.

– Înveți încet, dar s-ar putea să existe încă speranță pentru tine.

– Am senzația că nu vorbești doar despre iscusința mea în privința pietrei.

Ea a fornăit și și-a îndreptat pălăria.

– Bineînțeles. Vorbesc despre iscusința ta în privința Vederii. Nu e de mirare că, dintre toate cele Șapte Cânturi, de asta te temi cel mai mult.

Am pălit.

Înainte să pot spune ceva, ea a declarat:

– Înveți încet și când e vorba de piatră. N-ai reuși niciodată ca pitic în tunele! De aceea mă și îndoiesc că s-ar putea adeveri profeția.

– Ce profeție?

– Că într-o zi vei construi din nou un mare cerc de pietre, la fel de mare ca Stonehenge.

Am bolborosit, la fel cum sfârâiau torțele:

– Eu? Să reconstruiesc ceva de asemenea dimensiuni? Sigur că da! La fel de sigur cum voi lua Stonehenge, piatră cu piatră, s-o mut peste ocean, în Gwynedd!

Ochii ei roșii au sclipit straniu.

– Oh, profeția spune că și asta vei face. Nu în Gwynedd, ci într-un ținut învecinat numit Logres[5], sau Gramarye[6] de către unii. Dar acea profeție e și

mai puțin probabilă decât cealaltă.

– Ajunge! am rostit eu. Am suflat în palma plină de bășici, apoi am întins din nou mâna după ciocan. Acum trebuie să mă întorc la munca mea reală. Să cioplesc o colivie de piatră, așa cum mi-ai poruncit să fac.

– Asta e o minciună.

Am încremenit cu ciocanul ridicat.

– O minciună? De ce?

Umbrele au săltat prin încăpere când cerceii ei au clincănit ușor.

– Ți-am poruncit, Merlin, dar nu asta e porunca mea.

– Mi-ai dat piatra asta.

– E-adevărat.

– Mi-ai spus să protejez de rău zburătorul de lumină.

– E-adevărat.

– Ceea ce înseamnă să cioplesc ceva mai rezistent decât cupa de cristal de colo.

– Asta e decizia ta. Nu a mea.

Încet, șovăitor, am lăsat ciocanul jos. L-am așezat pe podea, alături de daltă, și m-am apropiat de cristal. Creatura din el tremura ca o flacără micuță.

– Pot să te întreb ceva, Urnalda? Despre zburătorul de lumină?

– Întreabă!

Am privit lumina pâlpâitoare din cristal.

– Ai spus că e una dintre cele mai rare creaturi din Fincayra. Cum… supraviețuiește? Cum de rămâne protejat?

Pe fața Urnaldei, luminată de torțe, s-a ivit un zâmbet în colțul gurii.

– E protejat când rătăcește în lumina strălucitoare a soarelui, acolo unde nu poate fi văzut. Sau noaptea, când dansează în locurile unde razele lunii întâlnesc apa.

– Cu alte cuvinte… fiind liber.

Cerceii din scoici au clincănit ușor, dar ea nu a spus nimic.

Am întins mâna și am atins cupa de cristal. Mi-am răsfirat degetele pe suprafața ei strălucitoare și am simțit căldura creaturii prinse înăuntru. Cu o mișcare bruscă din încheietură, am întors cupa.

Un punct tremurător de lumină, nu mai mare ca o sămânță de măr, a plutit în aerul din sala cavernoasă. Am auzit doar un vâjâit ușor când s-a ridicat pe lângă capul meu. Zburătorul de lumină a urcat repede către tavan, s-a strecurat în gura tunelului de aerisire și a dispărut.

Urnalda a bătut cu pumnul în brațul tronului ei. Cei doi pitici care păzeau intrarea și-au coborât imediat sulițele, îndreptând lamele direct spre mine. Ea a bătut din nou cu pumnul.

– Spune-mi de ce ai făcut asta!

Am respirat tremurat.

– Păi, am răspuns, pentru că, în cele din urmă, chiar și o colivie de piatră se va nărui. „Cea mai bună cale de a proteja ceva este să îi redai libertatea."

În acea clipă, o flacără albastră a izbucnit din toiagul meu. Piticul care stătea deasupra lui a scos un țipăt și a sărit de-un cot în aer. Chiar înainte să aterizeze din nou pe podea, am deslușit noul însemn, gravat în albastru, de pe toiagul meu. Era o piatră crăpată.

XX. Râuri reci și calde

Când i-am regăsit pe ceilalți în tabăra lor de lângă izvoarele râului, nu departe de locul unde îi părăsisem, stătuserăm despărțiți mai bine de trei zile pline. Ierburile din poiană, în felurite nuanțe de verde, vălureau în bătaia brizei. Când m-a văzut apropiindu-mă, Rhia a alergat în întâmpinarea mea. Fața ei îngrijorată s-a relaxat de îndată ce a zărit cel de-al treilea semn gravat pe toiag. Mi-a atins mâna.

– Am fost așa de îngrijorată pentru tine, Merlin!

Mi s-a pus un nod în gât.

– Și pe bună dreptate, cred. Mi-ai spus că m-aș putea rătăci, și bănuiesc că așa s-a întâmplat.

– Dar ai găsit drumul înapoi.

– Da, am răspuns. Numai că mi-a luat prea mult. Au mai rămas zece zile, doar atât.

Bumbelwy a venit și el, cât pe ce să se împiedice în mantie când a sărit

peste firul de apă clipocitor. Deși avea pe față numărul obișnuit de încruntări, părea sincer bucuros să mă vadă. Mi-a strâns mâna și a scuturat-o viguros, zornăindu-și clopoțeii în urechile mele. Apoi, simțind că se pregătea să încerce din nou să-mi spună faimoasa lui ghicitoare despre clopoței, m-am întors și am plecat repede. El și Rhia m-au urmat. În scurt timp ne îndepărtaserăm destul de mult de ținutul piticilor. Dar o distanță și mai mare ne aștepta.

Căci cel de-al patrulea Cânt, Numirea, avea legătură cu neamul Slanto, un popor misterios care trăia în capătul de nord-est al Fincayrei. Deși pentru a ajunge acolo nu trebuia să mai traversăm nicio trecătoare înzăpezită, eram nevoiți să străbatem întreaga întindere a Câmpiilor Ruginii. Doar asta avea să ne ia câteva zile. Apoi trebuia să ne străduim să găsim un drum pe lângă pereții abrupți al Canionului Vulturilor, ca să nu mai vorbim de partea de nord a Dealurilor Întunecate. Și, deși știam că primejdia pândea în toate aceste locuri, gândul de a traversa Dealurile Întunecate era cel care mă neliniștea cel mai mult.

Pentru a traversa câmpiile, ne trezeam în fiecare zi în zori, când primele păsări ale dimineții și ultimele broaște ale nopții cântau în cor. Ne opream doar când și când pentru a culege fructe sau rădăcini, și o dată, mulțumită abilității Rhiei de a vorbi limbajul bâzâit al albinelor, pentru a gusta puțin fagure, din care picura siropul dulce. Tot Rhia părea să știe exact unde să găsim apă și ne conducea la izvoare ascunse și ochiuri de apă liniștite. Era ca și cum ea putea pătrunde în mintea secretă a naturii înconjurătoare la fel de ușor cum putea pătrunde în gândurile mele. Luna ne oferea suficientă lumină ca să ne continuăm drumul mult după lăsarea întunericului, așa că am mers, călăuziți de lumina lunii, pe câmpiile întinse. Dar luna, la fel ca timpul nostru, dispărea rapid.

În cele din urmă, după trei zile lungi, am ajuns la marginea Canionului Vulturilor. Ne-am așezat pe buza lui stâncoasă și am privit dungile late roșii, maronii, ruginii și rozalii care brăzdau pereții abrupți și coloanele asemănătoare unor contraforți. Stânci albe ascuțite ieșeau din peretele opus. Mult mai jos, un pârâu puțin adânc șerpuia la baza pereților înalți.

Deși eram obosit, n-am putut să nu simt un val de putere când mi-am

adus aminte de strigătul tulburător al vulturului canioanelor, care marcase începutul Marelui Consiliu din Fincayra. Ah, de m-aș fi putut înălța și eu în zbor asemenea unui vultur! Aș fi plutit deasupra acestor canioane colorate, la fel de iute ca vântul. Așa cum făcusem, în urmă cu ceea ce mi se păreau a fi veacuri, pe spatele împănat al lui Belea.

Dar eu nu eram vultur și nici șoim. La fel ca Rhia și Bumbelwy, aveam să fiu nevoit să cobor în canion pe propriile picioare și să găsesc un drum care să urce de cealaltă parte. Cu cea de-a doua mea vedere, am cercetat linia crestei, căutând un loc pe unde să traversăm. Cel puțin ne aflam suficient de departe spre nord, unde pereții nu erau complet de netrecut. Mai spre sud se ridicau deasupra unui abis adânc, ce tăia chiar pe mijloc Dealurile Întunecate.

Rhia, cea mai sigură pe picioare dintre noi trei, mergea în frunte. Curând a descoperit o serie de lespezi înguste care traversau pereții abrupți. Urmând fiecare lespede până găseam un loc pe unde să coborâm pe cea de dedesubt, am înaintat treptat tot mai jos în canion, uneori lunecând pe spate, alteori cățărându-ne peste pietre sfărâmicioase. În cele din urmă, uzi de nădușeală, am ajuns pe fundul canionului.

Pârâul, deși noroios, era mult mai răcoros decât ne simțeam noi. Bumbelwy, asudând sub mantia lui groasă, s-a repezit direct în el. Rhia și cu mine l-am urmat, îngenunchind pe pietrele rotunde de pe fundul albiei, băgându-ne capul în apă și udându-ne brațele, stropindu-ne unii pe alții. O dată, deși nu eram sigur, mi s-a părut că aud țipătul îndepărtat al unui vultur de undeva de deasupra noastră, de pe pereții abrupți.

În cele din urmă, simțindu-ne reîmprospătați, am început anevoioasa ieșire din canion. Curând am avut nevoie de ambele mâini pentru a urca și mi-am băgat toiagul în cureaua tunicii. Pe măsură ce panta devenea mai abruptă, bombăneala lui Bumbelwy era tot mai supărătoare. Cu toate acestea s-a chinuit să țină pasul, urcând chiar în spatele Rhiei, prinzându-se cu mâinile de locurile unde tocmai fuseseră picioarele ei.

În timp ce escaladam o coloană de piatră deosebit de înclinată, am simțit că mă dor umerii din cauza încordării. M-am aplecat în spate cât de mult am îndrăznit, continuând să mă țin strâns de piatră, în speranța că puteam

vedea coama peretelui canionului. Dar nu am descoperit decât alte stânci drepte, în straturi maro și ruginii, care se înălțau mult deasupra noastră. M-am uitat în jos și am văzut pârâul noroios, care părea doar o dâră de apă la baza canionului. M-am înfiorat și am strâns mai bine piatra de sub palma mea. Căci oricât de puțin voiam să urc pe acel perete, și mai puțin îmi doream să mă rostogolesc atât de mult în jos.

Rhia, care era ceva mai la stânga mea pe acea coloană, a strigat deodată:

– Uite! Un sharr! Pe stânca roz de acolo.

Atent să nu îmi pierd echilibrul, m-am întors și am văzut un animal cafeniu-deschis, asemănător cu un pisoi, care stătea la soare pe o stâncă. La fel ca o pisică, stătea făcut colac și torcea liniștit. Spre deosebire de o pisică, avea un bot ascuțit, mărginit de mustăți moi, și două aripi subțiri ca hârtia, strânse pe spate. Aripile delicate fluturau în ritmul torsului creaturii.

– Nu e drăguț? a întrebat Rhia, ținându-se de peretele de piatră. Sharrii pot fi văzuți doar în locuri stâncoase și înalte, ca acesta. Am mai întâlnit doar unul până acum, și era mult mai departe. Sunt foarte sperioși.

Auzindu-i vocea, sharrul și-a deschis ochii albaștri. S-a încordat și a privit-o atent. Apoi a părut să se relaxeze. Rhia și-a mutat picioarele, după care, ținându-se de stânca fărâmicioasă cu o singură mână, a întins-o pe cealaltă spre creatură.

– Ai grijă, am avertizat-o. Ai putea să cazi.

– Șșșt! O să-l sperii.

Sharrul s-a mișcat puțin, punându-și labele blănoase pe piatră ca și cum s-ar fi pregătit să se ridice. Fiecare dintre labe avea patru degețele mici. Când mâna Rhiei s-a apropiat de fața lui, torsul sharrului a devenit mai puternic.

În aceeași clipă mi s-a părut că era ceva ciudat la labele lui. La început nu mi-am dat seama ce anume. Dintr-un motiv oarecare, păreau puțin… bizare.

Deodată, am știut. Degetele erau palmate. La fel ca picioarele unei rațe. Și de ce-ar avea picioarele palmate o creatură care trăia pe pereții înalți și stâncoși ai canioanelor? Într-o fracțiune de secundă, am înțeles.

– Nu, Rhia! E un spectru schimbător!

Dar chiar în clipa când am deschis gura să strig, sharrul a început să se transforme. Iute ca fulgerul, aripile au dispărut, ochii albaștri s-au înroșit,

blana a devenit solzi, iar trupul pisicii s-a schimbat într-un șarpe cu dinții ascuțiți ca niște pumnale. S-a auzit o pocnitură în aer când a aruncat de pe el o piele fragilă și transparentă, asemenea unui șarpe când năpârlește. Toate astea s-au întâmplat cât ai clipi din ochi. Auzindu-mi strigătul, Rhia abia a avut timp să se ferească înainte ca ticăloasa creatură, cu fălcile larg deschise, să sară la fața ei, cu ghearele întinse. Cu un țipăt sălbatic, atacatorul a zburat chiar pe deasupra capului ei, plonjând în canionul aflat departe sub noi.

Deși fălcile lui au ratat-o pe Rhia, coada spectrului schimbător a lovit-o peste obraz. Ea și-a pierdut echilibrul și i-a scăpat piciorul. Preț de o clipă, a rămas agățată de stâncă doar cu o mână, legănându-se periculos. Apoi piatra de sub degetele ei s-a sfărâmat, iar ea a căzut direct în capul lui Bumbelwy.

Ținându-se strâns de peretele de piatră, cu degetele albite, bufonul deșirat a urlat la impact. Dar, cumva, a reușit să stea agățat și să oprească prăbușirea Rhiei. Ea a rămas cu capul în jos în spinarea lui, chinuindu-se să se îndrepte.

– Ține-te bine, Bumbelwy! am strigat, privindu-i de deasupra.

– Mă străduiesc, a gemut el. Deși asta nu e niciodată de-ajuns.

Brusc, piatra pe care își sprijinea mâinile s-a desprins, desfăcându-se în bucăți care s-au rostogolit bubuind în josul peretelui. Cei doi au țipat la unison. Dând din brațe și din picioare, au alunecat pe suprafața stâncii, lovindu-se de o lespede îngustă care le-a oprit căderea. Acolo, au rămas agățați, mult deasupra podelei canionului.

Ca un păianjen stângaci, am coborât pe perete, cu toiagul legănându-mi-se la brâu. Rhia și Bumbelwy zăceau întinși pe lespede, gemând de durere. Pălăria cu clopoței a bufonului era lângă el, acoperită cu un praf roșiatic. Rhia a încercat să se ridice în capul oaselor, apoi a căzut la loc, cu brațul drept atârnându-i într-o parte. Înaintând încet pe lespedea îngustă, am ajuns în cele din urmă la ea. Când am ajutat-o să se ridice în capul oaselor, a gemut în clipa în care i-am atins brațul răsucit. Ochii ei, plini de durere, mi-au cercetat chipul.

– M-ai avertizat… la timp.

– Aș vrea s-o fi făcut cu câteva secunde mai curând.

O pală bruscă de vânt ne-a umplut de praful spulberat de pe peretele de stâncă. După ce s-a potolit, am luat cu vârful degetelor din ierburile din

săculețul meu și i le-am presărat pe zgârietura de pe obraz.

– De unde ai știut că era un spectru?

– Labele palmate. Ți-aduci aminte când am găsit pasărea alleah în pădure? Atunci mi-ai spus că spectrele schimbătoare au întotdeauna ceva ciudat. Am arătat spre mine însumi și am adăugat: La fel ca oamenii, bănuiesc.

Rhia a încercat să-și ridice brațul și a tresărit de durere.

– Majoritatea oamenilor nu sunt atât de periculoși.

Mișcându-mă cu grijă pe lespede, am venit în cealaltă parte a ei ca să mă uit mai bine la brațul rănit.

– Pare rupt, am spus.

– Și hai să uităm de bietul Bumbelwy, a scâncit bufonul. N-am făcut nimic util. Absolut nimic.

În ciuda durerii, Rhia aproape că a zâmbit.

– Bumbelwy, ai fost minunat! Dacă brațul n-ar fi gata să-mi cadă, te-aș îmbrățișa.

Bufonul cel ursuz s-a oprit din gemut – chiar dacă numai pentru o clipă. Ba s-a și înroșit ușor. Apoi, văzându-i brațul accidentat, toate i s-au încruntat – fruntea, obrajii și bărbiile.

– Arată destul de rău, a băgat el de seamă. Vei rămâne infirmă pe viață. N-o să mai poți să mănânci și să dormi.

– Nu cred, am spus și, cu mișcări blânde, i-am așezat Rhiei brațul în poală, căutând locul unde se rupsese.

Ea a tresărit de durere.

– Cum să fac oare? Nu e nimic… au, doare!... pe aici care să poate fi folosit ca atelă. Și fără două… au!... brațe, o să fie imposibil să mă cațăr mai departe.

– Imposibil, a repetat ca un ecou Bumbelwy.

Am scuturat din cap, aruncându-mi din păr câteva pietricele.

– Nimic nu e imposibil.

– Bumbelwy are dreptate, a protestat Rhia. N-ai cum s-o scoți la capăt cu asta. Of! Nici măcar săculețul ăla cu ierburi… nu ajută la nimic! Merlin, ar trebui să mă lași aici. Pleacă… fără mine!

Mi-am încleștat fălcile.

– Categoric nu! Am învățat prea multe despre Legătură, ca să fac asta. Suntem împreună tu și cu mine, la fel ca vulturii aceia doi pe aripile vântului.

O lumină slabă a pâlpâit în ochii ei.

– Dar cum? Nu pot să urc… fără un braț.

Mi-am îndreptat umerii care mă înțepau de durere, apoi am respirat adânc.

– Sper să-ți vindec brațul.

– Nu fi caraghios, a spus Bumbelwy, târându-se mai aproape pe lespede. Ca să faci asta, ai avea nevoie de o atelă. De o targă. Și de o armată de lecuitori. E imposibil, ascultă-mă pe mine!

Am pipăit locul rupturii și mi-am așezat mâinile ușor peste el. Deși nu conta pentru cea de-a doua mea vedere, am închis ochii, concentrat. Din toate puterile, mi-am imaginat cum în pieptul meu se adună lumină, căldură și vindecare. Inima mi s-a umplut de o lumină pe care am lăsat-o să-mi curgă în jos prin brațe și în degete. Ca niște râuri invizibile de căldură, lumina s-a revărsat din mine în Rhia.

– Oooh, a oftat ea. Ce plăcut e! Ce faci?

– Fac exact ce mi-a spus cândva o prietenă înțeleaptă să fac. Să ascult graiul rănii.

Ea a zâmbit și s-a rezemat cu spatele de lespedea stâncoasă.

– Nu te lăsa înșelată! a avertizat-o Bumbelwy. Dacă acum te simți mai bine, e doar pentru că mai târziu o să te simți de zece ori mai rău.

– Nu-mi pasă, pacoste bătrână! Deși îl simt mai puternic.

A dat să-și ridice brațul.

– Nu face asta! i-am cerut. Nu încă.

În vreme ce lumina caldă continua să curgă din vârful degetelor mele, m-am concentrat asupra oaselor și a mușchilor de sub pielea ei. Cu răbdare, cu mare grijă, am pipăit cu mintea fiecare bucățică de țesut. Am atins cu blândețe fiecare porțiune, convingând-o să fie din nou puternică, să fie din nou întreagă. Unul câte unul, am învăluit în lumină tendoanele, le-am netezit și le-am împletit iar la locul lor. În cele din urmă, mi-am îndepărtat

mâinile.

Rhia și-a ridicat brațul. Și-a mișcat degetele. Apoi și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu, strângându-mă cu puterea unui urs.

– Cum ai făcut? m-a întrebat după ce mi-a dat drumul.

– Chiar nu știu. Am bătut în capătul noduros al toiagului meu. Dar cred că ar putea să fie un alt vers din Cântul Legăturii.

– Ai găsit cu adevărat sufletul acelui Cânt. Mama ta, vindecătoarea, ar fi mândră de tine.

Cuvintele ei m-au trezit.

– Haide! Ne-a rămas mai puțin de o săptămână. Vreau să ajung în satul neamului Slanto până mâine-dimineață.

XXI. Țipătul

Când, în cele din urmă, am trecut peste buza canionului, soarele apusese deja. Umbrele se adunau pe contraforturile drepte de piatră, în vreme ce Dealurile Întunecate care se ridicau înaintea noastră păreau aproape negre. În vreme ce mă uitam la dealuri, strigătul singuratic al unui vultur al canioanelor a răsunat undeva în apropiere, amintindu-mi de strigătul vulturului care marcase începutul Marelui Consiliu al Fincayrei. Și de faptul că acele dealuri ar fi fost deja readuse la viață dacă mi-aș fi ținut promisiunea cu Harpa Înflorită.

Am mers toți trei în amurgul ce se adâncea. Stâncile plate de sub picioarele noastre s-au transformat repede în pământ uscat, solzos, genul de sol pe care învățasem să-l identific cu Dealurile Întunecate. În afară de foșnetul întâmplător al frunzelor din copacii uscați, nu auzeam decât scârțâitul ghetelor noastre, clinchetul clopoțeilor lui Bumbelwy și loviturile ritmice ale toiagului meu în pământ.

Întunericul se strângea tot mai mult în jurul nostru. Știam că acele animale curajoase care se întorseseră pe Dealurile Întunecate după prăbușirea Castelului Înnegurat își găsiseră probabil niște locuri sigure în care să se ascundă după apusul soarelui. Căci acela era timpul când goblinii

războinici și spectrele schimbătoare – și alte creaturi care mai trăiau în adâncurile pământului – puteau fi tentate să iasă din cavernele lor săpate în stânci și crevase. M-am cutremurat, amintindu-mi că cel puțin o asemenea creatură îndrăznise să apară în plină zi. Rhia, știind ca de obicei, într-un fel nefiresc, ce gândeam, m-a strâns ușor de braț.

Noaptea s-a lăsat în vreme ce noi continuam să urcăm pe Dealurile Întunecate. Copaci răsuciți se înălțau asemenea unor schelete, cu crengile pârâind în vânt. Ne era tot mai greu să păstrăm direcția noastră spre nord-est, căci nori grei ascundeau cea mai mare parte din stelele și semiluna rămase. Până și Rhia mergea mai încet pe întuneric. Deși Bumbelwy nu se plângea pe față, mormăielile lui deveniseră tot mai temătoare. Picioarele mele obosite adeseori se împiedicau de pietre și de rădăcini uscate. În ritmul ăsta, era mai ușor să ne rătăcim decât să fim atacați.

Când, în cele din urmă, Rhia a arătat spre o râpă îngustă care cobora abrupt – tot ce mai rămăsese dintr-un pârâu – am fost de acord că era mai înțelept să ne odihnim acolo până în zori. Câteva minute mai târziu, toți trei eram întinși pe pământul tare al viroagei. Rhia a găsit o piatră rotunjită pe care să o folosească drept pernă, în vreme ce Bumbelwy s-a făcut colac, declarând:

– Aș putea să dorm cât erupe un vulcan.

Dat fiind pericolul, m-am străduit să rămân treaz, dar, nu după mult timp, dormeam la fel precum ceilalți.

Un țipăt ascuțit a răsunat în noapte. M-am ridicat în capul oaselor, pe deplin treaz, la fel ca Rhia, așezată lângă mine. Ne-am ținut amândoi răsuflarea ascultând, dar nu am auzit nimic în afară de sforăitul lui Bumbelwy. O vagă strălucire în spatele norilor era tot ce puteam vedea din lună, iar lumina ei de-abia atingea dealurile din jur.

Țipătul s-a auzit din nou. A plutit în aer, un strigăt de teroare absolută. Deși Rhia a încercat să mă oprească, mi-am înșfăcat toiagul și am ieșit, poticnindu-mă, din viroagă. M-a urmat și ea pe panta întunecată. Cercetând umbrele, mi-am forțat cea de-a doua vedere cât de departe am putut, încercând să detectez vreo mișcare. Dar nu se mișca nimic, nici măcar un greier.

Deodată am zărit o siluetă masivă traversând stâncile de sub noi. Chiar dacă n-aș fi văzut coiful ascuțit, aș fi știut imediat ce era. Un goblin războinic. Peste umărul musculos al goblinului se zbătea o creatură mică, zvârcolitoare, a cărei viață în mod limpede urma să se sfârșească.

Fără să stau pe gânduri, m-am repezit în jos pe pantă. Auzindu-mi pașii, goblinul s-a răsucit. Și-a aruncat prada de pe umăr și, cu o viteză uluitoare, și-a scos sabia lată. A ridicat-o peste cap, și ochii lui aprinși s-au îngustat de furie.

Fără nicio altă armă în afară de toiag, mi-am înfipt picioarele în pământ și m-am azvârlit direct asupra lui. Umărul mi s-a lovit de pieptul lui în armură, aruncându-l pe spate. Ne-am rostogolit amândoi și am săltat în josul râpei presărate cu pietre.

M-am oprit, simțindu-mă încă amețit. Dar goblinul războinic își revenise mai repede. Stătea deja în picioare lângă mine, mârâind și ținând sabia în mâna lui cu trei degete. Deasupra noastră, luna ieșise din nori, și tăișul a sclipit întunecat. În clipa în care a coborât sabia, m-am rostogolit într-o parte. Sabia s-a lovit de pământ, retezând o rădăcină bătrână. Goblinul războinic a mârâit, plin de mânie. A ridicat din nou sabia.

Am încercat să mă repun pe picioare, dar m-am împiedicat de un băț noduros. Toiagul meu! În disperare, l-am ridicat pentru a-mi apăra fața, chiar în clipa în care sabia goblinului cobora, retezând aerul, către mine. Știam că bățul subțire nu avea cum să o încetinească, dar altceva nu puteam face.

Când lama a lovit lemnul, o explozie bruscă a scuturat povârnișul. O flacără albastră ca o coloană s-a ridicat spre cer. Sabia goblinului s-a înălțat odată cu ea, rotindu-se ca o creangă purtată pe sus de furtună. Goblinul războinic a urlat de durere. S-a dat în spate împleticindu-se și s-a prăbușit în râpă. A șuierat o dată, a încercat să se ridice, apoi a căzut iar și a rămas nemișcat ca o piatră.

Rhia a alergat la mine.

– Merlin! Ești rănit?

– Nu. Am frecat toiagul, pipăind crestătura subțire lăsată de lovitura sabiei. Datorită acestui toiag. Și puterii pe care i-a dat-o Tuatha.

Rhia a îngenuncheat, cu buclele brumate de lună.

– Cred că meritul îți aparține în aceeași măsură ție și toiagului.

Am clătinat din cap, privind silueta nemișcată a goblinului războinic.

– Ei, haide, Rhia! Doar știi cum stau lucrurile.

– Știu, a răspuns ea scurt. Și cred că negi, pentru că vrei atât de mult să fie adevărat.

Am privit-o uluit.

– Tu mă citești în același fel în care am ajuns eu să citesc runele alea de pe pereții din Arbassa.

Râsul ei de clopoțel a răsunat cu putere.

– Unele lucruri nu le pot înțelege însă. Ca de pildă, de ce, în loc să te ascunzi când ai văzut goblinul, te-ai repezit direct asupra lui.

Înainte să pot răspunde, o voce subțirică a vorbit din spatele nostru.

– Tu trebuie să fii magic.

Rhia și cu mine ne-am întors și am văzut un băiețel scund, cu fața rotundă, ghemuit la pământ. Nu putea să aibă mai mult de cinci ani. Am știut imediat că el era creatura nefericită al cărei țipăt ne trezise. Ochii lui, scânteind ca niște mici luni, păreau plini de uimire.

M-am uitat la Rhia.

– De-asta! M-am întors din nou către băiat și i-am făcut semn să se apropie. Vino aici! N-o să-ți fac rău.

El s-a ridicat încet în picioare. S-a apropiat șovăitor, apoi s-a oprit.

– Ești magic bun sau magic rău?

Rhia și-a înăbușit un hohot de râs și și-a înfășurat brațele frunzoase în jurul băiatului.

– E magic foarte bun. Asta când nu e magic foarte rău.

Am mârâit jucăuș la ea, și băiatul s-a încruntat nedumerit. S-a zbătut să se desprindă din brațele ei și a început să coboare cu spatele râpa întunecată.

– N-o asculta pe ea! Eu sunt un dușman al goblinilor războinici, la fel ca tine, i-am spus, sprijinindu-mă în toiag. Numele meu e Merlin. Ea e Rhia și vine din Pădurea Druma. Acum spune-ne și numele tău.

Băiatul m-a cercetat din privire, frecându-și gânditor obrazul rotund.

– Trebuie să fii magic bun ca să omori goblinul doar cu toiagul, a spus

trăgând aer în piept. Eu sunt Galwy și am trăit toată viața în același sat.

Mi-am plecat capul într-o parte.

– Singurul sat de pe aici e…

– Slanto, a încheiat băiețelul.

Inima mi-a luat-o la goană.

Galwy și-a întors privirea rușinat.

– N-am vrut să rămân dincolo de porți după ce s-a întunecat. Zău n-am vrut! Doar că veverițele se jucau, și eu m-am luat după ele, și când mi-am dat seama ce târziu era… S-a uitat urât la silueta răsucită a goblinului războinic. A vrut să-mi facă rău.

Am venit lângă băiat.

– Acum n-o să-ți mai facă rău.

Cu ochii strălucind, el și-a ridicat capul ca să se uite la mine.

– Cred că tu chiar ești magic bun.

XXII. Pâine cu ambrozie

Când ne-am întors în viroagă, l-am găsit pe Bumbelwy tot sforăind. Deși izbucnirea flăcării nu fusese un vulcan, prevestirea lui că avea să doarmă dus se dovedise cu siguranță adevărată. Rhia și cu mine l-am înfășurat pe Galwy, care era atât de obosit, că de-abia se mai ținea pe picioare, cu o parte din pelerina bufonului. Apoi, copleșiți de propria noastră epuizare, ne-am întins alături de el pe pământ. Strângând în mână toiagul, am adormit curând.

În scurt timp primele degete ale dimineții mi-au atins fața. M-am trezit și l-am văzut pe Bumbelwy străduindu-se deja să-l impresioneze pe tânărul Galwy cu priceperea lui de bufon. După expresia solemnă de pe chipul băiatului, mi-am dat seama că nu făcuse prea mari progrese.

– Și de-asta, explica bufonul ursuz, mi se spune Bumbelwy cel Voios.

Galwy se holba la el, părând gata să plângă.

– Stai să-ți mai arăt unul din talente mele de bufon. Bumbelwy a scuturat viguros din cap, zăngănindu-și clopoțeii, și și-a strâns pelerina în jurul lui.

Acum, a zis el, o să-ți spun faimoasa ghicitoare a clopoțeilor.

Rhia, care îl privea, a dat să protesteze. Dar eu am ridicat mâna.

– Hai să ascultăm blestemata asta de ghicitoare! Tot auzim *despre* ea de atâtea săptămâni.

Ea a zâmbit cu un aer atotcunoscător.

– Presupun că am putea. Ești gata să-ți mănânci ghetele dacă vreunul din noi râde?

– Sunt gata. Mi-am lins buzele, prefăcându-mă mulțumit. Apoi, cu puțin noroc, om găsi și ceva mai gustos de mâncare în satul neamului Santo.

Bumbelwy și-a dres glasul, făcându-și bărbiile căzute să tremure.

– Acum sunt gata, a anunțat el. A tăcut, fără să se grăbească, aproape ca și cum nu-i venea să creadă că în sfârșit i se îngăduia să-și spună ghicitoarea.

– Așteptăm, am anunțat eu. Dar nu toată ziua.

Gura mare a bufonului s-a deschis. Apoi s-a închis. S-a deschis iar. S-a închis din nou.

M-am aplecat în față.

– Ei?

Sprâncenele lui Bumbelwy s-au arcuit într-o expresie de consternare. Și-a dres iar glasul. A bătut cu piciorul în pământul uscat, făcând din nou clopoțeii să răsune. Dar nu a spus nimic.

– Ai de gând sau nu să ne spui ghicitoarea aia a ta?

Bufonul și-a mușcat buza, apoi a clătinat din cap mohorât.

– A trecut… așa de mult timp, a mormăit el. Atâția oameni, în atâția ani, m-au împiedicat s-o spun. Acum, că pot s-o fac, nu… mi-o mai aduc aminte. A oftat adânc. Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat!

Rhia și cu mine ne-am dat ochii peste cap, iar Galwy a zâmbit larg. Apoi s-a întors spre mine.

– Acum mă puteți duce înapoi în sat? Cu tine mă simt în siguranță.

L-am bătut pe Bumbelwy pe umărul căzut.

– Poate că într-o zi o să ți-o amintești.

– Dacă se va întâmpla asta, a declarat el, probabil că o să fac praf discursul.

Câteva minute mai târziu o porniserăm la drum, îndreptându-ne către

soarele care răsărea. Ca de obicei, Rhia și cu mine mergeam în frunte, deși acum eu îl purtam pe Galwy pe umeri. Bumbelwy, mai sumbru ca niciodată, venea în urmă.

Spre ușurarea mea, curând am început să coborâm pe o vale lungă și lină, lăsând în spate povârnișurile aride și stâncile cufundate în umbră de pe Dealurile Întunecate. Nu puteam să scap de sentimentul neplăcut că acel goblin pe care îl întâlniserăm era doar unul dintre primii războinici ai lui Rhita Gawr care ieșeau din ascunzătorile lor. Și nici nu puteam uita cât de puțin făcusem pentru ca acest ținut să poată fi locuit și de alte creaturi.

În scurt timp am pășit pe o câmpie întinsă, acoperită de iarbă. Pe măsură ce pâlcurile de copaci cu frunze palmate se îndeseau, apăreau păsări fluierătoare și insecte bâzâitoare. O familie de vulpi, cu cozile stufoase ridicate, au traversat cărarea pe care mergeam. Printre ramurile unei sălcii am văzut o veveriță cu ochi mari, care mi-a amintit de prietena Rhiei, Ixtma, și de femeia muribundă de care avea grijă.

Primul semn al apropierii de sat a fost mirosul.

Având ca notă principală aroma bogată și intensă de grâne coapte, mirosul a devenit tot mai puternic pe măsură ce străbăteam câmpia înierbată. Cu fiecare pas se simțea mai tare, amintindu-mi cât de mult trecuse de când mâncasem o coajă de pâine proaspăt coaptă. Aproape că puteam simți gustul grânelor. Grâu. Porumb. Ovăz.

Și alte arome se împleteau în această țesătură înmiresmată. Ceva iute, la fel ca fructele de un oranj intens pe care Rhia și cu mine le devoraserăm cu mult timp în urmă sub ramurile copacului shomorra. Ceva picant și proaspăt, ca frunzele de mentă strivite, pe care Elen le adăuga adeseori în ceaiul ei. Ceva dulce, ca mierea făcută de albine din florile de trifoi. Și altele. Multe altele. Mirosul conținea arome condimentate, arome tari, dar și arome liniștitoare. Și mai conținea, de cele mai multe ori, o notă de ceva ce nu era deloc o aromă. Mai degrabă era o senzație. O atitudine. Chiar… o idee.

Când, în cele din urmă, am intrat în valea neamului Slanto și s-au ivit casele lor joase, cafenii, mirosul a devenit copleșitor. Simțind cum îmi lasă gura apă, mi-am adus aminte că mai gustasem o dată din pâinea lor, în bârlogul de sub pământ al lui Cairpré. Cum îi spusese el? „Pâine cu

ambrozie." Hrană pentru zei, ar fi fost de acord grecii. Mi-am adus aminte cum mușcasem din coaja tare, la început dură ca lemnul. Apoi, după ce mestecasem de câteva ori, pâinea explodase într-o aromă bogată. Un val de substanțe hrănitoare mă străbătuse, făcându-mă să mă simt mai înalt și mai voinic. Pentru o clipă uitasem chiar de permanenta durere dintre omoplați.

Apoi mi-am amintit altceva. Cairpré, mestecând din pâinea cu ambrozie, mi-a dat un avertisment serios: „Nimeni din alte părți ale Fincayrei n-a gustat din cele mai speciale soiuri de pâine ale lor, și ei își păzesc cu prețul vieții acele rețete prețioase". Mi-am strâns toiagul în mână când un nou val de spaimă m-a inundat. Dacă cei din neamul Slanto nu voiau nici măcar rețetele să și le împartă cu nimeni, cum aveam să-i conving să se despartă de ceva mult mai valoros – sufletul Cântului Numirii? Când a văzut în depărtare porțile satului, Galwy a scos un chiot de bucurie, a sărit jos de pe umerii mei și a luat-o la fugă înaintea noastră, cu brațele fluturându-i ca aripile unei păsări tinere. Dincolo de porți, fumul se ridica din vetrele multor case joase. Deși de dimensiuni diferite, toate erau făcute din cărămizi mari, cafenii, brăzdate de mortar galben. Mi-a venit să zâmbesc, observând că arătau ele însele ca niște pâini uriașe unse cu unt.

Bumbelwy, care rămăsese tăcut toată dimineața, a plescăit din buze.

– Crezi că au obiceiul să le dea oaspeților o coajă de pâine? Sau alungă de-aici oamenii flămânzi?

– Eu bănuiesc, a răspuns Rhia, că nu sunt deloc obișnuiți să aibă oaspeți. Singurii oameni aflați de partea asta a Canionului Vulturilor sunt în… Brusc, s-a oprit și mi-a aruncat o privire.

– În temniță, în peșterile ce se găsesc la sud de acest loc, voiai să spui, am zis eu și mi-am îndepărtat câteva fire de păr de pe față. La fel ca Stangmar, omul care a fost cândva tatăl meu.

Rhia m-a privit cu compasiune.

– Încă mai e tatăl tău.

Am grăbit pasul către porți.

– Nu mai e. Eu nu am tată.

Ea a înghițit cu greu.

– Știu cum te simți. Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Și nici mama.

– Cel puțin tu îl ai pe Arbassa. Și restul Pădurii Druma. Așa cum ai mai spus, aceea e adevărata ta familie.

Ea a dat să spună ceva, dar a tăcut.

Când am ajuns la porțile de lemn, care erau prinse de doi molizi imenși, un paznic a apărut din umbrele de lângă unul din trunchiuri. Scuturându-și buclele nisipii rărite care îi cădeau peste urechi, s-a uitat urât la fiecare dintre noi, pe rând. Deși sabia i-a rămas în teacă, a apucat cu o mână mânerul. Mai puternic chiar decât aroma de grâne prăjite care umplea aerul, am început să miros probabilitatea unor necazuri.

Prudent, mi-a cercetat toiagul.

– Să fie ăla toiagul magic care a doborât goblinul?

Am clipit surprins.

– Cum de-ai aflat deja?

– Jumătate din sat știe de-acum, a pufnit paznicul. Tânărul Galwy le spune tuturor celor cu care se întâlnește.

– Atunci, o să ne lași să trecem?

Paznicul și-a scuturat din nou buclele.

– N-am zis asta. A arătat către toiag, privindu-l prudent. De unde știu că n-o să-l folosești ca să le faci rău sătenilor?

– Păi, din același motiv pentru care nu-l folosesc acum, ca să-ți fac ție rău.

Fața i s-a încordat, și a tras neliniștit de sabie.

– Va trebui să vii cu altceva mai bun. Poate să vrei să te infiltrezi aici, ca să ne afli secretele. Sau poate ești vreun spion de-al goblinilor, cine știe?

Rhia, zburlită toată, a făcut un pas în față.

– Atunci de ce ar fi omorât goblinul azi-noapte?

– Ca un vicleşug, fată frunzoasă. Și-a trecut o mână prin părul rărit. Spune-mi atunci: de ce ar călători un băiat, o fată și un… a tăcut și l-a cercetat cu privirea pe Bumbelwy. ... Și un cerșetor, de orice fel ar fi el, tocmai până la neamul Slanto? Nu întâmplător, pun rămășag.

– Nu, am răspuns cu grijă. Satul vostru e vestit peste tot pentru pâinea lui. Prietenii mei și cu mine am vrea să aflăm câte ceva despre arta coacerii pâinii.

Ochii lui m-au sfredelit.

– Bănuiesc că asta nu e tot ce-ați vrea să aflați.

Amintindu-mi de avertismentul lui Cairpré, mi s-a pus un nod în gât.

– Nu vreau nimic care nu-mi va fi dat de bunăvoie, am răspuns.

Paznicul și-a ridicat fața către ramurile de molid de deasupra lui, ca și cum le-ar fi cerut sfatul. A respirat prelung și încet.

– Ei bine, în regulă. O să vă las să intrați – nu pentru ceea ce-ai spus, căci, să știi, nu mi-ai înlăturat bănuielile. Ci pentru ceea ce-ai făcut ca să-l ajuți pe tânărul Galwy.

Cu o ultimă fluturare a coamei de păr, s-a dat într-o parte și a pășit în umbrele de sub unul dintre copaci. Deși îi simțeam privirea urmărindu-mă prudent, nu m-am mai uitat în spate. Și nici ceilalți nu au făcut-o.

Imediat ce am pășit prin porți, am zărit o structură înaltă, în formă de spirală, aflată în mijlocul izlazului satului. Copiii țipau și țopăiau, jucându-se în jurul bazei sale, în vreme ce valuri de oameni veneau și plecau de la ea. Încărcați cu găleți, coșuri și urcioare, semănau cu o colonie de furnici cărând în spinare toate greutățile mușuroiului lor. Apoi am observat o vălurire ciudată pe suprafața aurie a structurii. Ca și cum s-ar fi mișcat. Ca și cum ar fi fost vie.

Cu excepția câtorva care arătau către toiagul meu, șoptind pe furiș, cei mai mulți săteni păreau prea ocupați cu sarcinile lor pentru a ne acorda vreo atenție. Pășind pe lângă un grup de copii care jucau un soi de joc cu bețe, m-am apropiat cu prudență de structură. Părea să fie sursa a cel puțin o parte din aroma delicioasă răspândită de acest sat. Iar suprafața ei se mișca, într-adevăr. Un lichid gros, auriu, curgea încet dintr-un cioc aflat în cel mai înalt punct al ei, coborând prin câteva jgheaburi în spirală până într-un bazin mare, aflat la bază. Din acest bazin, oamenii scoteau cu găleata lichidul auriu, pe care îl cărau repede în case. În același timp, alți oameni turnau făină, lapte și alte ingrediente în multele deschizături ce înconjurau baza.

– O fântână! am exclamat, total uimit. O fântână de pâine.

– De aluat, vrei să spui. Rhia s-a aplecat peste bazinul în care lichidul se agita. Probabil că folosesc chestia asta aurie – nu te duce cu gândul la miere, doar că e mai groasă? – ca aluat, pentru o parte din pâinea lor.

– Pentru toată pâinea noastră, de fapt.

Ne-am întors și am văzut un bărbat corpolent, blond, cu obraji rumeni, care umplea două urcioare mari din fântână. Urechile lui, ca și ale altor fincayrani, erau ușor ascuțite la vârf. Și totuși vocea lui, la fel ca fața, părea total neobișnuită, în același timp disprețuitoare și veselă. Era, o știam cu siguranță, ori una, ori alta. Dar cum anume nu-mi dădeam seama.

Când urcioarele aproape dădeau pe afară, le-a scos din bazin. Și le-a rezemat de burdihan și ne-a studiat preț de un moment.

– Oaspeți, eh? Nu ne plac oaspeții.

Neștiind dacă era neprietenos sau doar glumeț, am vorbit.

– Aș vrea să învăț câte ceva despre făcutul pâinii. Ai putea să mă ajuți?

– Aș putea, a răspuns el țâfnos – sau poate doar tachinându-mă. Dar acum sunt prea ocupat. Se pregătea să se îndepărteze. Încearcă într-o altă zi.

– Nu am altă zi. M-am apropiat în grabă, mergând în același ritm cu el, în vreme ce se îndrepta cu pași mari spre una dintre case. Te rog, nu vrei să-mi arăți ceva din arta ta?

– Nu, a declarat el. Ți-am spus că sunt… S-a împiedicat și a căzut peste doi băieți murdari, cam de aceeași vârstă cu Galwy, care își disputau o pâine cu pete mici albăstrii. Doar unul dintre urcioare a căzut pe jos, dar s-a spart în zeci de cioburi, toate înmuiate în lichidul galben de la fântână.

– Acu' vezi ce-ai făcut? Cu un mârâit care în mod clar era serios, și nu jucăuș, omul s-a aplecat să adune bucățile sparte. Văzându-mă că dau să-l ajut, mi-a făcut furios semn să mă îndepărtez. Pleacă de-aici, băiete! N-am nevoie de ajutorul tău.

Mohorât, m-am întors la fântâna de pâine. M-am dus cu pași grei spre ea, abia remarcând aromele intense pe care continua să le reverse în aer. Rhia, care văzuse ce se întâmplase, a clătinat din cap îngrozită. Știa, la fel ca mine, că toate eforturile pe care le făcuserăm până acum aveau să se dovedească inutile dacă nu găseam ce ne trebuia aici, în Slanto.

Când am trecut pe lângă cei doi băieți care se ciorovăiau, și care păreau gemeni, mi-am dat seama că cearta lor era pe punctul de a exploda într-o încăierare serioasă. Pumnii erau strânși, vocile mârâiau. Unul dintre băieți a încercat să calce cu piciorul pâinea cu punctișoare albastre, care se afla la picioarele celuilalt băiat. Nările celui de-al doilea s-au umflat. A scos un urlet

furios și s-a repezit la dușmanul lui.

Mi-am strecurat toiagul la curea și am pășit între ei. Apucându-l pe unul din băieți de gulerul tunicii și pe celălalt de umăr, m-am străduit să îi țin despărțiți. Amândoi strigau și se luptau cu mine, lovindu-mă sălbatic cu picioarele. În cele din urmă, când brațele mele erau pe punctul de a ceda, le-am dat drumul și am înșfăcat repede pâinea de jos.

Am ridicat cât mai sus pâinea, acum mai degrabă cafenie de la murdărie decât albastră.

– Pentru asta vă bateți?

– E-a mea! a țipat unul.

– Ba nu, e-a mea! a strigat celălalt.

Amândoi s-au repezit la pâine, dar eu am ținut-o sus, unde mâinile lor nu o puteau ajunge. Ignorându-le țipetele furioase, am fluturat-o deasupra lor. Era caldă încă și mirosea a melasă dulce.

– Acum, am întrebat, ați vrea să știți cum puteți primi amândoi niște pâine?

Unul din băieți și-a plecat capul într-o parte, neîncrezător.

– Cum?

Am aruncat o privire furișă peste umăr.

– Pot să vă spun, dar numai cu condiția să păstrați secretul.

Băieții s-au gândit puțin, apoi au încuviințat din cap la unison.

Am îngenuncheat și le-am șoptit ceva. Cu ochii mari, au ascultat atenți. La sfârșit, după ce am terminat, le-am întins pâinea. Ei s-au așezat pe jos și, câteva secunde mai târziu, amândouă gurile le erau pline cu pâine.

– Nu-i rău!

Am ridicat privirea și l-am văzut pe bărbatul corpolent, care mă privea.

– Spune-mi, băiete, cum i-ai convins să împartă pâinea?

M-am ridicat în picioare și mi-am scos toiagul de la curea.

– Foarte simplu. Le-am sugerat doar să ia fiecare pe rând câte o mușcătură. Am zâmbit ușor. Și le-am mai spus că, dacă nu reușeau să facă asta, aveam să mănânc eu pâinea.

Omul a slobozit un sunet adânc și gutural care putea să fie ori un hohot de râs, ori un geamăt. Și-a încrețit fața și a părut să mă privească, într-un fel,

cu respect. Sau cu o nouă îngrijorare. Era greu de spus. În cele din urmă a vorbit, îndepărtându-mi orice îndoială:

– Dacă vrei să înveți câte ceva despre făcutul pâinii, băiete, urmează-mă!

XXIII. Numirea

Omul s-a îndreptat cu pași mari către una din casele de forma unei pâini, situată în capătul îndepărtat al izlazului. Înainte să intre, a aruncat cioburile urciorului spart într-o găleată aflată lângă ușă. Apoi și-a șters mâna durdulie de tunica lui cafenie, pătată deja de atâta șters. Și-a pus mâna pe perete, lângă ușă, și a bătut cu un gest recunoscător în cărămizile maronii.

– Ai mai văzut asemenea cărămizi?

– Nu. Sunt făcute dintr-un fel special de pământ?

Expresia lui a devenit morocănoasă. Sau amuzată.

– De fapt, sunt făcute dintr-un fel special de făină. Vezi tu, ingredientele îi dau o duritate neobișnuită. A bătut din nou în cărămizi. Să-ți cunoști ingredientele, băiete, este primul principiu în făcutul pâinii.

Ceva din felul în care spusese „să-ți cunoști ingredientele“ m-a făcut să cred că se gândea la ceva mai mult decât doar la cunoașterea diferitelor tipuri de grâne și ierburi. Deși eram tentat să-l rog să-mi explice, am tăcut din gură, de teamă să nu îl grăbesc prea tare.

– Pe asta, a continuat el, noi o numim cărămida-pâine. Coaptă de șase ori, pentru o duritate în plus. Și-a apăsat pe zid degetele scurte și groase. Cărămizile astea o să mai dăinuie o sută de ani după ce eu n-o să mai fiu.

Rhia, care ne urmase, se uita uimită la cărămizi.

– Am mai mâncat pâine tare până acum, dar nu chiar atât de tare, a spus ea.

Bărbatul corpolent s-a întors către ea. Deodată a început să râdă așa de tare, încât burta i se zguduia și niște lichid auriu s-a vărsat din urciorul rămas.

– Asta-i bună, fată a pădurii!

Ea a zâmbit.

– Poți să-mi spui Rhia.

– Iar mie Merlin, am zis.

Bărbatul a încuviințat din cap.

– Iar mie Pluton.

– Pluton, am repetat. Nu e un nume grecesc? Dintr-o poveste cu Demetra și prima recoltă de grâu?

– Păi, da, așa e, băiete! Cum de știi despre greci?

Am simțit cum mi se usucă gâtul.

– Mama mea m-a învățat.

– La fel a făcut și a mea. În neamul Slanto nu se naște niciun copil care să nu știe povești despre recolte și coptul pâinii din multe alte locuri. Și nu e ceva neobișnuit ca un copil să primească un nume dintr-una din poveștile astea. Mi-a aruncat o privire ambiguă. Desigur, ăsta nu e numele meu adevărat.

Am schimbat o privire cu Rhia. Mi-am adus aminte de comentariul Urnaldei despre numele adevărate și m-am simțit tentat să întreb mai multe. În plus, mă neliniștea că nu vedeam nicio legătură între arta domestică a făcutului pâinii și arta magică a Numirii. Dar m-am abținut. Lucrurile luaseră o turnură favorabilă și nu voiam să stric ceva. Era mai bine să aștept un alt moment pentru a afla despre Numire.

Pluton a ridicat zăvorul ușii.

– Intrați, amândoi!

Am dat să-l urmăm înăuntru, când brusc mi-am adus aminte de Bumbelwy. Am cercetat cu privirea izlazul agitat și l-am găsit imediat, nedezlipit de fântâna de pâine. Era rezemat de baza ei și privea flămând la bazinul cu lichid auriu. Copiii, probabil curioși în privința pălăriei lui cu clopoței, se adunau în jurul lui. Nu dădea semne să intre în vreo belea, și nici nu voiam să profit de ospitalitatea lui Pluton mai mult decât era nevoie, așa că am decis să-l las acolo.

Am intrat în clădire și un nou val de arome ne-a inundat. Am simțit orz care se prăjea, un nectar la fel de dulce ca trandafirii înfloriți, și câteva mirodenii pe care nu le-am putut identifica. Încăperea principală arăta ca

bucătăria unui han agitat, cu oale care fierbeau pe vatră, cu ierburi uscate, rădăcini și bucăți de coajă de copac atârnate de tavan, și saci cu grâne și făină așezați pe polițe. În încăpere erau șase sau șapte oameni ocupați, care învârteau, turnau, tăiau în felii, amestecau, gustau și coceau. După expresiile de pe chipurile lor, era clar că le plăcea munca pe care o făceau și totodată o luau foarte în serios.

Soarele pătrundea în cameră prin mai multe șiruri de ferestre înguste. Dar principala lumină era însăși vatra, un complex de cuptoare de piatră și focuri deschise care acopereau aproape un perete întreg. În loc să ardă cu lemne, focurile din vatră foloseau drept combustibil un soi de turte late, cenușii. Fără îndoială, proveneau dintr-o altă rețetă misterioasă a sătenilor.

Deasupra vetrei, suficient de sus ca să nu se poată ajunge la ea, atârna o sabie masivă, cu mânerul înnegrit de anii de focuri de sub ea. Teaca de metal ruginise în timp; cureaua de piele fusese mâncată. Era ceva la acea veche sabie care m-a făcut curios să o examinez mai îndeaproape. Dar, cu toată activitatea din acea încăpere, am uitat curând de ea.

O fată înaltă, cu obraji rotunzi și păr negru care îi cădea pe umeri, s-a apropiat de Pluton. Arăta altfel decât toți cei pe care îi văzusem în sat, în parte datorită părului ei negru și în parte datorită siluetei sale suple. Ochii, la fel de negri ca ai mei, străluceau de inteligență. Fata a întins mâna spre urciorul cu lichid auriu, apoi a încremenit când ne-a observat pe mine și pe Rhia stând într-o parte.

Pluton și-a fluturat mâna spre noi.

– El e Merlin, și ea e Rhia. Sunt aici să învețe câte ceva despre coacerea pâinii. A arătat spre fată și a adăugat brusc sau doar absent: Ea e ucenica mea, Vivian. A venit la mine când părinții ei, pe care îi cunoșteam din drumurile mele în sud, au murit într-un potop îngrozitor. Acum câți ani a fost asta?

– Șase ani, maestre brutar Pluton. Fata a luat urciorul, cuprinzându-l în brațe cu grija unei mame care ține un nou-născut. Continuând să ne privească prudent, a întrebat: Nu sunteți îngrijorat de prezența lor?

– Îngrijorat? Ba da. A cercetat-o cu o expresie de nepătruns. Dar nu mai îngrijorat decât am fost de tine.

Ea a încremenit, dar nu a spus nimic.

– În plus, a adăugat Pluton, am auzit o poveste pe izlaz despre un băiat care a înfrânt un goblin războinic uriaș doar cu toiagul lui. I-a salvat pe unul dintre copiii noștri. Și-a aplecat capul spre mine. Să fi fost tu acela?

Puțin stânjenit, am încuviințat din cap.

El și-a fluturat mâna groasă spre toiagul meu.

– Și să fi fost aceea arma ta?

Am dat din nou din cap.

– Nu-i cine știe ce armă împotriva unui goblin, a remarcat el nepăsător. Sigur, doar dacă nu e atins de magie.

La auzul acestor vorbe, lui Vivian i s-a tăiat răsuflarea. Ochii ei negri precum cărbunele s-au ațintit asupra toiagului meu. Instinctiv, l-am răsucit, pentru ca însemnele Cânturilor să fie ascunse.

Pluton a întins mâna și a luat o pâine aburindă, cu coaja galbenă, de pe tava purtată de un bărbat care a trecut pe lângă noi. A rupt-o în două și și-a umplut plămânii cu mirosul proaspăt de copt. Apoi ne-a întins mie și Rhiei jumătățile de pâine.

– Mâncați acum, ne-a sugerat el sau ne-a poruncit. O să aveți nevoie de putere.

Fără să ezităm, amândoi am mușcat din coajă. Când pâinea caldă, mestecată, a ajuns pe limbile noastre, cu gust de grâu, unt, mărar și multe altele, privirile ni s-au întâlnit. Ochii Rhiei scânteiau, la fel precum cerul de deasupra oceanului în zori.

Pluton s-a întors spre Vivian.

– O să-i lăsăm să se ocupe de cele mai simple sarcini. Să învârtă, să amestece, să taie felii. Fără rețete. A luat de jos două ciubere de lemn, murdare de făină, și i le-a întins Rhiei. Le poți umple, unul cu orz și unul cu grâu, din sacii ăia de acolo. Pe urmă le duci la roata de măcinat, în camera aia, dincolo de polițele înalte. Poți să înveți acolo câte ceva despre măcinare și cernere. Și-a scuturat niște făină de pe tunică. Iar tu, băiete, mi-a spus mie, poți să mărunțești. Acolo, la masa unde se pregătește pâinea inimii.

Vivian a părut uimită.

– Serios, maestre brutar?

– Da, a declarat Pluton. Poate să mărunțească niște semințe. Ignorând privirea ei uimită, s-a întors spre mine. Dacă faci treabă bună, băiete, o să-ți mai arăt și alte lucruri. Aș putea chiar să te las să guști puțin din pâinea inimii, care îți va umple stomacul în vreme ce-ți va umple inima de curaj.

Înghițind și ultimele bucăți din coaja mea, am spus:

– Mulțumesc, dar nu-mi trebuie altă pâine în afară de ce mi-ai dat. E delicioasă.

Fața lui rotundă s-a luminat.

– Cum am zis, totul vine din cunoașterea ingredientelor. Un zâmbet tainic i-a apărut pe buze, apoi a dispărut. O să ai nevoie de un cuțit de mărunțit pentru semințe, și ne cam lipsesc cuțitele în momentul ăsta. Ah, bun, a rămas unul pe masă. Vivian, ce-ar fi să i-l aduci și să-i arăți cum se face? O să vin și eu curând să văd cum se descurcă.

La aceste cuvinte, fata s-a înveselit. S-a strecurat calmă între mine și Rhia. Cu o voce mult mai blândă ca înainte, mi-a șoptit:

– Cei mai mulți îmi spun Vivian, dar prietenii mei îmi zic Nimue. Un zâmbet cald i-a luminat obrajii rotunzi. Mă bucur să te ajut. Atât cât îmi stă în putință.

– Ah, mulțumesc, Viv… adică, Nimue, am murmurat.

Oare doar eram flatat de atenția pe care mi-o acorda, sau mai era ceva la fata asta care îmi făcea inima să bată mai repede?

Rhia, cu o privire opacă, a împins-o într-o parte.

– Poți să începi prin a-i da un cuțit, i-a spus, și mi-a aruncat o privire aspră, de avertisment.

Intervenția ei m-a deranjat. Și, oricum, de ce trebuia să fiu avertizat? Iar mă trata ca pe un copil.

– Vino! a zis Nimue, trecând repede pe lângă ea și atingând-o puțin. M-a luat cu blândețe de mână, și degetele ei au alunecat ușor de-a lungul antebrațului meu. O nouă căldură m-a umplut în vreme ce mă conducea la o masă acoperită cu legume, semințe, rădăcini și ierburi. La un capăt al mesei stătea o femeie în vârstă, sortând cu iscusință ingredientele în grămezi. La celălalt capăt era un bărbat tânăr, cu o barbă rară, care curăța de coajă o nucă enormă, asemănătoare cu o ghindă uriașă.

– Să începem de-aici, a spus Nimue și m-a condus spre mijlocul mesei.

A tras mai aproape un bol în care se aflau o grămadă de legume pătrățoase, mov, din care ieșeau aburi, căci tocmai fuseseră fierte. A luat un cuțit tocit dintr-un bloc de lemn de pe masă și a despicat cu pricepere una din legume, scoțând o sământă plată care strălucea cu un luciu roșu intens. Apoi, punându-și mâna caldă peste a mea, mi-a arătat mișcarea scurtă și răsucită care să mă ajute să tai sământa în bucățele minuscule.

– Așa, a spus ea prietenoasă, zăbovind cu mâna peste a mea. Ești foarte norocos, să știi! Pâinea inimii este una dintre marile specialități ale maestrului brutar. Foarte rar lasă un străin să ajute la pregătirea ei și, cu siguranță, nicidecum să mărunțească semințele esențiale. Mi-a aruncat cel mai frumos zâmbet al ei și a adăugat: Probabil că vede ceva special în tine. Cu o ușoară strângere a mâinii, și-a retras-o. O să vin peste o vreme să văd cum te descurci. Când a dat să se îndepărteze, a arătat către toiagul meu, rezemat de latura mesei. Toiagul ăla al tău o să cadă. Să-l pun undeva bine pentru tine?

Un fior vag m-a străbătut, deși nu știam de ce. În definitiv, nu voia decât să mă ajute.

– Nu, mulțumesc, am răspuns. Stă bine unde e.

– Oh, dar n-aș vrea să se strice. E așa de… frumos! A întins mâna să-l atingă. În aceeași clipă, femeia mai în vârstă s-a lovit întâmplător cu genunchiul de masă. Toiagul a alunecat de-a lungul marginii mesei și mi-a căzut peste șold. L-am apucat de capăt și l-am băgat în cureaua tunicii.

– Uite, i-am spus lui Nimue. Acum e în siguranță.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii parcă i-au fulgerat de mânie, deși privirea prietenoasă a revenit atât de repede, încât nu puteam fi sigur. Oricum, s-a întors imediat și s-a îndepărtat. După câțiva pași, s-a uitat înapoi și a zâmbit cald.

Nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc și eu. Apoi mi-am îndreptat din nou atenția asupra mesei și am luat una din legumele mov. Încă aburindă, s-a tăiat ușor. Am scos cu grijă sământa lucioasă. Dar când am început să o tai, lama tocită s-a rupt deodată în așchii. Ce ghinion! Am aruncat deoparte cuțitul inutil.

Trebuia să îmi îndeplinesc sarcina bine, nu să fac o treabă de mântuială. Eram sigur că Pluton mă testa. Altfel de ce mi-ar fi dat așa o responsabilitate neobișnuită? Îmi promisese chiar să-mi arate și alte lucruri, dacă îmi făceam treaba bine. Iar dacă dădeam greș, nu-i puteam câștiga încrederea. Disperat, m-am folosit de cea de-a doua mea vedere, uitându-mă în jur și căutând o altă lamă pe care să o pot folosi.

Nimic. Fiecare cuțit din încăpere era mânuit de cineva care tăia sau mărunțea. M-am ridicat, cu toiagul tot la brâu, și m-am uitat din nou. Pe rafturi. Lângă vatră. Sub mese.

Nimic.

Nicio lamă de niciun fel.

Apoi privirea mi-a căzut pe sabia pătată de vreme care stătea agățată deasupra vetrei. Ar fi fost incomod de mânuit și m-aș fi murdărit. Dar cel puțin era o lamă.

Nu, mi-am spus eu, ideea era ridicolă. Nu mai văzusem pe nimeni folosind o sabie pentru mărunțire. Mi-am mușcat buza și am căutat din nou prin cameră. Niciun cuțit nicăieri. Și timpul trecea. Pluton avea să vină curând să vadă ce făceam. M-am întors din nou spre tăișul murdar.

Am zărit o scară mică rezemată de cel mai înalt șir de polițe și am așezat-o lângă vatră. M-am urcat pe cea mai înaltă treaptă a ei și m-am întins cât de mult am putut. Și totuși… nu reușeam să ajung la mânerul sabiei. M-am uitat în jur, căutând cu privirea pe cineva mai înalt care putea să mă ajute, dar toată lumea din încăpere era concentrată asupra propriilor sarcini.

M-am ridicat pe vârfuri și am încercat din nou. Aproape ajunsesem! M-am întins și mai mult. Aproape, aproape… Dar nu, pur și simplu nu puteam să o ating.

M-am uitat urât la sabie, blestemând în sinea mea. Și, până la urmă, de ce fusese așezată atât de sus? Ca să poată fi de folos, trebuia să fie accesibilă. Și cu siguranță aveam nevoie de ajutorul ei acum. Nu doar ca să mărunțesc sâmburii pentru pâinea inimii. Miza era mult mai mare. Dacă nu-l puteam convinge pe Pluton, nu aveam cum să o salvez pe Elen.

M-am concentrat asupra sabiei vechi, căutând o cale de a ajunge la ea. Ah, dacă aș fi putut să o fac să zboare la mine, la fel cum făcusem cu mult timp

în urmă cu Tăiș-adânc… Dar, așa cum îmi spusese Urnalda, asta fusese posibil doar datorită magiei lui Tăiș-adânc.

În acea clipă am observat niște zgârieturi foarte subțiri pe mâner. Era posibil să nu fie decât niște semne oarecare… sau, poate, ceva mai mult. Rune. Litere. Oare era cu putință ca sabia aceea, la fel ca Tăiș-adânc, să posede un soi de magie? În clipa în care gândul mi-a trecut prin minte, mi-am dat seama că șansele să fie așa erau extrem de reduse. De ce ar fi atârnat o sabie magică, ruginită și nefolosită, într-un sat îndepărtat care se îndeletnicea cu coptul pâinii?

Și totuși, runele păreau să mă cheme. Poate că descriau istoria sabiei. Sau, dacă sabia era cu adevărat magică, runele constituiau instrucțiuni privind felul în care să fie folosită. Cum să o fac să zboare la mine?

Chinuindu-mă să-mi concentrez cea de-a doua vedere, am încercat să deslușesc ceva din acele zgârieturi. Sub straturile de praf și funingine, am descoperit un ritm, un tipar în acele semne.

Erau linii drepte. Și curbe. Și unghiuri. Folosindu-mi toată concentrarea în deslușirea runelor, am urmat crestăturile ascunse.

Prima literă mi s-a dezvăluit limpede. Am putut să o citesc. Apoi… cea de-a doua. Și a treia. A patra, a cincea… până la sfârșitul cuvântului. Căci asta era tot ce conținea acel mâner. Un singur cuvânt, unul neobișnuit.

Am rostit cuvântul, nu cu voce tare, ci în mintea mea. L-am rostit încet, cu grijă, savurând bogăția numelui. Iar ca răspuns, sabia mi-a vorbit. Și-a afirmat trecutul măreț și viitorul încă și mai grandios. „Eu sunt sabia luminii, trecute și prezente. Eu sunt sabia regilor, de odinioară și din viitor."

Deodată, sabia s-a desprins singură de pe perete. În același moment, toată murdăria a dispărut de pe mânerul ei, dând la iveală argintul forjat strălucitor de dedesubt. Teaca și cureaua au renăscut, transformate în metal lustruit și în piele rezistentă, incrustată cu geme violete. La fel de grațios ca o frunză purtată de o pală de vânt, sabia a plutit peste vatră direct în mâna mea.

Numai atunci mi-am dat seama că în întreaga încăpere se lăsase tăcerea. Nimeni nu se mișca. Nimeni nu vorbea. Toți ochii erau ațintiți asupra mea.

Inima mi s-a strâns, căci am fost sigur că acum aveam să fiu considerat un

intrus. Rhia și cu mine aveam să fim alungați. Sau și mai rău.

Pluton, părând supărat sau uluit, a făcut un pas înainte. Cu mâinile pe șoldurile sale late, m-a privit o vreme.

– La început n-am crezut că era mare lucru de capul tău. Asta e sigur.

– Eu… îmi pare rău pentru sabia ta.

M-a ignorat și și-a continuat gândul:

– Și totuși, ca un boț bun de aluat, ai crescut, băiete. Depășindu-mi toate așteptările. Ai avut nevoie doar de suficient timp ca să crești.

– Vrei să spui că… pot s-o folosesc?

– Poți s-o păstrezi! a tunat Platon. Sabia e a ta.

Am clipit, încercând să asimilez tot ce se întâmpla. Am văzut-o pe Rhia privindu-mă cu mândrie. Și pe Nimue, cu mâinile în șolduri, uitându-se la mine… altfel. Într-un fel ce aducea mai degrabă a invidie.

– Dar tot ce am făcut a fost să-i citesc numele. Se numește…

– Taci, băiete! Pluton a ridicat o mână. Un nume adevărat nu trebuie niciodată rostit cu voce tare, ci doar atunci când e neapărată nevoie. Ai câștigat putere asupra sabiei recunoscându-i adevăratul nume. Acum trebuie să păzești acel nume cu credință.

Mi-am rotit privirea prin încăperea luminată de focul din vatră, înmiresmată de aromele făinii proaspăt măcinate, a pâinii coapte și a o mie de mirodenii.

– Cred că înțeleg, am spus în cele din urmă. Aici, în sat, voi învățați numele adevărat al fiecărui ingredient înainte de a-l folosi. Asta vă îngăduie să le stăpâniți puterile și să le eliberați în pâinea voastră. De aceea pâinea voastră e atât de plină de magie.

Pluton a încuviințat încet din cap.

– Cu veacuri în urmă, sabia asta a ajuns în acest loc adusă de un stol de lebede fermecate. S-a prorocit că într-o zi avea să zboare ca o lebădă în mâinile unei singure persoane care va putea să-i citească numele adevărat. Deoarece, dintre toate neamurile din Fincayra, noi prețuim cel mai mult puterea numelor adevărate, sabia ne-a fost încredințată nouă. Până în această zi. Acum îți este încredințată ție. Pluton a fixat repede cureaua în jurul mijlocului meu și a potrivit teaca. Folosește această sabie bine și cu

înțelepciune. Și păstreaz-o în siguranță. Căci s-a mai prorocit și că, într-o zi, va aparține unui rege mare, dar cu un destin tragic – un rege care, cu puterea lui nemărginită, va smulge sabia dintr-o teacă de piatră.

L-am privit pe Pluton în ochi.

– Atunci, și el va cunoaște adevăratul ei nume. „Căci un nume adevărat deține puterea adevărată.“

În acea clipă, toiagul meu a sfârâit într-o izbucnire de lumină albastră. Un nou semn a apărut, de forma unei săbii. O sabie al cărei nume îl știam bine.

XXIV. Fără aripi, fără speranță

Numai după ce eu și Rhia am gustat nouă varietăți diferite de pâine (printre care și pâinea cu ambrozie, mai bună chiar decât îmi aduceam aminte), am ieșit în cele din urmă din bucătăria lui Pluton. În final, maestrul brutar mi-a îndesat în săculeț niște pâine proaspăt coaptă și ne-a trimis pe drumul nostru. De-abia am ieșit pe ușa lui și am intrat în agitația izlazului, când l-am găsit pe Bumbelwy, prăbușit la baza marii fântâni de pâine.

Bufonul deșirat se ținea cu mâinile de burta umflată, gemând de durere. Fața lui, până la cea mai de jos bărbie, avea o nuanță verde-albăstruie. Șuvițe de aluat auriu îi pătau mantia cu glugă și atârnau de părul, urechile și chiar sprâncenele lui. Pălăria în trei colțuri, și ea plină de aluat, îi stătea tăcută pe cap.

– Ohhh, a gemut el. Moarte prin îmbuibare! Ce sfârșit dureros!

Fără să vreau, am fost cât pe ce să izbucnesc în râs. Dar mi-am adus aminte de pariul cu ghetele și m-am abținut.

După cum ne-a explicat în propoziții sacadate, printre gemete, Bumbelwy stătuse lângă fântâna de pâine, privind și mirosind lichidul gros și aromat care curgea prin ciocul ei, până când, în cele din urmă, nu mai rezistase. Se aplecase mai mult, adulmecând aroma. Apoi, cu mâinile făcute căuș, luase niște aluat minunat din fântână și îl înghițise. Îi plăcuse gustul și mai luase. Și iar mai luase. Ceea ce nu înțelesese decât prea târziu era că aluatul de-abia începuse să crească. Și apoi chiar crescuse – în stomacul lui. Rezultatul era o

durere de burtă mult prea oribilă chiar și pentru el, ca s-o descrie.

Mi-am rezemat toiagul de fântână și m-am așezat lângă bufon. Rhia a venit și ea lângă noi, înfășurându-și brațele în jurul genunchilor, astfel că semăna cu o legătură de vițe verzi și maronii. Oamenii treceau repede pe lângă noi, îndeplinindu-și sarcinile cu iuțeala și hotărârea unei armate.

Am oftat, știind că, deși aveam și noi suficientă hotărâre, nu aveam iuțeală. Și ne mai rămăseseră încă multe de făcut.

Rhia a întins un braț frunzos spre mine.

– Ești îngrijorat din cauza timpului, nu-i așa? Luna descrește rapid. A șovăit puțin. Mai avem doar cinci zile, Merlin.

– Știu, știu. Și pentru Săritură trebuie să ne întoarcem tocmai până la Varigal. Va trebui să traversăm din nou Canionul Vulturilor și probabil că vom avea parte din nou de necazuri pe Dealurile Întunecate. Mi-am trecut un deget peste teaca pe care o purtam acum la brâu. Mai multe necazuri, mă tem, decât pot rezolva chiar și un toiag și o sabie magice.

Rhia a dat din cap spre Bumbelwy.

– Și cu el ce facem? Nu poate nici măcar să se ridice în picioare, darămite să umble!

Am privit lung silueta care gemea, stropită cu cocoloașe de aluat.

– Poate c-o să te mire, dar pur și simplu nu mi se pare drept să-l părăsesc. Chiar s-a străduit acolo sus pe stâncă pentru tine.

Ea a zâmbit cu tristețe.

– Nu mă miră.

– Așadar, ce-ar trebui să facem? Mi-am întins umerii care mă înțepau de durere. Ah, de-am putea zbura!

Rhia a înghițit o bucățică de coajă de pâine cu ambrozie.

– Ca fincayranii de altădată, înainte să-și piardă aripile.

– Mie îmi trebuie mai mult decât niște aripi, a spus Bumbelwy, mișcându-se pentru a se întoarce pe o parte. Am nevoie de un trup cu totul nou.

Am privit toiagul, proptit de baza fântânii. Acolo, cu contururi întunecate, erau incrustați un fluture, o pereche de vulturi în zbor, o piatră crăpată și, acum, o sabie. Ajunseserăm atât de departe, realizaserăm atât de mult. Și totuși, asta nu însemna nimic dacă nu puteam să descopăr sufletele

Cânturilor rămase înainte ca timpul să se scurgă.
Mi le-am recitat în minte, încercând să găsesc o urmă de speranță:

Puterea Săriturii e a cincea,
În Varigal ai grijă negreșit.

Eliminarea e a șasea,
Bârlogul unui dragon adormit.

Darul Vederii e cel din urmă,
Vraja Insulei Uitate.

Iar acum poți încerca să găsești
Fântâna Lumii Celeilalte.

Inima mi s-a strâns când m-am gândit la distanțele uriașe pe care Cânturile le cereau parcurse. Chiar dacă aș fi avut aripi, cum aș fi putut să străbat întinderi atât de mari? Ca să nu mai vorbesc de provocările care tot ar fi rămas: să găsesc Fântâna spre Lumea Cealaltă, să îl evit pe căpcăunul Balor și să urc în ținutul lui Dagda pentru a lua prețiosul Elixir. Și toate astea… în cinci zile doar.

De-aș putea comprima lucrurile cumva! Să sar peste unul din Cânturi. Să mă duc direct în ținutul spiritelor. Dar chiar în vreme ce mă gândeam la asta mi-am amintit de avertismentul lui Tuatha de a evita o asemenea nesăbuință.

Am lovit cu pumnul în pământ.

– Cum putem face totul, Rhia?

A dat să răspundă, când un grup de patru bărbați s-au apropiat, clătinându-se, de fântână, împleticindu-se sub greutatea unui cazan negru imens. Fără să bage în seamă pe nimeni care se întâmpla să le stea în cale, își croiau drumul peste izlaz împingând și lovind. Când s-au băgat între mine și Rhia, au fost cât pe ce să calce peste bietul Bumbelwy. În timp ce el gemea și se rostogolea într-o parte, ei au proptit cazanul de marginea bazinului și au început să-l verse. Un amestec maroniu cremos care mirosea a cuișoare s-a revărsat în bazin, gâlgâind și stropind.

În vreme ce oamenii plecau cu cazanul gol, un băiețel cu obraji rotunzi a

venit în fugă la mine. Agitat, m-a tras de tunică.

– Galwy! am exclamat. Apoi, văzându-i chipul îngrijorat, am încremenit. Ce s-a întâmplat?

– L-a luat, a spus el gâfâind. Am văzut-o când l-a luat.

– Ce-a luat?

– Omorâtorul de goblini! Ea l-a luat.

Nedumerit, i-am strâns umerii mici și puternici.

– Omorâtorul de goblini? Ce…

Deodată, m-am uitat spre fântână. Toiagul meu dispăruse!

– Cine l-a luat?

– Fata aia înaltă. Galwy a arătat către porțile satului. A fugit într-acolo.

Nimue! Am țâșnit în picioare, mi-am croit drum printre sătenii de lângă fântână, am sărit peste un câine care dormea și am ieșit în fugă prin porțile de lemn. Am rămas lângă unul din molizii maiestuoși și am scrutat câmpiile înierbate, deși o pătură groasă de ceață ascundea până și ce se afla la mică depărtare.

Nici urmă de Nimue. Sau de toiagul meu.

– Pleci deja?

M-am răsucit și am dat cu ochii de paznic. Mă privea din umbre, cu mâna tot pe mânerul sabiei.

– Toiagul meu! am strigat. Ai văzut cumva adineaori o fată cu toiagul meu?

A încuviințat încet din cap.

– Fata numită Vivian sau Nimue.

– Da! Unde s-a dus?

Paznicul a tras de șuvițele care îi atârnau peste urechi, apoi a făcut un semn cu mâna către ceața ce se rostogolea peste câmpie.

– Probabil dincolo de ceața de pe mare. Poate către coastă, poate către dealuri. Habar n-am. Atenția mea e îndreptată către oamenii care intră, nu către cei care ies.

Am lovit cu piciorul în pământ.

– N-ai văzut dacă avea toiagul meu?

– Asta am văzut. Toiagul tău e ușor de remarcat. Dar nu e prima dată

când am văzut-o convingând un tip să renunțe la ceva prețios, așa că nu i-am dat prea multă atenție.

Am mijit ochii.

– Nu m-a convins! L-a furat!

El a rânjit cu înțeles.

– Și asta am mai auzit-o de câteva ori.

Scârbit, mi-am întors din nou privirea spre câmpiile încețoșate. Mi-am încordat cea de-a doua vedere și am încercat să zăresc vreo urmă a hoației. Dar n-am dat decât de ceață, de tot mai multă ceață, mișcându-se întruna. Toiagul meu. Toiagul meu prețios! Plin de vitalitatea Pădurii Druma, atins de mâna lui Tuatha, însemnat de puterea Cânturilor. Dispărut! Fără abilitatea toiagului de a-mi spune dacă găsisem sufletul fiecărui Cânt nu mai aveam nicio speranță.

Cu capul plecat, m-am întors cu pași greoi prin porți, la izlaz. Un bărbat cu brațele încărcate de pâini s-a ciocnit de mine și a scăpat câteva pe jos. Dar abia l-am observat. Nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de toiagul meu. Când am ajuns la baza fântânii, m-am prăbușit lângă Rhia.

Înfășurându-și arătătorul în jurul degetului meu, mi-a cercetat fața.

– Deci e pierdut, a spus.

– Totul e pierdut!

– Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat! a gemut Bumbelwy, frecându-și burta umflată.

Rhia s-a întins după săculețul meu și l-a deschis. A scos pâinea inimii pe care ne-o dăduse Pluton, a rupt o bucată și mi-a băgat-o în mână. Un miros bogat, puternic, la fel de intens ca o bucată de vânat pusă la fript, a umplut aerul.

– Uite! Pluton a zis că o să-ți umple inima de curaj.

– O să fie nevoie de mai mult decât doar de curaj pentru a o salva pe mama mea, am murmurat, mușcând din pâine.

În vreme ce mestecam, bucățelele de sământă au erupt în gura mea, eliberându-și aroma puternică. Și încă ceva. Mi-am îndreptat spatele și am tras adânc aer în piept, savurând noua putere pe care o simțeam țâșnindu-mi prin brațe și picioare. Cu toate astea, în timp ce mușcam iarăși din pâine,

nu puteam uita adevărul. Toiagul meu era pierdut, la fel cum era și căutarea mea. Ce puteam face – fără toiag, fără timp, fără aripile cu care să zbor în celălalt capăt al Fincayrei?

Ochii lipsiți de vedere mi s-au umplut de lacrimi.

– Nu pot s-o fac, Rhia! Nu am cum s-o fac!

Ea s-a tras mai aproape pe pământ, dând deoparte câteva cocoloașe de aluat. A atins ușor amuleta de stejar, fag și porumbar pe care i-o dăduse Elen.

– Atât timp cât nu ne pierdem speranța, a spus ea, mai avem o șansă.

– Asta e problema! Am lovit aerul cu pumnul, cât pe ce să izbesc baza fântânii. Ne-am pierdut orice speranță.

În acea clipă, ceva cald mi-a atins obrazul. O atingere ușoară, mai ușoară ca o mângâiere. Mai ușoară decât aerul.

– Încă mai ai speranță, Emrys Merlin, a șoptit o voce familiară în urechea mea. Încă mai ai speranță.

– Aylah! Am sărit în picioare și mi-am ridicat brațele spre cer. Tu ești!

– Ei, vezi? a spus Bumbelwy cu o voce tristă. Tensiunea a fost prea mare pentru bietul băiat. Și-a pierdut mințile. Acum vorbește cu aerul.

– Nu cu aerul, ci cu vântul!

Ochii Rhiei s-au luminat.

– Adică… o soră a vântului?

– Da, Rhiannon.

Un râs moale, șoptit, a răsunat din aer.

– Sunt aici ca să vă duc pe toți la Varigal.

– Oh, Aylah! am strigat. E posibil, înainte să ne duci acolo, să mergi mai întâi în altă parte?

– Să-ți găsesc toiagul, Emrys Merlin?

– Cum de știai?

La fel cum un izvor iese bolborosind din pământ, inundând solul, așa s-au revărsat din aer cuvintele surorii vântului.

– Nimic nu se poate ascunde de vânt. Nici o fată șireată, nici peștera secretă în care își păstrează comorile, nici măcar dorința ei ca într-o zi să dețină o putere mare prin magie.

Sângele mi-a gonit furios prin vene.

– Putem s-o mai prindem înainte să ajungă la peștera ei?

O pală bruscă de vânt a măturat izlazul satului. Pălării, pelerine și șorțuri s-au înălțat în aer, învârtejindu-se ca frunzele toamna. Dintr-odată, și ghetele mele s-au ridicat de la pământ. Într-o clipă Rhia, Bumbelwy și cu mine eram purtați prin văzduh.

XXV. Toate vocile

Când ne-am înălțat de pe izlazul satului, mai mulți oameni care stăteau lângă fântână au început să țipe de spaimă, deși niciunul n-a țipat mai tare ca bietul Bumbelwy. Cât despre mine, eu mi-am legănat picioarele libere în aer, înviorat de emoția zborului. Era o emoție pe care o mai cunoscusem doar o singură dată până atunci, cuibărit printre penele de pe spatele lui Belea. Și totuși, de data asta sentimentul era mai intens, dar totodată și mai înspăimântător. Căci acum eram purtat la înălțime, nu de un alt corp, ci de vântul însuși.

Aylah ne-a dus iute mai sus, sprijinindu-ne pe o pătură de aer. În vreme ce clădirile în formă de pâini din sat se topeau în ceață, nuanțele bazinului auriu al fântânii de pâine păleau în cafeniu, maro, apoi alb. Norii ne-au înghițit cu totul, nelăsându-ne să mai vedem nimic, doar pe noi înșine. Auzeam șuieratul vântului în jurul nostru, dar nu era prea puternic, căci zburam în direcția, și nu împotriva lui.

– Aylah! am strigat. O poți găsi în ceață?

– Răbdare! a răspuns ea, și vocea ei diafană a părut să vină atât de sus, cât și de jos.

Norii au devenit mai groși când am mai coborât și ne-am înclinat spre dreapta.

Când Rhia s-a întors spre mine, pe chipul ei se citea o euforie tot mai mare. Zburam, se părea, chiar pe un nor, suficient de aproape cât să ne atingem și suficient de departe unii de alții ca să ne simțim liberi. Și, în cazul lui Bumbelwy, complet nefericit. Fața lui, încă murdară de aluat, devenea tot

mai verde cu fiecare ciocnire și legănare.

Deodată, chiar sub noi, o siluetă a apărut printr-o spărtură din nori. Nimue!

Mergea hotărât, cu pași mari, pe câmpia înierbată, cu părul ei negru lung căzându-i pe umeri. În mână strângea toiagul meu. Aproape o auzeam chicotind satisfăcută. Fără îndoială, se gândea ce loc de cinste să îi ofere toiagului meu în peștera ei cu comori. Sau cum să găsească o cale de a-i îndrepta puterile ascunse în favoarea ei. Un zâmbet vag mi-a apărut pe buze pe când ne apropiam, iar trioul de umbre fantomatice a fost aruncat pe pământ.

Simțind ceva, Nimue s-a răsucit. Când ne-a văzut pe mine și pe tovarășii mei coborând direct din cer asupra ei, a scos un țipăt ascuțit. Înainte să apuce să se întoarcă și să o ia la fugă, m-am întins în jos și am apucat capătul noduros al toiagului cu ambele mâini.

– Hoțule! s-a văitat ea, strângându-și și mai tare prada.

Am tras amândoi, încercând să răsucim toiagul pentru a-l elibera. În vreme ce Aylah m-a ridicat din nou, Nimue însăși s-a înălțat de pe câmpie, dând disperată din picioare. Spatele și umerii mă dureau din cauza încordării, dar nu am dat drumul toiagului. Curenții de aer o izbeau, smucind-o în toate părțile. Și totuși refuza să-și desfacă mâna. Am coborât puțin, chiar în clipa în care s-a ivit un hățiș de rugi. Nimue a zburat direct prin ei, iar spinii i-au rănit picioarele și i-au sfâșiat veșmântul. Dar tot nu a slăbit strânsoarea.

Am simțit cum toiagul îmi alunecă în jos din palmele transpirate. Greutatea lui Nimue îmi făcea umerii să urle de durere. Brațele începeau să-mi amorțească. În tot acest timp, Nimue se răsucea și se zbătea, făcând tot posibilul să se elibereze.

Aplecându-ne mult spre dreapta, am cotit spre o grămadă de stânci zimțate. Cu o clipă înainte să se ciocnească, Nimue a zărit obstacolul care se apropia. Țipând îngrozită, a dat drumul în cele din urmă toiagului.

Cu un bufnet, a căzut pe pământ, aterizând pe spate lângă grămada de stânci. Fără vlagă, am tras toiagul spre mine, uitându-mă din nou la semnele familiare. Semnul perechii de vulturi lucea, ud de la transpirația mea. M-am

simțit din nou întreg, căci îmi recăpătasem toiagul și totodată speranța.

Pe când ceața se îndesea, m-am uitat în jos către Nimue. S-a ridicat în picioare, cu ochii fulgerând de mânie. A lovit cu călcâiele în iarbă la fel ca un copil, fluturându-și pumnii strânși în aer, blestemând și strigându-și dorința de răzbunare. Apoi a început să devină tot mai mică. Un moment mai târziu, a dispărut într-un văl de ceață, strigătele ei lăsând acum locul vântului șuierător.

Am răsucit toiagul în mâinile care-mi zvâcneau.

– Mulțumesc, Aylah!

– Cu plăcere, Emrys Merlin. Ahhh, da!

Vântul ne-a purtat mai sus, până când ceața a început să se destrame, desfăcându-se în valuri albe care urcau și coborau asemenea unei mări învolburate. Corăbii de ceață, cu pânzele umflate, își ridicau prora, doar ca să se năpustească pe țărmuri de aburi. Valurile de nori se rostogoleau peste noi, udându-ne cu picuri, învârtejindu-se fără încetare.

M-am întors către Rhia, ai cărei ochi erau tot atât de veseli pe cât fuseseră ochii lui Nimue plini de mânie.

– Ai avut mare dreptate în legătură cu ea. Nu știu cum, dar, ei bine, m-a zăpăcit la început. Tare aș vrea să am, ca tine… cum le spunea mama mea?

– Fructe, a răspuns ea râzând. Numite și instincte. Și-a fluturat brațele în ceață, întinzându-le ca pe niște aripi. Oh, nu e minunat? Mă simt atât de liberă! De parcă sunt eu însămi vântul.

– Tu ești vântul, Rhiannon, a spus Aylah, și brațele ei subțiri ne-au înconjurat. Ai toate lucrurile vii înlăuntrul tău. Asta sunt instinctele, vocile acelor lucruri vii din interiorul tău.

Am privit norii care se zdrențuiau, în vreme ce vocea lui Aylah îmi șoptea în ureche:

– Și tu ai instincte, Emrys Merlin. Doar că pur și simplu nu le auzi prea bine. Ai toate vocile, tinere și bătrâne, de bărbat și de femeie.

– De femeie? Eu? am râs batjocoritor, lovindu-mi cu degetele sabia, în vreme ce aerul trecea șuierând pe lângă mine. Eu sunt băiat!

– Ahhh, da, Emrys Merlin, tu ești băiat. Și ăsta e un lucru minunat! Poate că într-o zi vei afla că poți să fii mai mult. Că poți să asculți la fel de bine

cum poți vorbi, că poți semăna la fel de bine cum poți culege, că poți să creezi la fel de bine cum poți să construiești. Și atunci poate vei descoperi că cel mai ușor tremur al aripilor unui fluture e uneori la fel de puternic precum un cutremur ce mișcă munții.

Abia a rostit aceste cuvinte, că un curent brusc de aer ne-a scuturat. Rhia și cu mine ne-am rostogolit unul într-altul, în vreme ce Bumbelwy a țipat, dând din mâini și din picioare. Pălăria lui garnisită cu clopoței a zburat în aer și a fost cât pe ce să se îndepărteze, dacă nu o prindea Rhia. Când a înșfăcat pălăria, au sărit din ea câteva bucățele de aluat, făcând-o să zăngăne din nou zgomotos.

Dintr-odată, am țâșnit din nori. La fel de iute ca niște șoimi, ne-am ridicat deasupra formelor lor pufoase. Sub noi, la mare depărtare, Fincayra se dezvăluia acum asemenea unei tapiserii ce se desfăcea, plină de culori orbitoare și desene complicate. Iată Dealurile Întunecate, învăluite în umbre, cu coamele lor domoale întrerupte doar de câte un pâlc de copaci sau de o adunătură de stânci. Iată și defileul roșu-maroniu al Canionului Vulturilor, șerpuind către sud. Iar mai încolo, pătată de soare, se vedea întinderea vălurită a Câmpiilor Ruginii.

M-am aplecat înainte, întinzându-mă cu fața în jos pe covorul de vânt. Zburând repede peste ținuturile de dedesubt, am simțit o clipă că devenisem din nou un pește, alunecând printr-un ocean de aer mai degrabă decât de apă. Susținut de curenți invizibili, plutind lipsit de greutate, zburam prin însăși substanța răsuflării mele.

Spre nord, am urmărit linia strâmbă a țărmului, până când s-a topit în ceață. Râuri șerpuitoare sclipeau dedesubt, când dealurile au început să se ridice sub noi. Vag, dincolo de dealuri, am deslușit profilul mohorât al Lacului Feței. Un fior de gheață mi-a alunecat pe spinare când mi-am amintit imaginea pe care o văzusem în acele ape întunecate, imaginea ochiului mort al lui Balor.

Apoi, peste vântul care șuiera, am auzit un vag huruit. Venea de undeva din munții înzăpeziți din fața mea, ale căror piscuri crestate străluceau în lumina după-amiezii târzii. Huruitul a devenit tot mai puternic, rostogolindu-se asemenea unor avalanșe în josul pantelor. Părea că tunetul

însuși era o parte a acestui ținut.

Și într-adevăr era, căci ajunseserăm în ținutul uriașilor. Huruitul a crescut când Aylah ne-a lăsat jos pe un dâmb acoperit cu iarbă scurtă, cu firul gros. Dâmbul se ridica dintr-o creastă stâncoasă, în pantă abruptă, și era unul dintre puținele petice verzi de acolo. Pământul de sub noi, la fel ca stâncile care ne înconjurau, se scutura de zgomot. Sau de ceea ce producea zgomotul.

De îndată ce picioarele lui au atins pământul, Bumbelwy s-a îndreptat, clătinându-se, spre o grămadă uriașă de frunze, crengi și ferigi, care fusese lăsată pe movilă dintr-un motiv anume. Acoperea aproape jumătate din dâmb, ridicându-se ca un munte miniatural de tufe. Bumbelwy s-a trântit pe grămadă, s-a târât mai sus, apoi s-a întins pe spate, cu brațele și picioarele desfăcute. Încercând să acopere huruitul, a strigat:

– Dacă e să mor într-un cutremur, aș putea măcar să fiu într-un loc moale! Și-a aranjat câteva crengi rupte sub cap. În plus, a continuat, stomacul mi se confruntă cu o digestie grea. Ca să nu mai spun că trebuie să-mi revin după călătoria asta. A închis ochii, foindu-se mai adânc în ferigi. Imaginați-vă! Cât pe ce să fiu omorât de două ori în aceeași zi! A căscat, zăngănindu-și clopoțeii. Dacă n-aș fi așa un optimist, aș zice că ceva și mai rău urmează să mi se întâmple înainte să se încheie ziua. Câteva clipe mai târziu, sforăia zgomotos.

– Îți doresc numai bine, Emrys Merlin. Mai tare ca de obicei din cauza huruitului, vocea mi-a vorbit la ureche: Aș vrea să mai pot sta cu tine, dar trebuie să zbor.

– Tare aș vrea să nu fii nevoită să pleci!

– Știu, Emrys Merlin, știu.

Răsuflarea caldă a lui Aylah mi-a mângâiat obrazul.

– Poate că într-o altă zi ne vom întâlni din nou.

– Și o să zburăm iar? Rhia și-a ridicat brațele ca și cum ar fi fost niște aripi. Ca vântul?

– Poate, Rhiannon. Poate. Și, într-un vârtej brusc de aer, sora vântului a dispărut.

XXVI. Săritura

Un bufnet puternic a răsunat de undeva din valea cu pereți abrupți de sub dâmb. Pământul s-a cutremurat din nou, răsturnându-ne pe spate pe mine și pe Rhia. O mierlă durdulie, cu aripile ei mov stropite cu alb, a țipat și și-a luat zborul din iarba țepoasă. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat la Bumbelwy, care continua să sforăie liniștit pe grămada de frunze și ferigi. Cu greu cred c-ar fi existat ceva care să-l facă să se trezească.

Târându-ne în patru labe, Rhia și cu mine ne-am apropiat încet de marginea dâmbului și ne-am uitat în valea de dedesubt. În acel moment, o porțiune mare de stâncă de deasupra văii s-a crăpat, a rămas suspendată precar în aer, apoi s-a rostogolit în jos într-un nor de pietriș și praf. Un alt huruit a umplut văzduhul, iar pământul de sub noi s-a scuturat din nou violent.

Apoi, când praful s-a risipit, i-am recunoscut pe cei care munceau din greu acolo. Chiar și de la distanță, uriașii păreau imenși. Și înspăimântător de puternici. În vreme ce unii dintre ei despicau bolovani de piatră cu ciocane de mărimea unui pin, alții cărau bucățile de stâncă în mijlocul văii. Pentru ridicarea chiar și a unei singure pietre ar fi fost nevoie de cincizeci de bărbați și femei, și totuși uriașii le mutau de colo colo ca și cum ar fi fost niște baloturi de paie.

Nu departe de acel loc, alți uriași munceau, tăind și fasonând pietre albe și cenușii. Unii ridicau cu ele turnurile și podurile unui oraș în construcție. Așadar, acesta era Varigal! Distrus de armata de goblini războinici a lui Stangmar, cel mai vechi oraș al Fincayrei era complet refăcut, piatră cu piatră. Deja zidurile și turnurile sale ascuțite, grosolan cioplite, oglindeau pereții abrupți de stâncă și piscurile înzăpezite care înconjurau valea.

În vreme ce munceau, uriașii cântau cu voci joase, huruite. Ecoul cuvintelor lor reverbera dintr-un perete în altul, bubuind răsunător și pocnind asemenea pietrelor.

Hy gododin catann hue
Hud a lledrith mal wyddan

Gaunce ae bellawn wen cabri
Varigal don Fincayra
Dravia, dravia Fincayra.

Hud ya vardann tendal fe
Roe samenya, llaren kai
Hosh waundi na mal storro
Varigal don Fincayra
Dravia, dravia Fincayra.

Mi-am adus aminte cum, în urmă cu ceea ce mi se părea a fi un veac, auzisem aceleași voci cântând *Lledra* în timpul Dansului Uriașilor care, în cele din urmă, făcuse să se năruie Castelul Înnegurat. Și mi-am adus aminte că o auzisem pe Elen îngânându-mi același cântec când nu eram decât un prunc în brațele ei.

Copaci vorbitori și pietre umblătoare,
Uriașii sunt ale insulei oase nepieritoare.
Acest pământ de dansul nostru știință mai are,
Dar Varigal e cel ce-ncununează Fincayra.
Trăiască, trăiască mulți ani Fincayra!

Uriașii respiră și stârnesc furtuni cumplite,
Ce-ating undele mării și râuri vălurite.
În ale insulei ținuturi înzăpezite,
Varigal e cel ce-ncununează Fincayra.
Trăiască, trăiască mulți ani Fincayra!

Bumbelwy a fornăit și s-a întors pe-o parte pe patul lui de crengi. O rămurică de ferigă i se prinsese în păr și părea să-i crească direct din ureche. Cu fiecare răsuflare, clopoțeii zornăiau ca un pumn de pietricele într-un vas. Și totuși bufonul a continuat să doarmă, netulburat.

Mi-am întors din nou privirea către capătul apropiat al văii, unde o uriașă cu părul răvășit împingea la locul ei, cu umărul gol, baza unui turn de piatră. De la distanță semăna mult cu cea pe a cărei siluetă imensă aterizase

vulturul la începutul Marelui Consiliu. Bănuiam că, undeva acolo jos, şi vechiul meu prieten Shim muncea. Sau, mai degrabă, se străduia să evite să muncească. Şi totuşi, oricât de mult aş fi vrut să-l revăd, nu aveam timp să încerc să-l găsesc.

– Deci, s-a auzit o voce melodioasă în spatele nostru, de ce aţi venit în ţinutul uriaşilor?

Rhia şi cu mine ne-am răsucit. Aşezată pe o piatră rotundă, acoperită cu muşchi – o piatră care fusese goală cu câteva secunde în urmă –, se afla o femeie înaltă şi palidă. Părul ei auriu, care îi venea aproape până la genunchi, cădea în jurul ei ca nişte raze de lumină. Purta o rochie simplă, azurie, dar felul în care o purta o făcea să pară un veşmânt elegant. Ochii îi străluceau neobişnuit de tare, ca şi cum în ei ardeau nişte flăcări puternice.

Deşi era drăguţă, inima mi-a stat în loc. „Poate că nu am instinctele Rhiei, dar n-o să las să se întâmple din nou ce s-a întâmplat cu Nimue." M-am întins după toiag, care era în iarbă, şi l-am tras mai aproape de mine. Femeia cu ochi strălucitori a râs uşor.

– Văd că nu aveţi încredere în mine.

Rhia, aşezată tot pe iarbă, şi-a îndreptat spatele şi a părut pentru o clipă să cerceteze chipul femeii. Apoi a inspirat scurt.

– Eu am încredere în tine. Am venit aici ca să aflăm despre Săritură.

Aproape am tresărit de surprindere.

– Rhia! N-o cunoşti!

– Ştiu că nu. Şi totuşi… o cunosc. Mă face să vreau să… ei bine, să am încredere în fructe. Are ea ceva, nu ştiu… ceva ce-mi aminteşte de stelele care strălucesc în bezna nopţii.

Femeia s-a ridicat încet, cu părul învârtejindu-se în jurul mijlocului ei.

– Asta pentru că, fată dragă, eu sunt spiritul unei stele. Tu recunoşti, de fapt, în mine una dintre constelaţii.

În ciuda pământului care se cutremura, Rhia s-a ridicat în picioare.

– Gwri, a spus ea încet, atât de încet, că abia am putut s-o aud peste huruitul continuu. Tu eşti Gwri-cea-cu-Păr- Auriu.

– Da. Locuiesc în cerul de vest. Şi te-am privit, Rhia, la fel şi pe tine, Merlin, în vreme ce şi voi mă priveaţi.

Uluit, m-am ridicat și eu. Părea să fi trecut atâta vreme de la acea noapte sub copacul shomorra, când Rhia mi-o arătase pentru prima dată pe Gwri-cea-cu-Păr-Auriu. Și mă învățase cum să văd constelațiile într-un fel cu totul nou. Să le găsesc formele nu doar în stelele înseși, ci și în spațiile *dintre* stele.

Rhia a mai făcut un pas mic pe movila înierbată.

– De ai venit tocmai până aici?

Gwri a râs din nou, mai tare decât înainte. De data asta, un cerc de lumină aurie a strălucit în jurul ei.

– Am venit aici ca să-i ajut pe uriașii de pe pământul vostru să-și reconstruiască vechea capitală. Căci, vedeți voi, eu am mai coborât aici cândva demult, atunci când Varigal a fost ridicat întâia oară. Am stat alături de Dagda, oferindu-i lumina de care avea nevoie pentru a lucra noaptea, atunci când a sculptat primul uriaș din peretele de piatră al unui munte.

– Ai străbătut așa o distanță mare!

– Da, Merlin. Am venit aici printr-o Săritură.

Am simțit cum picioarele aproape îmi cedează sub mine, deși nu din cauza pământului ce se cutremura.

– Săritură? Vrei… poți să-mi spui ceea ce trebuie să știu?

– Tu cunoști deja sufletul acestui Cânt, a declarat steaua. Trebuie doar să-l găsești înlăuntrul tău.

– Avem atât de puțin timp! Luna abia de mai e la pătrar. Și mama mea… Am simțit cum mi se pune un nod în gât, și vocea mi-a devenit doar o șoaptă. O să moară. Și totul din cauza mea.

Gwri m-a studiat atent. Părea să-mi asculte cele mai lăuntrice gânduri, fără să bage în seamă huruitul continuu din valea de sub noi.

– Ce-ai făcut?

– Am găsit scoica vorbitoare, ale cărei puteri au adus-o aici.

Gwri și-a lăsat capul într-o parte, aruncându-și o cascadă de păr peste un braț.

– Nu, Merlin. Gândește-te bine!

Nedumerit, mi-am frecat bărbia.

– Dar scoica…

– Gândește-te bine!

Am întâlnit privirea Rhiei.

– Vrei să spui… eu am fost. Nu scoica.

Femeia a încuviințat din cap.

– Scoica a avut nevoie de puterea ta pentru a o face. Puterea Săriturii, oricât de neformată ar fi ea în tine. Într-o zi, poate, vei ajunge să controlezi acea putere. Atunci, vei putea trimite oameni, sau lucruri, sau vise. Vei putea călători prin lumi, sau chiar prin timp, așa cum vei vrea.

– Timp? am repetat, căci o amintire vagă mi s-a ivit în minte. Când eram foarte mic, visam adeseori că mă întorceam înapoi în timp. Serios! Doar ca să pot retrăi iar și iar momentele mele preferate.

Un zâmbet ușor i s-a întins pe față.

– Poate că vei ajunge să controlezi și asta. Atunci vei începe să întinerești cu fiecare zi, în vreme ce toată lumea din jurul tău va îmbătrâni.

Deși ideea mi-a stârnit curiozitatea, am clătinat din cap.

– Ăsta e numai un vis. Mă tem că n-o să pot niciodată să controlez ceva. Uite ce dezastru am provocat când mi-am adus mama în Fincayra!

– Spune-mi, mi-a cerut Gwri, ce-ai învățat din asta?

Un alt cutremur a scuturat pământul. Mai multe pietre din peretele de stâncă de lângă noi s-au desprins și au trimis în sus un nor de praf în vreme ce se rostogoleau cu zgomot în valea de dedesubt. M-am apucat de toiag pentru a-mi păstra mai bine echilibrul.

– Păi, am aflat că Săritura, la fel ca orice magie, presupun, are limitele ei.

– Adevărat! Chiar și marele spirit Dagda are limitele lui. Căci, în ciuda a tot ce știe despre puterile universului, nu poate aduce înapoi la viață pe cineva care a murit. Gwri a părut deodată îndurerată, ca și cum și-ar fi amintit ceva ce se petrecuse cu mult timp în urmă. După un lung moment de tăcere, a vorbit din nou: Ai mai învățat și altceva?

Am șovăit, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul.

– Păi… că trebuie să te gândești bine înainte de a aduce pe cineva sau ceva într-un loc nou, căci ceea ce faci poate avea consecințe neașteptate. Unele serioase.

– Și de ce crezi tu că e așa?

Strângând în mână capătul noduros al toiagului, m-am gândit bine.

Vântul șuiera peste marginea peretelui de stâncă, atingându-mi fața.

– Pentru că, știi, am răspuns eu, o acțiune e legată de alta. Dacă arunci o singură pietricică într-un loc greșit, ai putea stârni o avalanșă de stânci. Adevărul e că *totul este legat de tot*.

Gwri a izbucnit în râs, în aceeași clipă în care din toiagul meu au țâșnit flăcări albastre. Un cerc auriu de lumină a strălucit în aer în jurul lui Gwri și pe toiag a apărut imaginea unei stele într-un cerc. Mi-am trecut degetele peste ea.

– Ai învățat bine, Merlin. Totul are importanța sa în marele și minunatul Cânt al Stelelor.

Amintindu-mi de fraza de pe pereții din Arbassa, am încuviințat din cap.

– Aș vrea doar să fi știut suficient de mult cât să folosesc puterea Săriturii chiar acum. Căci trebuie să găsesc drumul, și încă repede, către bârlogul unui dragon, deși habar n-am unde să caut.

Gwri s-a întors către est, cu părul ei lung sclipind.

– Dragonul pe care îl cauți este același care, cu multă vreme în urmă, a fost cufundat într-un somn fermecat de către bunicul tău, Tuatha. Și totuși, nici măcar puterile bunicului tău n-au fost suficient de mari pentru a-i rezista lui Balor, paznicul Fântânii către Cealaltă Lume – deși asta contează prea puțin pentru tine, de vreme ce tot trebuie să ajungi până în Insula Uitată înainte să te duci acolo.

Cu un deget, am trasat noul semn de pe toiagul meu.

– Ai putea oare să ne trimiți la bârlogul dragonului?

Ochii lui Gwri au sclipit puțin mai intens.

– Aș putea, da. Dar prefer să las pe altcineva să o facă. Cineva pe care îl cunoști, care poate ajunge acolo aproape la fel de repede ca mine.

Am schimbat cu Rhia priviri nedumerite.

Steaua a arătat către bufonul cel ursuz, întins cât era de lat pe grămada uriașă de ferigi.

– Prietenul vostru care doarme acolo.

– Bumbelwy? Cred că glumești!

Râsul lui Gwri a răsunat din nou.

– Nu el, deși aș îndrăzni să spun că s-ar putea dovedi capabil de câteva

salturi surprinzătoare. A arătat din nou. Vorbesc de prietenul care doarme sub el.

Înainte să o întreb despre ce vorbea, Gwri a devenit tot mai luminoasă, până când a ajuns să strălucească atât de intens, încât chiar și cea de-a doua mea vedere n-a mai suportat să se uite la ea. La fel ca Rhia, mi-am întors privirea. Câteva secunde mai târziu, lumina a scăzut brusc. Ne-am întors spre ea, doar ca să descoperim că Gwri-cea-cu-Păr-Auriu dispăruse.

În acea clipă, mormanul de frunze și crengi s-a mișcat.

XXVII. O altă trecere

Grămada de crengi s-a înclinat deodată într-o parte, aruncându-l în aer pe adormitul Bumbelwy. Clopoțeii au zăngănit ca barosul unui fierar, iar țipătul lui, auzit bine peste huruitul din vale, s-a alăturat strigătelor surprinse ale Rhiei și ale mele.

Aruncând în toate părțile crengi, frunze și ferigi pe movila înierbată, grămada de frunze s-a aplecat, s-a răsucit – și s-a ridicat în fund. Două brațe enorme s-au întins în lături, în vreme ce o pereche de picioare păroase s-au eliberat din grămada de verdeață. Un cap s-a înălțat, dând la iveală doi ochi mari rozalii și o gură cât o cavernă, deschisă într-un căscat. Sub ochi se vedea un nas pantagruelic, umflat ca un cartof.

– Shim! am strigat eu și Rhia într-un glas.

După ce și-a terminat căscatul, uriașul s-a uitat în jos la noi surprins. Și-a frecat ochii, apoi s-a uitat din nou.

– Visez? Sau chiar sunteți voi?

– Chiar suntem noi, am confirmat.

Shim și-a încrețit nasul, neîncrezător.

– Zău, sincer, cinstit?

– Zău, sincer, cinstit, a răspuns Rhia, făcând un pas înainte și bătându-l ușor pe un picior, care se înălța mult deasupra ei. Mă bucur să te văd din nou, Shim.

Cu un zâmbet larg, uriașul a întins în jos o mână și ne-a ridicat în palma

lui.

– Cred că încă visez! Dar sunteți voi, chiar voi! Și-a apropiat puțin nasul și a adulmecat. Mirosiți a pâine. A pâine bună.

Am încuviințat din cap.

– Ambrozie. Cum am mâncat în noaptea aia cu Cairpré. Ți-aduci aminte, bunule Shim? Îmi pare rău că nu ți-am adus și ție puțină! Dar, vezi tu, ne grăbim. Ne grăbim foarte tare.

Nasul lui imens s-a încrețit din nou.

– Tot mai ești plin de sminteală?

– Poți să zici și așa.

– Încă din ziua aia în care ne-am întâlnit prima dată ești plin de sminteală! Uriașul s-a zguduit când a izbucnit într-un râs bubuitor, și s-a legănat pe movila înierbată, făcând câteva pietre să se desprindă și să se prăvălească la vale. În ziua aia era cât pe ce să fii înțepat de mii de albine.

– Iar tu nu erai decât o minge de miere pusă pe boacăne.

Rhia, care reușise să se ridice în genunchi, sprijinindu-se în palma imensă, a adăugat:

– Erai așa de mic, încât am fost convinsă că ești un pitic.

Ochii rozalii ai lui Shim au sclipit de mândrie.

– Io nu mai sunt mic!

Un alt bubuit tunător din vale a umplut văzduhul, zguduind creasta pe care stăteam. Chiar și brațul puternic al lui Shim s-a legănat ca un copac în furtună. Rhia și cu mine ne-am agățat de degetul lui mare, ca să nu cădem.

Expresia lui a devenit serioasă.

– Se lucrează din greu acolo jos. Io ar trebui să aduc crengile cu care să se pregătească cina. A părut dintr-odată rușinat. Voiam doar să mă tăvălesc prin frunze și pe urmă să trag un pui de somn. Un pui de somn mic.

– Ne bucurăm c-ai făcut-o, am zis. Avem nevoie de ajutorul tău.

Un geamăt prelung și îndurerat s-a auzit dinspre crengile risipite în capătul îndepărtat al movilei. Înainte să apuc să spun ceva, Shim a întins mâna liberă și l-a ridicat pe Bumbelwy de după pelerina lui grea. Acoperit cu ferigi strivite și crengi rupte, cu fața toată numai o încruntătură până la multele straturi de bărbii, bufonul mohorât părea cel mult pe jumătate viu.

Rhia l-a privit îngrijorată pe bufonul care se legăna în aer.

– L-ai văzut cum a zburat când s-a trezit Shim?

I-am aruncat un zâmbet sardonic.

– Poate că aia era săritura despre care vorbea Gwri.

– Oooh! a gemut Bumbelwy, ținându-se de cap. Îmi simt capul ca o piatră care tocmai a săltat în jos, pe unul din pereții ăștia. Cred că m-am rostogolit de pe grămada aia de… Deodată și-a dat seama că era cărat peste dâmb de un uriaș și a început să se zbată, lovind degetul mare imens care îi ținea agățată pelerina. Ajutoooor! O să fiu mâncat!

Shim a mârâit și a clătinat din cap către bufonul ponosit.

– Nu ești prea gustos, asta-i ușor de văzut. Nu te-aș băga în gură pentru nimic în lume.

I-am făcut un semn cu mâna lui Bumbelwy.

– Nu-ți face griji! Uriașul ăsta e prietenul nostru.

Bumbelwy, legănându-se prin fața nasului lui Shim, continua să dea din mâini și din picioare disperat.

– Ce tragedie! se văita el. Tot umorul și toată înțelepciunea mea, pierdute pentru totdeauna în gâtlejul unui uriaș!

Shim i-a dat drumul în palma celeilalte mâini. Bumbelwy a aterizat grămadă lângă mine și Rhia. S-a chinuit să se ridice în picioare, a încercat să-i tragă un pumn în nas lui Shim, s-a împiedicat și a căzut din nou în propriul nas.

Un zâmbet imens a apărut pe fața lui Shim.

– Cel puțin e caraghios, a remarcat el.

Bumbelwy, care încerca să se ridice din nou, a încremenit.

– Vorbești serios? Suficient de caraghios cât să te fac să râzi?

– Nu chiar atât de caraghios, a tunat Shim, cu o voce atât de puternică, încât aproape că ne-a zburat pe toți din palma lui. Suficient de caraghios cât să mă faci să zâmbesc.

Bufonul s-a ridicat în cele din urmă în picioare, încercând să-și țină echilibrul în vreme ce își îndrepta umerii și își aranja pelerina.

– Bunule uriaș, ești mai inteligent decât am crezut la început. A făcut o plecăciune stângace. Eu sunt Bumbelwy cel Voios, bufonul…

– Nimănui, i-am tăiat-o eu și, ignorându-i privirea furioasă, i-am spus lui Shim: Cum ziceam, avem nevoie de ajutorul tău. Trebuie să ajungem la bârlogul dragonului adormit, cel pe care l-a înfruntat Tuatha cu mult timp în urmă.

Zâmbetul uriașului s-a stins, în vreme ce vântul se întețea și urla peste pereții de stâncă.

– Cred că glumești!

– Mă tem că nu, a spus Bumbelwy, redevenind posomorât. Ai putea foarte bine să ne mănânci acum, înainte s-o facă dragonul.

– Dacă e cu-adevărat un dragon adormit, a întrebat Rhia, cât de periculos poate fi?

– Foarte, a bubuit Shim, și tot trupul i s-a legănat ca un copac enorm în furtună. În primul rând, chiar dacă doarme, dragonul e tot flămând. În ultimul rând, se poate trezi oricând. A tăcut puțin, lăsându-și capul imens într-o parte, semn că se gândea. Nimeni nu știe când se va destrăma vraja de adormire a lui Tuatha și se va trezi dragonul. Deși legendele spun că se va întâmpla în cea mai întunecată zi din viața Fincayrei.

Bumbelwy a oftat.

– Sună ca o zi obișnuită pentru mine.

– Taci din gură! M-am uitat în sus la Shim. Vrei să ne duci într-acolo chiar acum?

– În regulă. Da' asta e sminteală! Sigur, precis, absolut! A aruncat o privire peste dâmbul presărat cu crengi și și-a mușcat buza groasă. Da' mai întâi tre' să duc crengile astea jos, în Varigal.

– Te rog, nu! l-am implorat. Am cercetat cerul după-amiezii, temându-mă că voi vedea ridicându-se așchia lunii. Fiecare minut contează acum, Shim. Mi s-a scurs aproape tot timpul.

– Bănuiesc că deja am întârziat cu crengile astea ascuțite.

– Atunci vrei să ne duci?

Shim a răspuns ridicându-se și făcând un singur pas enorm de-a lungul crestei. Scuturați de mișcare, ne-am rostogolit grămadă în palma lui. Să ne desprindem unii de alții a fost și mai greu din cauza mersului săltat al uriașului, dar în cele din urmă am reușit. Cu excepția lui Bumbelwy, a cărui

pelerină i se înfășurase strâns în jurul capului și umerilor. În vreme ce se zbătea să se elibereze, clopoțeii lui erau din fericire tăcuți sub pelerină.

Între timp, Rhia și cu mine ne-am târât până la marginea palmei lui Shim și ne-am uitat prin spațiile dintre degetele lui. Vântul vâjâia pe lângă fețele noastre pe când priveam cum se schimba peisajul. Atât de mari erau pașii lui Shim, încât cântecul uriașilor și huruitul muncii lor s-au stins curând cu totul. Pășea peste câmpiile cu bolovani ca și cum ar fi fost doar niște grămăjoare de pietricele, strivind lespezi de piatră sub tălpile lui. Trecători de munți, pentru care noi am fi avut nevoie de zile întregi pentru a le escalada, el le-a urcat în câteva minute. A traversat crevase adânci cu ușurința unui iepure care sare peste un băț.

În scurt timp, terenul a început să devină neted. Pante molcome împădurite au înlocuit crestele acoperite cu zăpadă, în vreme ce văile s-au lărgit, transformându-se în pajiști întinse, smălțuite cu flori mov și galbene. Shim s-a oprit doar o dată, ca să sufle peste ramurile unui măr, făcând să se reverse peste noi o ploaie de fructe. Spre deosebire de Bumbelwy, care nu-și recăpătase pofta de mâncare, eu și Rhia am mușcat cu lăcomie din mere.

Shim s-a grăbit mai departe atât de tare, încât de-abia observasem întinderea albastră tot mai mare din față, când piciorul lui greu a intrat pleoscăind în apă. O clipă mai târziu, înainta cu greu printr-un canal, înconjurat de un stol de pescăruși care țipau. Vocea lui a bubuit, speriind păsările.

– Mi-aduc aminte când m-ai cărat peste un râu învolburat.

– Așa e! am strigat, ca să fiu auzit peste vuietul vântului și țipetele păsărilor. Traversarea apei a fost așa de anevoioasă, c-a trebuit să te duc pe umeri.

– Asta nu s-ar întâmpla acum! Sigur, precis, absolut!

Mi-am întors cea de-a doua vedere către canal și am observat la orizont o linie de dealuri întunecate, la fel de colțuroase ca niște dinți zimțați. Ținuturile Pierdute. Îmi aminteam prea bine cuvintele folosite de Cairpré pentru a descrie acel teritoriu. „Neexplorate și neconsemnate pe vreo hartă.“ Cu un dragon ucigaș care dormea pe undeva pe acele dealuri, nici nu era de mirare de ce. Instinctiv, am dus mâna la mânerul sabiei.

Câteva minute mai târziu, Shim a ieșit din canal și a urcat pe mal, lipăind cu picioarele lui păroase. Ne-a așezat pe suprafața lată și netedă a unei stânci. Nicio floare, nici măcar iarbă nu creștea acolo. Și nici lumina strălucitoare a amurgului ce se apropia nu putea arunca nuanțe mai calde pe pământ. Doar un strat de cenușă neagră, lucioasă acoperea stâncile, întinzându-se mult în interior, către pantele dealurilor. În aer era un miros greu de cărbune, ca o vatră de foc părăsită.

Mi-am dat seama că întreaga coastă, cu tot ce crescuse odinioară pe ea, fusese probabil pârjolită de flăcări puternice. Până și stâncile înseși arătau crăpate și îndoite, arse de sufluri repetate de aer extrem de încins. Apoi, cercetând cu privirea dealurile crestate, am descoperit sursa: un vălătuc subțire de fum care se ridica dintr-o groapă aflată nu departe spre interiorul ținutului.

– Acolo mergem, am declarat.

Shim și-a aplecat chipul îngrijorat atât de jos, încât bărbia lui aproape a atins capătul toiagului meu.

– Ești sigur? Nimeni nu se duce dinadins să viziteze un dragon.

– Eu mă duc.

– Tu ești smintit! Știi asta?

– Știu asta. Prea bine, crede-mă!

Ochii umezi ai uriașului au clipit.

– Atunci, mult noroc! Îmi lipsești. Și tu, dulce Rhia. Sper să fac o altă trecere cu tine într-o zi.

Clopoțeii lui Bumbelwy au zornăit când el a dat din cap și a spus:

– Cu bârlogul dragonului atât de aproape, probabil că n-o să mai existe o altă zi.

La aceste cuvinte, Shim și-a îndreptat spatele. S-a mai uitat în jos la noi o clipă, apoi s-a întors și a pășit direct în canal. Soarele care apunea, colorând cerul spre vest cu dungi violacee și roz, îi contura capul și umerii masivi. Sus, deasupra lui, o semilună palǎ urca pe cer.

XXVIII. Eliminarea

În loc să încerc să mă apropii de bârlogul dragonului în timpul nopții, am decis să aștept până în zori. Pe când ceilalți dormeau cu intermitențe pe stâncile înnegrite, eu am rămas treaz, chibzuind. Căci cea de-a șasea lecție, cea a Eliminării, putea să însemne un singur lucru.

Trebuia să ucid dragonul.

La acest gând, am simțit cum mi se înnoadă stomacul. Cum putea un băiat, chiar și un băiat înarmat cu o sabie magică, să înfăptuiască așa ceva? Dragonii, după cum știam din poveștile mamei mele, erau incredibil de puternici, uluitor de rapizi și extraordinar de deștepți. Mi-am amintit de seara în care, cu fața luminată de focul care ardea în coliba noastră de pământ, ea îmi descrisese un dragon care nimicise o duzină de uriași cu o singură lovitură de coadă, apoi îi fripsese pentru cină cu răsuflarea lui de foc.

Și atunci, cum aveam să reușesc? Spre deosebire de vrăjitorul Tuatha, eu nu cunoșteam nicio vrajă care m-ar fi putut ajuta. Știam doar că un dragon, adormit sau nu, era înspăimântător dacă te apropiai de el, și aproape imposibil de eliminat.

Când primele raze ale soarelui au atins țărmul carbonizat, întinzându-se asemenea unui foc peste valuri, m-am ridicat în picioare fără nicio tragere de inimă. Îmi simțeam mâinile reci, la fel și inima. Am scos unul din merele lui Shim din buzunarul tunicii și am luat o mușcătură. Deși era proaspăt și aromat, abia i-am simțit gustul. Când n-a mai rămas din el decât cotorul, l-am aruncat.

Rhia s-a ridicat în capul oaselor.

– N-ai dormit deloc, nu-i așa?

Eu am privit spre conturul zimțat al dealurilor, acum colorate în roz.

– Nu. Și n-am putut încropi nici măcar o urmă de plan. Dacă ai cât de cât minte, rămâi aici. În caz că supraviețuiesc, mă întorc după tine.

Ea a scuturat din cap atât de viguros, încât unele din frunzele prinse în buclele ei castanii au căzut pe pământ.

– Credeam c-am discutat asta deja. Când eram lângă Lacul Feței.

– Dar de data asta riscurile sunt prea mari. Rhia, m-ai tot avertizat încă de pe Dealurile Întunecate că aș putea să mă rătăcesc. Ei bine, adevărul e că

există mai multe modalități de a te rătăci. Și exact așa mă simt acum. Am răsuflat încet și prelung. Nu înțelegi? Doar un vrăjitor, un vrăjitor adevărat, poate înfrânge un dragon! De fapt, nu știu de ce ai nevoie pentru a fi vrăjitor – putere, sau pricepere, sau spirit. Cairpré a spus că de toate astea la un loc, și încă de și mai multe. Tot ce știu e că, orice ar fi, eu nu le am.

Fața Rhiei s-a lungit.

– Nu cred asta. Și nici mama ta nu o crede.

– Cu toate instinctele tale bune, de data asta te înșeli. M-am uitat la Bumbelwy, ghemuit sub pelerina lui grea. Să-i ofer și lui alternativa pe care ți-am oferit-o ție?

Bufonul deșirat s-a rostogolit deodată spre noi.

– Vin, dacă asta vrei să spui. Și-a întins brațele lungi. În caz c-ai avut vreodată nevoie de spiritul și de buna mea dispoziție, ei bine, acum e momentul, în ziua morții tale iminente.

Cu o expresie la fel de sumbră ca a lui Bumbelwy, m-am întors spre dealuri. Dintr-una din crestăturile asemănătoare cu niște pene de despicat lemne, se înălța o coloană întunecată de fum. Se răsucea către cer, urâțind răsăritul soarelui. Am făcut un pas spre ea. Apoi altul. Și încă unul. La fiecare pas, capătul de jos al toiagului meu păcănea pe stânci la fel ca o ușă care se închide cu zgomot.

Am străbătut pământul pârjolit, cu Rhia alături și Bumbelwy puțin în urmă. Știind că era esențial să ne apropiem pe furiș, am încercat să pășim la fel de tăcut ca niște vulpi. Nimeni nu vorbea. Mi-am pus toiagul pe umăr, ca să nu mai lovească pietrele. Bufonul chiar și-a încleștat degetele pe pălărie, ca să înăbușe clinchetul clopoțeilor. Pe măsură ce ne apropiam de gaura fumegândă, presimțirile mele negre deveneau tot mai puternice. Chiar dacă dragonul aștepta poate cea mai întunecată zi a Fincayrei ca să se trezească, cu siguranță ziua mea cea mai rea sosise.

Un sunet grav, huruit, a ajuns până la noi peste câmpia înnegrită. Adânc precum corzile de bas de la o harpă titanică. Regulat ca respirația. Era, știam bine, sunetul sforăitului de dragon. Creștea tot mai mult pe măsură ce ne apropiam.

Aerul a devenit fierbinte, supărător de fierbinte, iar stâncile s-au înălțat în

grămezi carbonizate. Pas cu pas, în tăcere, ne-am apropiat de coloana de fum. Aici, stâncile nu numai că fuseseră arse de flăcări, dar și lovite și presate sub o greutate enormă. Bolovanii fuseseră striviți. Râpele, netezite. Toate ființele vii fuseseră nimicite. Eliminate.

Abia îndrăznind să respirăm, am traversat o grămadă de pietre strivite. Deodată, Bumbelwy s-a poticnit și a căzut. Mai multe pietre s-au prăvălit săltând în josul grămezii, lovindu-se de pietrișul de la poalele dealului. Sunetul acela a fost însă acoperit de zornăitul puternic al clopoțeilor lui. Au răsunat strident, stârnind printre dealuri un ecou ca de tunet.

M-am uitat urât la el și i-am șoptit:

– Scoate-ți blestemata aia de pălărie, netot împiedicat! O să trezești dragonul înainte chiar să ajungem acolo!

El s-a încruntat. Fără tragere de inimă, și-a scos pălăria în trei colțuri și a îndesat-o sub pelerină.

Am pornit înainte în groapa cu pereți drepți, ștergându-mi fruntea de sudoare. Chiar și prin ghete, tălpile picioarelor îmi ardeau. Aerul încins vălurea asemenea apei, vibrând de la puterea sforăitului. Totul mirosea îngrozitor a cărbune ars. Cu fiecare pas pe care îl făceam, pereții de piatră se strângeau mai mult, cufundându-mă în întuneric.

Deodată, m-am oprit. Căci acolo, învăluit în parte de umbre, stătea întins dragonul. Era chiar mai mare decât mă temusem, la fel de uriaș ca o coastă de deal. Încolăcit precum un șarpe uriaș, trupul lui verde cu portocaliu, acoperit cu solzi groși, mai c-ar fi putut umple Lacul Feței. Capul, cu fum ieșindu-i din nări, stătea lăsat peste piciorul stâng din față. Sub nas avea un șir de solzi atât de înnegriți de fum, încât semănau cu o mustață enormă. Fiecare inspirație dădea la iveală șirurile de dinți ascuțiți; fiecare expirație îi flexa mușchii puternici ai umerilor și îi scutura aripile imense strânse pe spate. Ghearele, la fel de ascuțite ca sabia de la centura mea, dar de zece ori mai lungi, luceau în lumina dimineții timpurii. La jumătatea unei gheare, ca un inel supradimensionat, zăcea un craniu suficient de mare cât să-l compari cu al lui Shim.

Sub burta solzoasă sclipeau și străluceau o mulțime de comori. Coroane și coliere, săbii și scuturi, trompete și fluiere – toate făurite din aur sau argint,

toate incrustate cu pietre prețioase. Rubine, ametiste, jaduri, smaralde, safire și perle uriașe zăceau împrăștiate peste tot. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că ar exista o asemenea comoară uriașă. Și totuși nu am simțit absolut nicio dorință de a o cerceta, căci peste tot erau împrăștiate cranii de toate mărimile și formele, unele de un alb lucios, altele pârjolite de foc.

Am pătruns mai adânc în groapă, cu Rhia și Bumbelwy chiar în spatele meu. Ne-am înfiorat la unison la auzul respirației domoale, ritmice a dragonului. Ochii lui enormi erau închiși, deși nu complet, lăsând niște fante de un galben arzător. Nu puteam să-mi alung senzația că bestia asta era tot atât de trează pe cât era de adormită.

În acea clipă, fălcile dragonului s-au deschis cu un pocnet. O limbă subțire de foc a țâșnit afară, pârlind stâncile negre și câteva cranii rătăcite. Bumbelwy a sărit în spate, scăpându-și pălăria cu clopoței din pelerină. Pălăria s-a lovit de pietrele de la picioarele lui cu un zăngănit strident.

Dragonul a fornăit brusc și și-a mișcat trupul uriaș. Pleoapele i-au tremurat, deschizându-se încă puțin. Bumbelwy a icnit de spaimă. Picioarele au început să-i tremure. Văzând că era gata să leșine, Rhia l-a înșfăcat de braț.

Apoi, cu o încetineală înspăimântătoare, dragonul a ridicat gheara pe care se afla craniul uriaș. Asemenea cuiva care se pregătea să mănânce o delicatesă rară, a adus-o la nări, savurându-i aroma. Pleoapele i-au tremurat, dar nu s-au deschis, în vreme ce a eliberat un jet de flăcări dogoritoare. În cele din urmă, după ce frigerea s-a încheiat, buzele violete ale dragonului au apucat craniul și l-au tras de pe gheară. Un crănțănit puternic a răsunat în groapă, sunetul unor dinți enormi care transformau craniul în așchii. Cu un imens nor de fum, dragonul și-a reluat sforăitul.

Toți trei ne-am cutremurat în același timp. Aruncându-i o privire sumbră Rhiei, i-am întins toiagul. Simultan, mi-am pus mâna dreaptă pe mânerul sabiei. Încet, foarte încet, am tras-o din teacă. În vreme ce ieșea, tăișul a sunat ușor, ca o melodie îndepărtată. Dragonul adormit a mârâit dintr-odată, scoțând pe nări un nor de fum gros. Urechile lui ascuțite s-au ridicat, încordate ca să distingă de unde venea sunetul. Între timp, visul a părut să i se schimbe. A mârâit cu răutate, și-a dezgolit dinții și a spintecat aerul cu

ghearele.

Eu am rămas încremenit, ca o statuie. Brațul a început să mă doară fiindcă țineam sabia grea deasupra capului, dar nu îndrăzneam să o las în jos, de teamă să nu scoată un alt sunet. După câteva minute, dragonul a părut să se relaxeze puțin. Mârâitul s-a potolit și ghearele au rămas nemișcate.

Cu grijă, am înaintat furișat pe pietre, făcând câte un pas mic o dată. Dragonul se înălța deasupra mea, și fiecare solz al lui era la fel de mare cât tot trupul meu. Transpirația îmi ustura ochii. „Dacă nu pot lovi decât o dată, unde să lovesc?“ Acei solzi groși îi acopereau pieptul, picioarele, spatele, coada și chiar urechile portocalii. Poate că, dacă îmi înfigeam sabia într-unul din ochii închiși, era de ajuns.

M-am apropiat tot mai mult. Aerul încărcat de fum mă făcea să tușesc, dar m-am chinuit să mă abțin. Mâna mi s-a încleștat pe mânerul sabiei.

Deodată, coada a lovit cu putere, ca un bici monstruos. Nu am avut timp nici măcar să mă mișc, darămite să fug. Când coada a plesnit pe toată lungimea ei, unul dintre țepii din vârf s-a încolăcit strâns în jurul pieptului meu, scoțându-mi tot aerul din plămâni. În aceeași clipă, alt spin s-a înfășurat în jurul brațului care ținea sabia, împiedicându-mă să o mișc.

Eram total neputincios.

Rhia a scos un țipăt înăbușit. Am simțit cum dragonul se încordează din nou și mă strânge mai tare. Și totuși, crăpăturile galbene ale ochilor lui nu s-au deschis mai mult. Părea să fie încă adormit, sau pe jumătate adormit. Și, judecând după arcuirea buzelor sale, părea să se bucure de un vis cât se poate de real, despre înghițirea unui băiat cu o sabie.

La periferia celei de-a doua vederi, am văzut-o pe Rhia căzând în genunchi. Bumbelwy a îngenuncheat stângaci lângă ea. Capul îi atârna pe bărbiile lui voluminoase. Apoi, pe neașteptate, a început să cânte. Era, mi-am dat eu seama curând, un cântec funebru, intonat cu o voce joasă, de jale. Oricât m-aș fi zvârcolit în strânsoarea dragonului, m-am zvârcolit și mai mult la cuvintele bufonului.

Un dragon savurează tot ce mănâncă, să știi,
Dar prețuiește mai mult delicatesele vii,

Ce pân' să moară se zbat și țipă fără minte,
Ca umplutură-n a dragonului plăcinte.

Oh, dragonule, ce mănânci tu e-amicul meu!
Vai, ce dulce e carnea din prânzul tău!

Dragonului îi plac crănțănitul de oase
Și strigătele de moarte, și gemetele joase
Ale celor dispăruți fără urmă în bestie,
În adâncul ei spațiu de digestie.

Oh, dragonule, ce mănânci tu e-amicul meu!
Vai, ce dulce e carnea din prânzul tău!

Prietenul meu, în gura dragonului îngropat,
Un ultim cuvânt să spună n-a mai apucat,
Căci a alunecat în acea gaură pe nesimțite,
Cu vorbele de despărțire pe de-a-ntregu' înghițite.

Oh, dragonule, ce mănânci tu e-amicul meu!
Vai, ce dulce e carnea din prânzul tău!

Înainte chiar ca Bumbelwy să termine, fălcile dragonului s-au deschis. Am privit îngrozit cum au ieșit la iveală șirurile de dinți zimțați, înnegriți de flăcări. Cu toată puterea, m-am zbătut să scap. Dar coada a strâns doar mai tare, iar fălcile s-au deschis mai larg.

Deodată, din adâncimile aflate dincolo de fălcile căscate, s-a auzit un sunet aspru, răgușit, care nu putea fi decât un singur lucru. Un hohot de râs. Un râs adânc, hârâit, puternic. Un nor mare de fum s-a înălțat odată cu el, întunecând aerul. Râsul a continuat, rostogolindu-se prin trupul șerpuit al dragonului, scuturându-i întâi capul, apoi gâtul, apoi burta gigantică și în cele din urmă coada. Curând, toată fiara era zguduită de un râs hârâit, care o făcea să se legene pe comoara lui.

Coada și-a slăbit de tot strânsoarea. Am căzut pe pământ cu răsuflarea tăiată, amețit, dar viu. M-am târât iute prin norul negru, trăgând după mine sabia. O clipă mai târziu, Rhia a alergat spre mine și m-a ajutat să mă ridic.

Tușind din cauza fumului, am ieșit cu pași împiedicați din gaură. În spatele nostru, râsul aspru al dragonului a început să se domolească. În câteva clipe, sforăiturile lui sonore răsunau din nou. M-am uitat înapoi și am văzut fantele înguste ale ochilor lui lucind în umbră. Când în cele din urmă am ajuns suficient de departe de bârlogul dragonului, ne-am prăbușit pe o bucată netedă de piatră neagră. Rhia și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu. O îmbrățișare cu totul altfel decât cea a dragonului!

Am strâns-o și eu. Apoi m-am întors către Bumbelwy și, cu o voce răgușită, i-am spus:

– Știi, ai reușit! L-ai făcut pe dragon să râdă.

Bumbelwy a lăsat capul în jos.

– Știu. Un lucru teribil, teribil. Mă simt umilit. Distrus.

– Cum adică? L-am scuturat de umăr. M-ai salvat!

– Teribil, a repetat bufonul ursuz. Pur și simplu teribil! Din nou am făcut praf discursul! Cântam unul dintre cele mai triste, mai îndurerate imnuri ale mele. Unul care ar trebui să frângă inima oricui. Și-a mușcat buza. Dar ce efect a avut, în schimb? L-a gâdilat. L-a distrat. Când încerc să distrez, întristez, și când încerc să mâhnesc, amuz. Oh, sunt un eșec! Un groaznic eșec! A oftat îmbufnat. Și, ca totul să fie și mai rău, mi-am pierdut pălăria. Pălăria mea de bufon! Așa că, pe lângă faptul că nu vorbesc ca un bufon, acum nici nu mai arăt ca unul.

Rhia și cu mine ne-am privit amuzați. Apoi, fără întârziere, mi-am scos o gheată.

Bumbelwy m-a privit întristat.

– Te-ai lovit la picior? m-a întrebat.

– Nu. Am o promisiune de ținut.

Și, spunând acestea, mi-am înfipt dinții în limba de piele a ghetei. Am rupt o bucată și am început să mestec viguros. Oricât aș fi mestecat, n-aveam cum să înmoi pielea, deși mi-a umplut gura cu gustul de pământ, iarbă și transpirație. Cu mare greutate, am înghițit.

Lui Bumbelwy i s-a tăiat deodată răsuflarea. Și-a îndreptat puțin spatele. Bărbiile lui cu falduri s-au ridicat ușor. Nu zâmbea, nici măcar nu rânjea. Dar, cel puțin pentru o clipă, nu se mai încrunta.

Când am dat să mai mușc o dată din limba ghetei, și-a pus mâna pe spatele meu.

– Oprește-te! O înghițitură ajunge. S-ar putea să ai nevoie de gheata aia pentru altceva.

Un sunet ciudat, înecat, aproape ca un chicotit înăbușit, a ieșit din gâtlejul lui.

– Chiar l-am făcut să râdă, așa-i?

– Într-adevăr, l-ai făcut!

Încruntarea a revenit.

– Mă îndoiesc însă că aș mai putea să o fac o dată. A fost doar o întâmplare fericită.

Am clătinat din cap în timp ce îmi puneam gheata la loc.

– N-a fost deloc o întâmplare fericită. Ai putea s-o faci din nou.

Bumbelwy și-a scos pieptul înainte și s-a proptit în fața mea.

– Atunci, când o să te duci înapoi în cuptorul ăla fumegând ca să încerci să omori bestia, o să vin cu tine.

– La fel cum o să vin și eu, a declarat Rhia.

M-am uitat un moment la expresiile lor loiale, apoi mi-am băgat sabia la loc în teacă.

– N-o să fie nevoie să veniți. Cum stăteam pe piatra arsă, m-am aplecat spre ei. Vedeți voi, n-am de gând să omor dragonul.

S-au holbat amândoi la mine. Ridicând toiagul, Rhia a spus:

– Trebuie s-o faci, nu-i așa? Cum altfel poți să înveți prima lecție a Eliminării?

Am întins mâna după toiagul din lemn de tsuga și l-am rotit încet în palmă.

– Cred c-am învățat-o deja.

– Poftim?

Trecându-mi degetele peste capătul noduros al toiagului, m-am uitat spre bârlogul întunecat.

– Ceva mi s-a întâmplat atunci când a râs dragonul.

– Așa e, s-a arătat de acord Bumbelwy. Te-ai eliberat din coada lui.

– Nu, la altceva mă refer. Ați auzit cât de plin și de sănătos a fost râsul ăla?

M-a făcut să cred că, ei bine, oricât de rău și de însetat de sânge e dragonul, nu poate să fie complet nemilos. Altfel… n-ar putea râde așa.

Bumbelwy s-a uitat la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

– Pun pariu că dragonul ăla a râs de fiecare dată când a distrus un sat, a remarcat el.

Am încuviințat din cap.

– Probabil că da. Dar ceva din râsul lui m-a făcut să cred că, într-un fel, nu e chiar atât de diferit de tine și de mine. Că are și calități. Chiar dacă noi nu le înțelegem.

Rhia a schițat un zâmbet.

Bumbelwy însă s-a încruntat.

– Nu înțeleg ce legătură are asta cu Eliminarea.

Am ridicat mâna dreaptă, murdară de cărbune, și am atins pleoapele ochilor mei nevăzători.

– Vezi ochii ăștia? Sunt inutili. Acoperiți pentru totdeauna de cicatrice, la fel ca obrajii mei. Și știi de ce? Pentru c-am încercat să distrug viața altui băiat. Nu știu dacă a supraviețuit, dar mă îndoiesc. Am încercat să îl elimin.

Fruntea lui Bumbelwy s-a încruntat și mai tare.

– Tot nu înțeleg.

– Ideea e asta: eliminarea este uneori necesară. Dar vine cu un preț. Poți să plătești cu trupul tău. Sau cu sufletul. Dar prețul trebuie întotdeauna plătit. Pentru că *fiecare ființă vie este prețioasă în felul ei*.

Toiagul meu a sfârâit, și din el a izbucnit o lumină albăstruie. Acolo unde nu fusese decât lemn gol, acum apăruse imaginea unei cozi de dragon.

– Cel de-al șaselea Cânt e încheiat! a exclamat Rhia. Acum mai ai doar unul, Cântul Vederii!

Bătând ușor în capătul toiagului, am cercetat coada de dragon, gravată nu departe de steaua strălucitoare înscrisă într-un cerc. Apoi mi-am îndreptat privirea spre întinderea lipsită de viață a coastei, la fel de înnegrită și de arsă ca interiorul unei gropi de foc, și am văzut canalul de un albastru intens și, dincolo de el, piscurile îndepărtate ale Varigalului.

– O mai fi doar un singur Cânt, dar și zilele ne sunt numărate deja.

Umerii lui Bumbelwy s-au plecat o dată în plus.

– Nu mai mult de trei, judecând după luna de azi-noapte, a spus el.

– Și trebuie să ajungem tocmai până la Insula Uitată și înapoi, am adăugat.

– Imposibil, a declarat bufonul. A clătinat din cap pentru a-și întări spusele, până când și-a amintit că nu mai avea clopoțeii. Merlin, te-ai descurcat bine, incredibil de bine, ca să ajungi aici. Dar tu, la fel ca noi, ceilalți, ai aruncat o privire înspre acel loc de pe stâncile înalte ale copăcenilor. Nimeni, în istoria cunoscută, n-a călcat vreodată pe Insula Uitată! Cum poți spera să ajungi acolo și să te întorci în trei zile?

Am încercat să-mi imaginez drumul pe care trebuia să-l străbatem – peste apă, peste piscuri, prin păduri și dincolo de acele bariere de vrajă care apărau insula. Să traversăm întreaga Fincayra, o călătorie plină de pericole neștiute. Cu tristețe, m-am întors spre Rhia.

– De data asta mă tem că Bumbelwy are dreptate. Acum nu mai avem vântul sau un uriaș care să ne ajute.

Rhia a bătut cu piciorul în stânca înnegrită de foc.

– N-am de gând să renunț. Am ajuns atât de departe! Ai șase din cele șapte Cânturi. Iar eu știu chiar și locul unde se află Fântâna spre Lumea Cealaltă.

Am sărit în picioare.

– *Ce* știi?

– Locul unde se află scara. Unde stă de pază Balor. Și-a trecut o mână prin păr, răsucindu-și câteva bucle pe degete. Gwri-cea-cu-Păr-Auriu mi l-a dat – mi-a trimis o imagine a locului direct în minte – când ne-a spus că Fântâna către Lumea Cealaltă nu e departe de bârlogul dragonului.

– De ce nu mi-ai zis?

– Ea mi-a cerut să n-o fac! S-a gândit că ai putea fi tentat să sari peste Insula Uitată.

Încet, m-am așezat din nou pe lespedea de piatră neagră. Apropiindu-mi fața de a Rhiei, am spus calm, dar hotărât:

– Asta este exact ce vom face!

– Nu se poate! a protestat ea. Va trebui să găsești sufletul Vederii înainte să ai o șansă de a-l învinge pe Balor. Nu-ți aduci aminte de cuvintele pe care le-ai aflat în Arbassa?

Dar grijă mare ai! Fântâna nu o încerca,
Până ce Cânturile nu le vei termina.

Căci primejdiile la fiecare pas pândesc,
Cu ochiul lui Balor mișelesc.

Ai să mori cu siguranță dacă încerci să te lupți cu Balor fără toate cele Șapte Cânturi.

Am simțit cum mi se strânge stomacul când mi-am amintit de avertismentul pe care mi-l dăduse Tuatha. „Ia aminte la cuvintele mele! Fără toate cele Șapte Cânturi, vei pierde mai mult decât ceea ce cauți. Îți vei pierde chiar viața."

Mi-am dres glasul.

– Dar, Rhia, dacă nu sar peste cel de-al șaptelea Cânt, mama mea va muri cu siguranță! Nu înțelegi? E singura noastră speranță. Singura noastră șansă.

Ea a mijit ochii.

– Simt că mai e ceva, nu-i așa?

– Nu. Te înșeli.

– Ba nu. Ți-e frică de ceva, așa-i?

– Tu, cu instinctele tale! am exclamat și mi-am strâns pumnii. Da, mi-e frică. De lecția Vederii. Mă sperie mai tare decât toate celelalte la un loc. Nu știu de ce, Rhia.

Ea a clătinat din cap și s-a rezemat pe spate de stânca arsă.

– Atunci, a spus Rhia, orice te așteaptă pe Insula Uitată este important. Trebuie să te duci acolo, Merlin. Atât pentru tine, cât și pentru Elen. Și mai e un motiv.

– Încă unul?

– Gwri mi-a mai spus ceva. A zis că, atunci când o să fii pe Insula Uitată, va trebui să găsești o rămurică de vâsc. Să o ai la tine în clipa în care intri în Fântâna către Cealaltă Lume. Te va ajuta să ajungi teafăr pe tărâmul lui Dagda. Fără ea, sarcina ta va fi mult mai dificilă.

– Sarcina mea n-ar putea să fie mai dificilă decât e deja! Te rog, Rhia. Nicio crenguță de vâsc nu poate fi atât de importantă, încât să justifice irosirea puținului timp rămas. Trebuie să mă ajuți! Arată-mi drumul ce duce

la Fântâna spre Lumea Cealaltă.

Ea și-a frecat gheata din scoarță de copac împletită pe stânca înnegrită.

– Ei bine… dacă o fac, și tu scapi cumva cu viață, îmi promiți ceva? a spus, și ochii i s-au umezit deodată. Chiar dacă nu sunt cu tine ca să-ți aduc aminte că mi-ai promis?

Am simțit un nod în gât.

– Sigur că îți promit. Și de ce n-ai fi cu mine?

– Nu contează asta. A clipit, stăvilindu-și lacrimile. Promite-mi că, dacă scapi cu viață, te vei duce într-o zi pe Insula Uitată, ca să înveți ceea ce trebuie să înveți acolo.

– Îți promit. Și am de gând să te iau cu mine.

Ea s-a ridicat brusc, cercetând cu privirea crestele întunecate.

– Atunci, hai să mergem! Ne așteaptă un drum greu.

Pescuitul cu vidra este o tehnică de pescuit în râuri care folosește vidre dresate. A fost practicat, începând din secolul al VI-lea, în Asia, apoi în Africa de Nord, Scandinavia, Europa Centrală și Insulele Britanice. În prezent, se mai folosește în sudul Bangladesh-ului.

Logres este ținutul regelui Arthur în literatura medievală dedicată Britanniei.

Vechi termen pentru magie sau ocultism

PARTEA A TREIA

XXIX. Ultima bucată de drum

Fără niciun cuvânt, Rhia ne-a condus și mai adânc în deșertul de pietriș. Undeva, pe aceste creste, se afla intrarea în lumea spiritelor – și căpcăunul ucigaș care o păzea. Și totuși, dacă Balor trăia într-adevăr aici, era lipsit de prezența oricărui lucru care respira, sau încolțea, sau se mișca. Căci, în vreme ce Dealurile Întunecate păruseră lipsite de viață, cu excepția unui copac uscat întâmplător, dealurile acestea păreau complet ostile vieții. Suflul de foc al dragonului nu lăsase nicăieri niciun copac, niciun tufiș sau petic de mușchi. Doar cărbune. Mi-am dorit să mai fi purtat Harpa Înflorită pe umăr, ca să-i pot folosi magia pentru a aduce chiar și câteva fire de iarbă pe aceste povârnișuri.

Niciun peisaj nu ar fi putut fi mai diferit de căminul Rhiei din poienile înverzite ale Pădurii Druma. Și totuși, ea înainta cu tot atâta încredere și grație peste grămezile de pietre pârlite ca și cum s-ar fi mișcat prin luminișuri cu ferigi plăcut mirositoare. Se îndrepta direct spre est, fără să schimbe direcția. Dacă a-și urma calea însemna să urce drept peste un povârniș de pietre surpate sau să sară peste o crevasă adâncă, atunci într-acolo ne conducea. Ore în șir.

Și totuși, oricât de mult i-aș fi admirat rezistența, și mai mult îi admiram alte calități. Iubea viața și toate lucrurile vii, fiind loială copilăriei petrecute printre ramurile marelui stejar. Purta în ea o înțelepciune calmă, profund emoțională, care îmi amintea de poveștile despre zeița greacă Atena. Și, mai mult încă, de propria mea mamă.

Am simțit un val de recunoștință pentru că Rhia a îngăduit ca viața ei să se împletească cu a mea, unindu-ne laolaltă la fel de strâns ca lujerii de pădure din veșmântul ei. Și m-am trezit apreciind ca niciodată până atunci calitățile acestui strai. Împletitura strânsă, dar flexibilă din jurul coatelor.

Frunzele verzi, late peste umeri. Desenele vesele de pe guler.

În vreme ce înaintam peste crestele pustii, veșmântul ei de lujeri împletiți îmi ridica moralul, chiar dacă doar puțin. Verdele acela intens îmi dădea cumva speranța că până și cele mai sumbre ținuturi puteau fi făcute să înflorească, și că până și cea mai gravă greșeală putea fi iertată într-o zi. Căci, așa cum Rhia însăși știa prea bine, acele vițe împletite dețineau un adevăr surprinzător. Magia niciunui vrăjitor, oricât de impresionantă ar fi fost, nu putea să fie mai măreață decât însăși magia Naturii. Cum altfel ar putea un puiet să răsară dintr-un sol lipsit de viață? Și oare era posibil ca eu, asemenea oricărui lucru viu, să pot cu adevărat contribui la o parte din acea magie a renașterii?

Deoarece crestele se întindeau în linii paralele, de la nord la sud, nu puteam să ocolim nicio vale fără să schimbăm direcția. Așa că am urcat pantele abrupte doar ca să coborâm imediat de cealaltă parte. Ajungeam pe fundul văilor doar ca să începem să suim din nou. Când soarele a coborât mult pe cer în spatele nostru și stâncile înnegrite aruncau umbre prelungi, genunchii și coapsele începuseră să-mi tremure de la efort. Nici măcar toiagul nu mă mai ajuta. După mersul împiedicat al lui Bumbelwy, care adeseori se poticnea în poalele propriei pelerine, era clar că nici el nu se simțea mai în putere.

Și mai rău, nu am găsit nici măcar un fir de apă. Îmi simțeam limba ca o bucată uscată de lemn. Era posibil să fi fost mai însetat decât ceilalți din cauza fâșiei de piele mâncate din gheata mea, dar probabil că nu cu mult. Lunga zi de mers pe pietriș ne secătuise pe toți.

Și totuși, Rhia nu încetinea pasul. Deși nu vorbea, părea mai înverșunată ca niciodată. Poate că era pur și simplu criza de timp a căutării noastre. Sau poate era altceva, ceva ce numai ea știa. În orice caz, propria mea dispoziție nu era mai puțin sumbră. Vocea lui Tuatha continua să-mi răsune în urechi, aprinzându-mi temerile la fel cum aprinsese lumina în pietrele albastre care îi înconjurau mormântul. Deși era extraordinar de înțelept și de puternic, tot își pierduse viața sub privirea ucigașă a lui Balor. Și de ce? Din cauza hybrisului. Nu mă făceam și eu vinovat de aceeași slăbiciune, pentru că îndrăznisem să îl înfrunt pe Balor având doar șase dintre Cânturi?

Da… și nu. De fapt, hybrisul meu crease toată această situație complicată. Și totuși, acum, acțiunile mele erau motivate mai degrabă de disperare. Și în același timp de teamă. Căci Rhia avusese dreptate. Eram ușurat, cu adevărat ușurat, că evitasem Insula Uitată și ceea ce ar fi putut însemna Cântul Vederii. Acel Cânt mă obseda ca un vis îngrozitor, la fel de cumplit ca acela care mă făcuse să-mi zgârii fața cu unghiile în noaptea petrecută pe Câmpiile Ruginii. Mă îndoiam că aș fi putut găsi vreodată sufletul Vederii, cu ochii mei inutili și cea de-a doua vedere limitată. Și bănuiam că, pentru a vedea ca un vrăjitor, era posibil să am nevoie de ceva cu totul diferit, ceva ce cu siguranță îmi lipsea.

Aceea era doar prima dintre temerile mele. Și dacă nu era niciun adevăr în profeția că doar un copil cu sânge omenesc putea să-l înfrângă pe Rhita Gawr sau pe servitorul său, Balor? Tuatha însuși sugerase asta. „Profeția poate să fie adevărată sau falsă. Dar chiar dacă e adevărată, adeseori adevărul are mai multe fețe.“ Orice ar fi însemnat profeția, cu siguranță nu puteam să mă bazez pe ea. Tristul adevăr era că nu puteam nici măcar pe mine să mă bazez.

O piatră desprinsă de undeva de sus s-a rostogolit cu zgomot pe pantă, trecând razant pe lângă vârful ghetei mele. Am ridicat privirea și am văzut-o pe Rhia dispărând după o stâncă ce ieșea în afara crestei, ca un nas bine șlefuit. Ce ciudat! m-am gândit. Când mai aveam încă mult de urcat, de ce alesese să treacă direct peste stâncă în loc să o ocolească?

Am primit răspunsul atunci când am observat o peliculă lucioasă de umezeală pe stâncile din față. Apă! Dar de unde? Cu cât urcam mai mult pe stânci, cu atât descopeream mai multe petice de umezeală. Chiar și un smoc ciufulit de mușchi, viu și verde, prinsese rădăcini în crăpătura dintre două pietre. Când, în cele din urmă, am ajuns în vârf, m-am oprit brusc. Căci acolo, la nici zece metri depărtare, bolborosea un mic izvor, formând un ochi limpede de apă. Deja Rhia bea din el. Am alergat lângă ea și mi-am cufundat toată fața în apă. La prima înghițitură, am simțit ușoare furnicături pe limbă. La următoarea, limba mea a simțit șocul și înțepătura dată de apa rece și a revenit la viață. La fel ca Rhia, am băut și iar am băut, umplându-mă cu lichid. Bumbelwy s-a prăbușit și el lângă izvor, sorbiturile și icnetele

lui unindu-se cu ale noastre.

În cele din urmă, când m-am simțit plin, m-am întors către Rhia. Stătea așezată, cu genunchii strânși la piept, și privea spre vest cum soarele care apunea picta dungi roșii și purpurii pe cer. Apa îi picura din păr pe umeri.

Mi-am șters stropii de pe bărbie și m-am tras ceva mai aproape de ea pe piatră.

– Rhia, te gândești la Balor?

Ea a încuviințat din cap.

– L-am văzut în Lacul Feței, i-am spus eu. El… mă omora. Mă silea să-l privesc în ochi.

Rhia și-a întors fața către mine. Deși apusul trandafiriu îi strălucea în păr, chipul ei părea sumbru.

– Și eu l-am văzut pe Balor în Lacul Feței. A dat să mai spună ceva, apoi s-a oprit.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Suntem… suntem aproape?

– Foarte.

– Să grăbim pasul ca să ajungem acolo în seara asta?

Bumbelwy, care aranja niște pietre ca să se poată întinde lângă ochiul de apă, a tresărit.

– Nu! a strigat el.

Rhia a oftat.

– Nu mai e aproape deloc lună, și trebuie să dormim. Am putea foarte bine să rămânem aici în noaptea asta. A pipăit contururile aspre ale stâncilor arse, apoi a întins mâna și și-a înfășurat arătătorul în jurul degetului meu, spunând: Merlin, mi-e frică!

– Și mie. I-am urmărit privirea spre linia orizontului, unde, deasupra dealurilor zimțate, cerul era acum roșu ca sângele. Când eram mic, am spus eu încet, uneori mi-era atât de frică, încât nu puteam dormi. Și de câte ori se întâmpla asta, mama mea făcea întotdeauna un singur lucru ca să mă ajute să mă simt mai bine. Îmi spunea o poveste.

Degetul Rhiei l-a strâns mai tare pe al meu.

– Chiar așa făcea? Ce idee minunată, să spui o poveste doar ca să liniștești

temerile cuiva. A oftat. Ăsta e genul de lucruri pe care le face o mamă?

– Da, am răspuns eu încet. Cel puțin, o mamă ca a mea.

Capul ei, pe care apusul desenase dungi roșii, s-a plecat ușor.

– Aș vrea să-mi fi cunoscut… mama. Și să fi auzit unele din poveștile ei, povești pe care acum să mi le pot aminti.

– Îmi pare rău că n-ai avut parte de asta, Rhia. Am încercat să înghit, însă nodul din gât nu m-a lăsat. Dar există un lucru aproape la fel de bun ca acela de a asculta povești spuse de mama ta.

– Da?

– Să asculți povești spuse de prietenul tău.

Aproape că a zâmbit.

– Mi-ar plăcea mult.

M-am uitat la prima stea care sclipea deasupra noastră. Apoi mi-am dres glasul și am început:

– A fost odată, cu mult timp în urmă, o zeiță înțeleaptă și puternică numită Atena…

XXX. Balor

Noaptea s-a lăsat, rece și întunecată. Deși după povestea mea Rhia păruse să se cufunde în somn, eu am rămas treaz, foindu-mă pe stânci. O vreme, am privit cerul spre vest, amintindu-mi de Gwri-cea-cu-Păr-Auriu, dar cea mai mare parte a timpului m-am holbat la rămășița fantomatică a semilunii în descreștere de deasupra capetelor noastre. Începând cu dimineața următoare, mai rămâneau cel mult două zile.

Toată noaptea am tremurat în aerul înghețat al acelor dealuri golașe. Și la gândul acelui ochi nemilos, a cărui simplă privire însemna moartea. Imaginea pe care o văzusem în Lacul Feței mă urmărea. Când ațipeam, ceea ce nu s-a întâmplat prea des, mă zbăteam și dădeam din mâini și din picioare.

M-am trezit când primele raze de lumină au căzut pe panta presărată cu stânci. Nicio pasăre ciripitoare sau vreo bestie în fugă nu a întâmpinat acești

zori. Doar vântul, urlând în rafale lungi și lugubre peste creste. Amorțit, m-am întins, simțind cum zona dintre umeri îmi zvâcnește dureros. M-am aplecat spre ochiul limpede de apă, care purta un guler delicat de gheață, și am luat o ultimă sorbitură.

Înfrigurați, flămânzi și înverșunați, am pornit la drum. Rhia pășea cu un aer solemn peste stâncile ascuțite, cu încălțările ei din scoarță de copac înnegrite de cărbune. Fără niciun cuvânt, ne-a condus în direcția soarelui care răsărea. Dar niciunul dintre noi nu s-a oprit ca să admire dungile intense de portocaliu și roz care se întindeau peste orizont. Cufundați în propriile gânduri, am continuat să mergem în tăcere. De mai multe ori, pietrele mi se desprindeau sub picioare, făcându-mă să alunec în spate. O dată chiar am căzut și m-am tăiat la genunchi într-o piatră ascuțită.

Târziu în acea dimineață, când am ajuns în vârful unei alte pante, Rhia a încetinit pasul. S-a oprit și mi-a aruncat o privire îngrijorată. Fără niciun cuvânt, a ridicat brațul și a arătat către următoarea creastă. O scobitură mare despica acea coamă de deal, arătând ca și cum fălcile unei bestii mitice se închiseseră peste ea cu veacuri în urmă, smulgând stâncile de-acolo. Am privit lung scobitura, și ea a părut să se holbeze la mine.

Mi-am mușcat buza, convins că Fântâna către Lumea Cealaltă se afla în acel loc. De ce nu coborâse pur și simplu din înalturi puternicul Dagda, ca să îl doboare pe Balor? Cu siguranță, fiind cel mai mare dintre toți războinicii, ar fi putut ușor s-o facă. Poate că Dagda era prins în lupta împotriva lui Rhita Gawr însuși. Sau poate că nu voia ca niște simpli muritori să intre în Lumea Cealaltă, oricare ar fi fost motivele lor.

Am luat-o înainte. Rhia venea chiar în urma mea, atât de aproape, încât îi auzeam răsuflarea neliniștită în spate. În vreme ce coboram în următoarea vale pârjolită, m-am trezit cercetând pietrișul, în încercarea de a găsi vreun semn de ceva verde, de ceva viu. Pietrele erau la fel de pustii ca speranțele mele.

Încet, am urcat către marea scobitură. Când, în cele din urmă, am ajuns chiar la marginea ei, Rhia m-a apucat de mâneca tunicii. Preț de câteva clipe, m-a cercetat cu privirea. Apoi, cu vocea doar o șoaptă, a rostit primele ei cuvinte din acea zi.

– Ochiul. Nu trebuie să te uiți în ochi.

Am strâns mânerul sabiei.

– O să mă străduiesc.

– Merlin, aș fi vrut să avem ceva mai mult… timp. Pentru a fi împreună. Și pentru a ne împărtăși secrete.

M-am încruntat, neștiind ce voia să spună. Dar nu era acum momentul să aflu. Mi-am încleștat fălcile și i-am întins toiagul. Apoi am pătruns în adâncitură.

Când am pășit între crestele întunecate care se înălțau amenințătoare de-o parte și de alta, m-am simțit ca și cum aș fi intrat în gura deschisă a unui monstru. Stânci ascuțite, la fel de zimțate ca dinții dragonului, țâșneau din marginile peretelui de piatră. Un vânt înghețat mă lovea peste față, urlându-mi în urechi. Când am pătruns mai mult în adâncitură, aerul tremura amenințător, ca și cum ar fi fost scuturat de pași pe care nu-i puteam vedea și nici auzi.

Și totuși, nu am găsit nimic altceva. În afară de stâncile negre, zimțate, care luceau în lumina dimineții, locul părea complet gol. Nici urmă de Balor. Nu se vedea nicio scară. Nu se vedea nicio urmă de ceva viu – sau mort.

Gândindu-mă că poate îmi scăpase ceva, am dat să mă întorc, când deodată vântul m-a biciuit din nou. Aerul dinaintea mea s-a întunecat, apoi a tremurat. De data asta, însă, s-a desfăcut asemenea unei cortine invizibile. Din aerul însuși s-a ivit un războinic imens, musculos, care era cel puțin de două ori cât mine.

Balor! Înălțându-se deasupra mea, părea la fel de lat ca pereții de stâncă. Mârâitul lui gutural, plin de mânie, a răsunat în marea scobitură din deal, în vreme ce ghetele lui grele au bufnit cu putere pe stânci. Încet, și-a ridicat sabia sclipitoare. Am zărit coarnele de deasupra urechilor și sprânceana întunecată peste singurul lui ochi enorm, înainte de a-mi întoarce cea de-a doua vedere.

„Trebuie să mă uit la altceva. Nu la capul lui! Sabia. O să încerc să privesc sabia.“

Abia îmi ațintisem privirea asupra tăișului lat și strălucitor al sabiei lui, când acesta s-a lovit de al meu. Brațul mi s-a răsucit de la lovitura puternică.

Spre surprinderea mea, căpcăunul a icnit la impact, ca și cum magia propriei mele săbii îl luase prin surprindere. A mârâit din nou, apoi și-a rotit brațul cu și mai multă forță.

Am sărit într-o parte când lama lui s-a lovit de stâncile unde stătusem cu doar o fracțiune de secundă în urmă. În aer au zburat scântei, care mi-au pârlit tunica. Ca și cum contururile neclare ale celei de-a doua mele vederi nu erau un dezavantaj suficient, nu mă puteam uita direct la el, de teamă să nu îi văd ochiul. Când căpcăunul a ridicat brațul pentru a lovi din nou, m-am repezit asupra lui, dar s-a răsucit într-o parte la timp. Pivotând cu o viteză nefirească, m-a atacat direct, cu sabia spintecând aerul.

Luat prin surprindere, m-am dat înapoi. Deodată, călcâiul meu s-a lovit de o piatră. Am sărit în spate, încercând disperat să-mi păstrez echilibrul, dar m-am rostogolit grămadă. Balor a scos un mârâit răutăcios și s-a îndreptat spre mine, ridicându-și sabia. Tot ce-am putut să fac a fost să evit să-l privesc în față, în ochi.

În acea clipă, Rhia s-a năpustit din umbre și s-a aruncat asupra căpcăunului. S-a repezit la piciorul lui și i s-a agățat cu putere de coapsă. El a încercat să se elibereze, dar Rhia a rămas atârnată strâns de el. Asta i-a distras atenția destul cât să mă rostogolesc pe o parte și să sar în picioare.

Dar înainte să-mi pot relua atacul, Balor a mugit furios la Rhia. A apucat-o de braț și a smuls-o de pe el. Apoi, mugind din nou, a învârtit-o și a aruncat-o cu capul înainte în peretele de stâncă. Ea s-a lovit cu fața de piatră. S-a clătinat înapoi, apoi s-a prăbușit la pământ și a rămas nemișcată.

Am simțit cum mi se frânge inima când am văzut-o. Chiar atunci, Bumbelwy a ieșit din ascunzătoarea lui și a alergat la ea, fluturându-și sălbatic brațele. Fierbând de furie, m-am repezit direct la căpcăun, învârtindu-mi sabia în vreme ce continuam să îmi feresc privirea. Dar Balor m-a evitat cu ușurință. Pumnul lui m-a lovit în umăr, aruncându-mă lat la pământ. Sabia mi-a zburat din mână și a căzut zăngănind pe stânci. M-am târât disperat după ea.

O gheată enormă m-a lovit în piept. Am zburat prin aer și am aterizat cu un bufnet pe spate. Coastele m-au ars de durere. Acele de stâncă din perete au părut să se legene și să se învârtească deasupra mea.

Înainte să încerc să mă ridic în capul oaselor, mâna imensă a lui Balor s-a încleștat în jurul gâtului meu și m-a strâns până ce m-am înecat. Apoi, cu o smucitură scurtă, m-a ridicat în aer. Capul mi se învârtea. Am dat din mâini și din picioare, legănându-mă neputincios. Dar el a continuat să strângă mai tare, sugrumându-mă. L-am lovit cu pumnii în braț, încercând cu disperare să respir.

Încet, m-a lăsat în jos, până ce fețele noastre aproape s-au atins. Strânsoarea i s-a întețit. Mârâitul lui îmi spărgea timpanele. Apoi, atras de o vrajă căreia nu mai aveam putere să-i rezist, m-am uitat în ochiul lui negru. Ca o groapă cu nisip mișcător, m-a tras în el.

Cu forțele rămase, m-am zbătut să mă eliberez. Dar nu-i puteam rezista ochiului. Mă trăgea mai adânc, tot mai adânc, aspirându-mi puterea. Întunericul mi-a acoperit vederea. Am simțit cum devin moale. „Ar trebui pur și simplu să cedez. Pur și simplu să renunț.“ N-am mai încercat să mă lupt, n-am mai încercat să respir.

Deodată, l-am auzit pe Balor slobozind un urlet de agonie. Mi-a dat drumul la gât. Am căzut pe pietre, tușind și gâfâind. Aerul mi-a umplut din nou plămânii. Întunericul s-a mai agățat o clipă de mine, apoi s-a destrămat.

Fără vlagă, m-am ridicat într-un cot, la timp ca să-l văd pe Balor prăbușindu-se pe pietre. A căzut cu forța unui copac doborât. Din spatele lui ieșea o sabie. Sabia mea. Iar îndărătul lui stătea Rhia, cu un obraz acoperit de sânge. Gâtul ei era aplecat într-un fel ciudat, ca și cum nu și-l putea îndrepta. Apoi picioarele i-au cedat și s-a prăbușit lângă căpcăunul căzut.

– Rhia! am strigat răgușit, târându-mă lângă ea.

Bumbelwy a apărut, arătând mai sumbru decât îți puteai imagina. M-a ridicat de braț, ajutându-mă să stau în picioare. În vreme ce mă duceam cu pași împleticiți spre Rhia, l-am auzit gemând:

– I-am spus că o să moară dacă se mișcă, dar n-a vrut să asculte.

Am îngenuncheat lângă ea. I-am ridicat cu blândețe capul și am încercat să-i îndrept gâtul. Am văzut o crestătură adâncă deasupra unei urechi. Sângera abundent, pătând veșmântul de vițe împletite, precum și pietrele de sub ea. Cu grijă, am presărat pe rană niște ierburi din săculețul meu.

– Rhia! O să te ajut.

Ochii ei albaștri-cenușii s-au deschis pe jumătate.

– Merlin, a șoptit ea. De data asta… nu poți face… nimic.

– Nu. Am scuturat din cap cu putere. O să fii bine.

A înghițit cu greutate.

– Mi-a venit vremea… să mor. Sunt sigură de asta. Când m-am uitat… în Lacul Feței… te-am văzut luptând cu Balor… și pierzând. Dar… am mai văzut… pe unul din noi murind. Nu erai… tu. Eram… eu.

Am luat-o în brațe și am încercat să îi trimit din puterea mea în cap și în gât. Am rupt o bucată din mâneca tunicii și i-am apăsat-o pe piele, cerându-i rănii să se vindece așa cum îi cerusem osului ei să se prindă la loc, în Canionul Vulturilor. Știam însă că aceste răni erau mult mai serioase decât un braț frânt. Chiar și vițele rupte din veșmântul ei păreau să se ofilească puțin cu fiecare clipă care trecea, iar în verdele lor vibrant începeau să se vadă pete de umbră.

– Nu trebuie să fie așa, Rhia.

– Oh, ba da… trebuie. Nu ți-am spus niciodată… dar mi s-a zis… cu mult timp în urmă…. că îmi voi pierde viața… pentru a o salva pe a ta. Că a rămâne cu tine… va însemna propria moarte. Nu-mi venea să cred… până acum.

– Ce prostie! Mă concentrasem mai tare asupra rănilor, dar sângele continua să curgă, îmbibând pânza și strecurându-se printre degetele mele. Ce prost ți-a spus așa ceva?

– Nu era prost. Ar… bassa. De-asta… n-ai fost niciodată bine-venit…. dincolo de ușă.

M-am înfiorat.

– Nu se poate să mori acum! Nu din cauza unei profeții stupide. M-am aplecat mai mult. Ascultă, Rhia! Profețiile astea sunt inutile. Inutile! O profeție a spus că doar un copil cu sânge omenesc l-ar putea omorî pe Balor, așa-i? Ei bine, ai văzut ce s-a întâmplat. Balor m-a ținut într-o strânsoare de moarte. Eram neputincios – eu, copilul cu sânge omenesc! Tu, și nu eu, ai fost cea care l-a omorât!

– Asta pentru că… și eu… am sânge omenesc.

– Ce? Tu ești fincayrană! Tu ești…

– Merlin.

Pleoapele Rhiei au tremurat, în vreme ce vântul urla între pereții de stâncă.

– Eu sunt… sora ta.

M-am simțit ca și cum gheata lui Balor mă lovise din nou în coaste.

– Ce ești?!

– Sora ta. A tras cu greu aer în piept. Elen este… și mama mea. Ăsta e un alt motiv… pentru care a trebuit să vin.

Am lovit cu pumnul în stâncile negre.

– Nu poate fi adevărat!

– E adevărat, a declarat Bumbelwy. Și-a aplecat trupul deșirat și a îngenuncheat lângă mine. Când Elen-cea-cu-Ochii-de-Safir te-a născut într-o corabie distrusă, undeva pe țărmurile noastre, a mai născut, câteva minute mai târziu, și o fată. Pe băiat l-a numit Emrys, iar pe fată, Rhiannon. Toți barzii din Fincayra știu povestea asta.

Oftatul lui trist s-a pierdut în vânt.

– Ca și povestea despre fata aceea care s-a pierdut când era doar un prunc. Părinții ei călătoreau prin Pădurea Druma, când au fost atacați de o bandă de goblini războinici, soldații lui Rhita Gawr. A urmat o luptă crâncenă. În cele din urmă, goblinii s-au împrăștiat, dar în agitația luptei, unul din gemenii lui Elen, fetița, s-a pierdut. Sute de oameni au căutat-o săptămâni la rând, fără succes, până când, în cele din urmă, chiar și Elen a renunțat să o mai caute. Cu inima frântă, tot ce a putut face a fost să se roage către Dagda ca fiica ei să poată fi găsită într-o bună zi.

Rhia a dat din cap fără vlagă.

– Și a fost găsită. De către… un copăcean. Cwen. Ea a fost… cea care m-a adus… la Arbassa.

– Sora mea! Ochii mei lipsiți de lumină s-au umplut de lacrimi. Ești sora mea!

– Da… Merlin.

Dacă pereții de stâncă de deasupra mea s-ar fi prăbușit și m-ar fi strivit în acel moment, n-aș fi putut simți o durere mai mare. Îmi găsisem singura soră. Și totuși, așa cum se întâmplase de atâtea ori până atunci, aveam să

pierd ceea ce tocmai găsisem.

Tuatha, îmi aduceam aminte acum, mă avertizase că profeția despre un copil cu sânge omenesc ar fi putut avea un înțeles neașteptat. „Profeția poate să fie adevărată sau falsă. Dar chiar dacă e adevărată, adeseori adevărul are mai multe fețe.“ De unde să fi știut că avea să poarte tocmai fața Rhiei?

– De ce, am întrebat eu cu o voce tremurătoare, nu mi-ai spus înainte?

– N-am vrut… să-ți schimbi drumul ca să încerci… să mă protejezi. Ce faci tu… cu viața ta… e important.

– Viața ta e la fel de importantă! Am aruncat bucata de pânză însângerată și am rupt o altă fâșie din mâneca mea. În vreme ce încercam să șterg de sânge rana, mi-am adus aminte de o noapte petrecută cu multă vreme în urmă în camera plină de cărți a lui Cairpré. De aceea ezitase el într-un fel atât de ciudat să-mi spună povestea nașterii mele. Bănuisem atunci, iar acum știam bine, că fusese pe punctul de a-mi spune mai multe. Că o soră se născuse în aceeași noapte cu mine.

Am ținut capul Rhiei în poală, simțindu-i răsuflarea caldă pe braț. Pleoapele i se închiseseră aproape de tot. Umbrele de pe veșmântul ei se adânceau. O lacrimă mi-a alunecat pe obraz, și am spus:

– Ah, de-aș fi putut să văd!

Pleoapele i-au fluturat.

– Să vezi? Vorbești despre… ochii tăi?

– Nu, nu! Am privit cum sângele picura din buclele ei castanii. Nu e vorba de ochii mei. E vorba de altceva, de un lucru pe care inima mea l-a știut mereu. Că tu ești, ei bine, mai mult decât cineva întâlnit întâmplător în acea zi în Pădurea Druma. Inima mea a știut asta din prima clipă.

Ea și-a mișcat ușor buzele, ca și când ar fi încercat să schițeze un zâmbet.

– Chiar și când… te-am agățat… în copacul ăla?

– Chiar și atunci! Rhia, inima mea a putut vedea, dar mintea mea pur și simplu nu a înțeles. Ar fi trebuit să fiu mai atent la inimă, să știi! „Inima poate vedea lucruri invizibile ochiului.“

O flacără albastră a izbucnit din pietrele unde Rhia îmi lăsase toiagul. Fără să mă uit, am știut că toiagul meu purta un semn nou, în forma unui ochi. Căci, cumva, descoperisem sufletul Vederii. Și totuși, câștigul meu pălea în

fața pierderii.

În aceeași clipă, aerul a început să tremure lângă brațul întins al căpcăunului căzut. Cortina nevăzută s-a desfăcut, dând la iveală un cerc scund de pietre albe lustruite. O fântână. Nu o scară care să ducă în sus, ci o fântână adâncă ce ducea în jos.

O puteam vedea! Și mai înțelegeam, pentru prima dată, că drumul spre Cealaltă Lume – spre rai și totodată iad – însemna să cobor, nu să urc. Să cobor în cele mai adânci locuri, nu să urc înspre un loc din univers mult îndepărtat de mine însumi.

Vântul aspru a trecut peste noi, urlând. Rhia a vorbit atât de slab, încât deabia o puteam auzi.

– Tu vei fi… un vrăjitor, Merlin. Unul… bun.

I-am ridicat capul la pieptul meu.

– Nu muri, Rhia! Nu muri!

Ea s-a cutremurat. Ochii i s-au închis în cele din urmă.

Am ținut-o strâns, plângând tăcut.

Apoi, ca și cum zorii s-ar fi ivit chiar în brațele mele, am perceput prezența a ceva ce nu observasem până atunci. Ceva din trupul Rhiei, și totodată separat de el. Care a trecut printre degetele mele ca o adiere de lumină. Sufletul ei. Care îi părăsea trupul în drumul lui către tărâmul de dincolo. Dintr-odată, un gând a pus stăpânire pe mine.

I-am strigat spiritului ei: „Te rog, Rhia! Nu mă părăsi. Nu încă." I-am tras capul mai aproape de inima mea. „Vino cu mine! Stai cu mine! Măcar o vreme."

M-am uitat către cercul de pietre albe, intrarea în Lumea Cealaltă. Drumul către Dagda. Chiar dacă era prea târziu ca să o salveze pe Elen, poate – doar poate – ar fi reușit să o salveze pe Rhia. Și, dacă nu, măcar am mai fi rămas împreună puțin timp.

„Vino cu mine! Te rog!"

Am inspirat adânc, trăgând în piept ceva mai mult decât aer. Și, cu acea respirație, o senzație nouă și puternică m-a inundat. Era plină de viață. Era intensă. Era Rhia.

M-am întors către Bumbelwy, pe ai cărui obraji căzuți se vedeau dârele

propriilor lui lacrimi.

– Te rog, ajută-mă!

M-a privit cu un aer solemn.

– E moartă.

– Moartă. Am simțit o nouă forță vitală înlăuntrul meu. Dar nu dispărută, bunul meu bufon.

Cu greu, Bumbelwy m-a ajutat să mă ridic în picioare. Purtam în brațe trupul pustiit al Rhiei, cu capul atârnând.

– Acum adu-mi sabia! Și toiagul.

Clătinând din cap, bufonul morocănos a tras sabia din Balor, folosindu-și ghetele ca să îi șteargă lama. Apoi mi-a luat toiagul de pe stânci. S-a întors la mine și a băgat sabia în teacă, și toiagul, în centura mea udă de sânge.

M-a studiat cu un aer sumbru.

– Unde te duci cu ea?

– În Lumea Cealaltă.

A ridicat din sprâncene.

– Atunci o să te aștept aici. Chiar dacă n-o să te mai întorci niciodată.

Am pornit către cercul de pietre albe, apoi m-am oprit și m-am întors din nou spre el.

– Bumbelwy, în caz că nu mă mai întorc, vreau să știi ceva.

El s-a încruntat și chipul i s-a acoperit de cute.

– Ce?

– Ești un bufon jalnic, dar un prieten loial.

Și, spunând acestea, m-am întors către Fântână. Am pășit peste pietre, cu brațele la fel de grele ca inima mea.

XXXI. În ceață

O pală de vânt cald m-a lovit peste față când am privit în Fântâna către Lumea Cealaltă. O scară în spirală, făcută din aceleași pietre albe lustruite ca și intrarea, cobora din centrul cercului. Nu-mi dădeam seama cât de departe mergeau, deși bănuiam că foarte departe.

Cu trupul moale al Rhiei în brațe, am pășit cu grijă pe prima treaptă. Inspirând adânc, poate pentru ultima oară, aerul fincayran, am început să cobor scara în spirală. M-am cufundat tot mai adânc, cu mare grijă să nu mă împiedic. Deși coastele, gâtul și umerii mă dureau de la lupta cu Balor, inima mă durea și mai tare pentru că duceam în brațe trupul prietenei mele. Al surorii mele.

După ce am coborât mai bine de o sută de trepte, am observat două lucruri surprinzătoare. Mai întâi, Fântâna nu se întunecase absolut deloc. Spre deosebire de o fântână cu apă de băut sau un tunel săpat în pământ, lumina nu scădea la nivelurile mai adânci. De fapt, părea cumva să devină mai intensă. Curând, pietrele albe ale scărilor luceau cu sclipirea sidefată a perlelor.

În al doilea rând, drumul spiralat nu avea nevoie de pereți. Doar ceața, în vălătuci mișcători, înconjura treptele. Cu cât coboram mai mult, cu atât mai încurcate și mai amestecate erau degetele ceții. Uneori se învârtejeau în jurul picioarelor mele sau al buclelor Rhiei. Alteori se condensau și se răsuceau în forme ciudate pe care nu le puteam recunoaște.

Ceața din această Fântână îmi amintea de aceea care înconjura țărmurile Fincayrei. Nu neapărat ca un hotar sau ca o barieră, cât mai degrabă ca o substanță vie, având propriile ritmuri și tipare. Elen vorbise adeseori de locuri *între* două lumi, ca Muntele Olimp, Yr Wyddfa sau Fincayra. Locuri care nu erau cu totul nici în lumea noastră, nici în Lumea Cealaltă, ci de fapt *între*. În același fel în care ceața asta nu era cu adevărat aer și nici cu adevărat apă, ci puțin din amândouă.

Și m-am gândit la ziua în care, pe podeaua de pământ a colibei noastre din Gwynedd, Elen îmi descrisese Fincayra pentru prima oară. „Un loc cu multe minuni“, așa îl numise ea. „Fără să aparțină cu totul Pământului sau Cerului, ci fiind o punte care le leagă pe cele două.“

În vreme ce coboram tot mai adânc în cețuri, apropiindu-mă cu fiecare pas de Cealaltă Lume, m-am întrebat ce fel de lume putea să fie. Dacă Fincayra era într-adevăr puntea, unde ducea această punte? Acolo locuiau spirite, asta știam. Unele puternice, precum Dagda și Rhita Gawr. Dar spiritele mai simple, mai liniștite, cum era curajosul meu prieten Belea?

Oare împărțeau același loc sau trăiau în altă parte?

Rotindu-se la nesfârșit, scara în spirală m-a dus tot mai jos. Mi-am dat seama deodată că în această lume era posibil să nu existe nicio diferență între zi și noapte. Fără răsăritul și apusul soarelui, fără ca luna să plutească sus pe cer, ar fi fost greu de determinat timpul. Se putea chiar să nu fi *existat* timp, oricum nu așa cum îl percepeam eu. Mi-am amintit vag cum Elen pomenise despre două feluri de timp: unul istoric, ce curge liniar și în care ființele muritoare își trăiesc viețile, și altul sacru, care curge în cerc. Ar fi putut Lumea Cealaltă să fie un loc al timpului sacru? Și dacă era așa, însemna oare că, acolo, timpul se întorcea către sine însuși, rotindu-se în cercuri precum această scară în spirală?

M-am oprit și am bătut cu gheata într-una din trepte. Dacă în această lume timpul însemna altceva, atunci era posibil să revin la suprafață – dacă mă întorceam într-adevăr – prea târziu pentru a o mai putea salva pe Elen. Aș fi putut ușor să-mi petrec aici cele două zile rămase, și multe alte luni, fără măcar să-mi dau seama. Mi-am arcuit spatele și am ridicat-o mai sus pe Rhia în brațe. Greutatea ei, la fel ca greutatea căutării mele, mă apăsa mai mult ca niciodată.

Tot ce puteam face era să încerc să-l găsesc pe Dagda cât mai curând posibil. Să nu îngădui niciunui obstacol să mă întârzie sau să mă abată din drumul meu. Mi-am reluat coborârea pe scară.

În vreme ce treptele mă duceau tot mai adânc în Fântână, ceața a început să se schimbe. În loc să plutească aproape de scară, așa cum făcuse lângă intrare, ceața s-a îndepărtat, deschizându-se într-un soi de buzunare cu forme mereu schimbătoare. Curând, buzunarele s-au mărit, transformându-se în camere, iar camerele s-au lărgit în peșteri. Cu fiecare treaptă coborâtă, priveliștile cețoase deveneau mai ample, până când m-am trezit în mijlocul unui peisaj uluitor de variat, care se schimba constant.

Un peisaj de ceață.

În fuioare subțiri și în dealuri umflate, în întinderi largi și turnuri ascuțite, ceața se învârtejea în jurul meu. În unele locuri întâlneam canioane care tăiau terenul de nori, întinzându-se mai departe și mai adânc decât puteam bănui. În alte locuri zăream munți înalți, care urcau sau coborau, sau se

mișcau în ambele direcții în același timp. Am găsit văi, povârnișuri, faleze sau peșteri de ceață. Răspândite peste tot, deși nu le distingeam clar, se mișcau forme, sau jumătăți de forme, târându-se, pășind sau plutind. Și prin tot acest peisaj, ceața se răsucea și se umfla, transformându-se mereu, rămânând mereu aceeași.

Cu timpul, am descoperit că treptele înseși se schimbaseră. Nu mai erau rigide și solide ca piatra, ci vălureau și pluteau împreună cu tot ce era în jur. Deși rămâneau suficient de tari ca să pot sta pe ele, erau făcute din aceeași textură indefinită ca peisajul.

O senzație de neliniște a crescut în mine. Că tot ce mă înconjura nu era nicidecum ceață. Că nu era nici măcar ceva fizic, făcut din aer sau apă, ci… altceva. Țesut din lumină, sau din gânduri, sau din sentimente. Ceața asta dezvăluia mai mult decât ascundea. Aș fi avut nevoie de mai multe vieți ca să înțeleg chiar și puțin din adevărata ei natură.

Așadar, astfel arăta Lumea Cealaltă! Straturi peste straturi de lumi ce se schimbau, ce rătăceau. Puteam să cobor la nesfârșit, tot mai adânc, pe scară, să mă mișc la nesfârșit printre norii umflați, sau să călătoresc la nesfârșit chiar înlăuntrul ceței. Fără timp. Fără capăt. Fără sfârșit.

Apoi, din peisajul curgător, a apărut o formă.

XXXII. O ramură de aur

Mică și cenușie, forma s-a ridicat în înalturi de pe un deal ce prindea contur. Am privit-o și am văzut deschizându-și două aripi de ceață. A plutit înspre mine, purtată de un curent, apoi și-a schimbat dintr-odată direcția, urcând atât de abrupt, încât aproape că n-am mai văzut-o. Brusc, a cotit și a plonjat direct în jos, până când s-a răsucit într-o serie de bucle și de tumbe ce păreau să nu aibă alt scop decât pura bucurie de a zbura.

Belea!

Inima mi-a bătut mai tare când l-am zărit pe șoim zburând din nou. Deși brațele mele erau înfășurate în jurul Rhiei, încă mai simțeam săculețul de piele pe șold. În el, alături de ierburile mamei mele, se afla o pană maronie

vărgată dintr-o aripă de-a lui Belea. Nimic altceva nu mai rămăsese din el după lupta lui cu Rhita Gawr. Adică, nimic în afară de spiritul lui.

Din cețurile învolburate, a venit zburând către mine. I-am auzit țipătul, la fel de plin de energie și de vigoare ca odinioară. I-am privit picajul final pe când se apropia. Apoi, cu o pală de aer cald, i-am simțit ghearele apucându-mă de umărul stâng. Și-a strâns aripile pe spate și a țopăit încolo și-ncoace pe umărul meu. Deși penele lui de ceață deveniseră din maronii gri-argintii, brăzdate cu alb, o urmă de galben tot îi mai încercuia ochii. Și-a aplecat capul spre mine și a scos un ciripit mulțumit.

– Da, Belea! Și eu sunt fericit să te văd.

Apoi momentul de bucurie a dispărut când am ridicat mai sus în brațe trupul moale, pătat de sânge.

– De te-ar putea vedea și Rhia…

Șoimul a zburat până la genunchiul acoperit cu frunze al fetei. A studiat-o preț de o clipă, apoi a scos un fluierat grav, trist. Scuturând din cap, a sărit înapoi pe umărul meu.

– Duc spiritul ei în mine, Belea. Sper ca Dagda să poată fi în stare să o salveze. Am înghițit cu greu și am adăugat: Și pe mama mea.

Deodată, Belea a scos un țipăt puternic. Ghearele lui mi-au strâns umărul, pe când ceața din fața mea se învolbura într-un fel ciudat.

– Aaah! a spus o voce domoală, aproape leneșă, de undeva din ceață. Ce drăguț, ce teribil de drăguț din partea ta să vii!

Belea a fluierat neliniștit.

– Cine ești? am strigat către nori. Arată-te!

– Asta și intenționez să fac, tinere, într-o clipă.

Ceața din fața mea s-a rotit ca supa amestecată încet într-un castron.

– Și am și un dar pentru tine, un dar teribil de prețios. Aaah, da!

Ceva în tonul domol și relaxat al vocii m-a făcut să mă simt puțin mai în largul meu. Și totuși, o senzație vagă, de undeva din adâncul meu, m-a avertizat să fiu mai prudent ca niciodată. Era înțelept, am decis eu, să mă port mai prudent decât trebuia.

Am așezat-o mai bine pe Rhia în brațele mele.

– N-am timp pentru politețuri acum. Dacă ai ceva să-mi dai, atunci arată-

te!

– Aaah, tinere! Atât de nerăbdător, teribil de nerăbdător!

Ceața s-a învârtejit.

– Dar nu trebuie să-ți faci griji. O să iau în seamă cererea ta, peste doar o clipă. Vezi tu, aș vrea să fiu prietenul tău.

La aceste cuvinte, Belea a scos un țipăt ascuțit. Bătând cu putere din aripi, s-a ridicat de pe umărul meu. A fluierat din nou, m-a înconjurat o dată, apoi s-a îndepărtat în zbor, dispărând într-un nor de ceață.

– Nu trebuie să-ți fie teamă de mine, a murmurat vocea. Chiar dacă prietenul tău, șoimul, așa pare să simtă.

– Belea nu se teme de nimic.

– Aaah, atunci probabil că mă înșel. De ce crezi că a zburat de aici?

Am înghițit în sec și am scrutat ceața curgătoare.

– Nu știu. Trebuie să fi avut un motiv întemeiat. M-am întors din nou spre locul de unde părea să vină vocea. Dacă vrei să fii prietenul meu, atunci arată-te. Repede. Trebuie să merg mai departe.

Ceața s-a agitat încet.

– Aaah, așadar ai o întâlnire importantă, nu?

– Foarte.

– Bine, atunci, asta e ceea ce trebuie să faci. Aaah, da! Vocea era atât de relaxată, încât părea somnoroasă. Sunt convins că știi cum să ajungi acolo unde te duci.

În loc să răspund, am cercetat ceața rotitoare, căutându-l pe Belea. Unde se dusese? De-abia ne revăzuserăm. Și sperasem că putea să mă ducă la Dagda.

– Căci, dacă nu știi, a continuat vocea liniștitoare, darul meu poate să-ți fie folositor. Teribil de folositor. Aaah, îți ofer darul de a-ți servi drept călăuză.

Am simțit din nou acel semnal de alarmă venit de cine știe unde. Și totuși… poate că această persoană, când în cele din urmă avea să se arate, putea să mă îndrume cu adevărat printre norii rotitori. Aș fi salvat astfel un timp prețios.

Mi-am mutat greutatea pe treapta de ceață.

– Înainte să-ți accept oferta, trebuie să știu cine ești.

– Într-o clipă, tinere. Doar într-o clipă. Vocea a căscat, apoi a vorbit la fel de blând ca firele de ceață care îmi atingeau ușor obrazul. Voi, tinerii, sunteți atât de grăbiți, atât de grăbiți.

În ciuda îndoielilor mele, ceva din vocea lui mă făcea să mă simt tot mai relaxat. Aproape… confortabil. Sau poate doar mă simțeam obosit. Mă durea spatele. Îmi doream să o pot așeza pe Rhia undeva. Doar pentru o clipă.

– Aaah, porți o povară grea, tinere.

Un alt căscat agonizant de lent.

– Mi-ai îngădui să-ți ușurez puțin povara?

Fără să vreau, am căscat și eu.

– Sunt bine, mulțumesc. Dar dacă ai vrea să mă conduci la Dagda, o să te las. M-am corectat și am spus repede: Mai întâi, însă, arată-mi cine ești!

– La Dagda, da? Aaah, marele și gloriosul Dagda. Războinicul războinicilor. Trăiește departe, teribil de departe de aici. Totuși, te călăuzesc cu plăcere.

Mi-am îndreptat spatele înțepenit.

– Putem pleca acum? Nu mai am timp.

– Aaah, într-o clipă.

Brațe rotitoare de ceață mi se legănau în dreptul feței.

– E păcat, totuși, că nu te poți odihni puțin. Arăți de parcă ai avea nevoie de odihnă.

Continuând să o țin pe Rhia în brațe, m-am lăsat pe vine, așezând-o pe coapsele mele.

– Aș vrea să pot. Dar trebuie să merg mai departe.

– Cum zici tu. Aaah, da! Vocea a scos cel mai prelung și somnoros căscat de până atunci. O să plecăm direct într-acolo. Într-o clipă.

Am clătinat din cap, pe care îl simțeam ciudat de încețoșat.

– Bine. Acum… parcă mai aveai ceva de făcut. Oare ce era? Ah, da. Să mi te arăți. Înainte să te urmez.

– Păi, sigur, tinere. Sunt aproape gata. Vocea a scos un oftat încet, relaxat. O să fie plăcut, teribil de plăcut, să te ajut.

Semnalul de alarmă m-a înghiontit din nou, dar l-am ignorat. Am mișcat brațul care sprijinise coapsele Rhiei și mi-am rezemat mâna de o treaptă umedă. M-am întrebat cum ar fi să mă așez, chiar și pentru scurt timp. Cu siguranță n-ar strica să mă odihnesc puțin.

– Așa e, tinere, a tors vocea pe tonul ei cel mai liniștitor. Doar relaxează-te!

„Să mă relaxez", mi-am spus visător. „Doar să mă relaxez."

– Aaah, da. Vocea a oftat somnoroasă. Ești un tânăr înțelept. Mult mai înțelept ca tatăl tău.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă pe jumătate amețit. „Tatăl meu. Mai înțelept ca…"

Semnalul de alarmă s-a declanșat din nou în mine. De unde îl știa pe tatăl meu?

Am căscat iarăși. De ce să-mi bat capul acum cu tatăl meu? Nu era nicăieri în preajma Lumii Celeilalte. Îmi simțeam capul încețoșat. Ca și cum pâcla ce mă înconjura îmi intrase în urechi. Și oricum, de ce mă grăbeam așa? Puțină odihnă mă va ajuta să-mi amintesc. Ghemuindu-mă pe scări, mi-am lăsat capul în piept.

Din nou, atât de slab, că abia l-am putut simți, semnalul de alarmă m-a împuns. „Trezește-te, Merlin! El nu e prietenul tău. Trezește-te!" Am încercat să îl ignor, dar n-am putut. „Încrede-te în instinctele tale, Merlin!"

M-am mișcat, ridicându-mi ușor capul. Era ceva familiar în acel sentiment, în acea voce dinlăuntrul meu. Ca și cum aș mai fi auzit-o undeva înainte.

„Ai încredere în instinctele tale, Merlin. Ai încredere în fructe."

Cu o smucitură bruscă, m-am trezit. Era vocea Rhiei! Înțelepciunea Rhiei! Spiritul ei percepea ceea ce eu nu puteam. Mi-am scuturat amorțeala din cap. Mi-am luat mâna de pe treaptă și am strâns-o în jurul picioarelor Rhiei. Cu un geamăt, m-am ridicat din nou.

– Aaah, tinere!

O notă de îngrijorare se strecurase în vocea somnoroasă.

– Credeam că te-ai putea odihni puțin.

Strângând-o hotărât pe Rhia în brațe, cu frunzele pe moarte, dar încă moi

pe mâinile mele, am respirat adânc.

– N-am de gând să mă odihnesc. N-am de gând să te las să mă atragi într-un somn vrăjit. Căci știu cine ești.

– Aaah, știi?

– Da, știu, Rhita Gawr!

Ceața a început să spumege ca o oală care fierbe. A bolborosit și s-a învârtejit înaintea mea. Din vaporii rotitori s-a ivit un bărbat, la fel de înalt și de lat ca Balor, îmbrăcat într-o tunică albă largă și cu un colier subțire din pietre roșii lucitoare la gât. Părul lui, la fel de negru ca al meu, era pieptănat perfect. Chiar și sprâncenele păreau deosebit de îngrijite. Ochii lui însă au fost cei care mi-au atras atenția. Păreau complet goi, la fel de pustii precum vidul. Deși amintirea ochiului mortal al lui Balor mă făcea să mă înfior, ochii ăștia mă speriau mai tare.

Rhita Gawr și-a dus o mână la buze și și-a lins vârful degetelor.

– Aș fi putut să iau orice formă, a spus, iar vocea lui, aspră și răstită, nu avea nimic din tonurile leneșe pe care le auzisem înainte. Mistrețul sălbatic e preferata mea, cu tot cu cicatricea de pe picior. Știi, cu toții purtăm cicatrice. Și-a trecut degetele ude peste una din sprâncene. Dar tu ai mai văzut mistrețul sălbatic și înainte, nu-i așa? O dată, pe țărmul grămezii ăleia de stânci pe care o numești Gwynedd. Și încă o dată în vis.

– Cum… Transpirația mi-a brobonit fruntea când mi-am amintit de vis și de senzația acelor colți ca pumnalele care creșteau în ochii mei. De unde știi?

– Ei, zău așa! Cu siguranță un pretins vrăjitor a învățat câte ceva despre Săritură. Și-a lins vârful degetelor, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet superior. Să trimit vise oamenilor e una dintre puținele mele distracții, o scurtă distragere de la multele mele lucrări grele. Zâmbetul i s-a lățit. Deși e ceva ce-mi place și mai mult, a adăugat. Să trimit umbra morții.

M-am încordat, strângând forma lipsită de viață a Rhiei.

– Ce ți-a dat dreptul să o dobori pe mama mea?

Ochii goi ai lui Rhita Gawr s-au ațintit asupra mea.

– Ce ți-a dat dreptul să o aduci în Fincayra?

– N-am vrut…

– O notă ușoară de hybris. Și-a trecut mâna peste cap, netezindu-și părul. Asta a fost slăbiciunea fatală a tatălui tău, ca și a bunicului tău. Chiar ai crezut că o să fie diferit?

Mi-am îndreptat spatele.

– Eu sunt diferit.

– Din nou hybris! Credeam că ți-ai învățat lecția deja. A făcut un pas spre mine, cu tunica albă fluturându-i. Hybrisul o să-ți aducă moartea, asta e sigur. Deja a adus-o pe a mamei tale.

M-a cuprins amețeala și m-am clătinat pe treapta de ceață.

– De-asta m-ai întârziat în tot timpul ăsta!

– Bineînțeles! Și-a lins cu grijă vârful degetelor, unul câte unul. Iar acum, când știi că n-ai fost în stare să îi împiedici moartea – moartea pe care tu însuți ai provocat-o –, te voi elibera de alte chinuri. Te voi omorî, aici și acum.

M-am dat în spate o treaptă, încercând să nu mă poticnesc.

Rhita Gawr a râs, mângâindu-și cealaltă sprânceană.

– De data asta, eroul tău, Dagda, nu e aici ca să te salveze, așa cum a făcut-o în Gwynedd. Și nici pasărea aia proastă, a cărei îndrăzneală m-a împiedicat să te omor în Castelul Înnegurat. De data asta te-am prins!

A mai făcut un pas prin ceață către mine. Mâinile lui enorme s-au îndoit, ca și cum se pregăteau să-mi strivească țeasta.

– Și ca să știi cât de mare este prostia ta, hybrisul tău, hai să-ți explic ceva. Dacă n-ai fi încercat să-ți eviți lecțiile, ai fi știut poate că, dacă ai fi purtat o protecție de vâsc, acea ramură blestemată de aur, ai fi putut călători direct către bârlogul lui Dagda. Nu te-aș fi putut opri, așa cum am făcut-o.

Am albit, amintindu-mi de rugămintea Rhiei de a lua cu mine o rămurică de vâsc în Lumea Cealaltă. Iar eu îi respinsesem imediat sfatul.

Din nou, Rhita Gawr a zâmbit afectat. Brațe de ceață, care țâșneau din capul lui, își înfigeau ghearele în mine.

– Ce-mi mai place trufia! Una dintre cele mai înduioșătoare calități ale omenirii.

Ochii lui goi s-au îngustat.

– Cam asta-i cu lecțiile tale. Acum vei muri.

În acea clipă o formă cu aripi a țâșnit dintre nori. Un țipăt a răsunat peste întinderea mișcătoare de ceață, când Belea a coborât din înalturi direct spre mine. În spatele lui trăgea o ramură aurie delicată. Vâsc. Rhita Gawr a mugit furios și s-a repezit la mine. Cu doar o fracțiune de secundă înainte să mă înșface, ramura aurie a căzut peste umerii mei asemenea unei cape. Am simțit mâinile lui puternice încleștându-mi-se pe gât. Deodată, am devenit abur, dizolvându-mă în ceață. Ultimul lucru pe care l-am simțit a fost o pereche de gheare care m-au apucat de umeri. Iar ultimul lucru pe care l-am auzit a fost strigătul plin de mânie al lui Rhita Gawr.

– Mi-ai scăpat din nou, piticanie de vrăjitor! Data viitoare n-o să mai ai atâta noroc!

XXXIII. Lucruri minunate

Pielea, oasele și mușchii mi s-au dizolvat. În schimb, eram făcut din aer, apă și lumină. Plus încă ceva. Căci acum aparțineam ceții.

Rostogolindu-mă ca un nor de vapori, mi-am întins brațele nemărginite înaintea mea. În vreme ce ramura aurie de vâsc mă împingea, pe cărări ascunse, către casa lui Dagda, mă învârteam și mă legănam, topindu-mă în aer chiar când treceam dincolo de el. Am zburat prin tunelurile spiralate și coridoarele șerpuite de ceață. Și deși nu-i puteam vedea, simțeam că Rhia și Belea, orice formă ar fi luat, călătoreau alături de mine.

De prea multe ori pentru a mai ține socoteala, am văzut peisaje noi și creaturi în vapori. O varietate nelimitată părea să ocupe fiecare particulă de ceață. Lumi în interiorul altor lumi, niveluri peste alte niveluri, vieți înlăuntrul altor vieți! Lumea Cealaltă, în toată vastitatea și complexitatea ei, era atrăgătoare.

Cu toate astea, nu aveam timp să explorez. Viața lui Elen, ca și a Rhiei, atârnau de un fir de păr. Era posibil să-mi fi pierdut șansa de a o ajuta pe una din ele, sau poate chiar pe amândouă, din cauza imensei mele prostii. Și totuși, așa cum declarase chiar Rhia atunci când toiagul îmi dispăruse în satul Slanto: „Atât timp cât nu ne pierdem speranța, mai avem o șansă“. Iar

speranța rămăsese cu mine, deși nu părea mai reală decât norii ce se schimbau încontinuu.

Gândurile mele, învârtindu-se la fel precum ceața însăși, s-au întors către Dagda. Am simțit o săgetare puternică de spaimă la gândul că voi sta în fața celui mai mare dintre toate spiritele. Deși mă așteptam să mă judece aspru pentru multele mele greșeli, oare avea să refuze totodată să mă ajute? Poate că salvarea mamei mele ar tulbura o balanță cosmică delicată pe care numai el o înțelegea. Poate că pur și simplu nu va avea timp să mă primească. Poate că nici nu avea să fie în regatul lui atunci când aș fi ajuns acolo, ci undeva departe, în această lume cețoasă sau poate în alta, luptându-se cu forțele lui Rhita Gawr.

M-am întrebat oare cum arăta un spirit atât de puternic. Cu siguranță, la fel ca Rhita Gawr, putea lua orice formă dorea. Când apăruse în ziua în care fusesem aruncat de mare pe țărmul din Gwynedd, venise ca un cerb. Imens, puternic, cu coarne bogat ramificate. Dar ceea ce mă impresionase cel mai mult fuseseră ochii lui. Acele ochiuri de apă maronie, nemișcată, păruseră la fel de adânci și de misterioase ca însuși oceanul.

Orice formă ar fi putut lua, știam că avea să fie la fel de puternică și de impunătoare ca Dagda însuși. Un cerb în formă umană, poate. Cum îl numise Rhita Gawr? „Marele și gloriosul Dagda. Războinicul războinicilor."

Asemenea unui nor care pătrunde într-o scobitură din dealuri, mișcarea mea de înaintare a încetinit treptat, până când în cele din urmă s-a oprit. Apoi, imperceptibil la început, ceața din jurul meu a început să se risipească. Încet, foarte încet, s-a subțiat și s-a sfâșiat, destrămându-se ca un văl delicat. Puțin câte puțin, am putut desluși conturul unei forme înalte și semețe în spatele vălului. Întunecată și tulburătoare, plutea în aer dinaintea mea.

Deodată, ceața rămasă s-a topit. Forma asemănătoare cu un turn, mi-am dat eu seama, era de fapt un copac imens, acoperit de rouă. Se ridica la fel de înalt și de puternic precum Arbassa, cu o singură diferență notabilă.

Copacul acesta era întors cu susul în jos. Rădăcinile sale masive se întindeau în sus, dispărând în șuvițele încurcate de ceață. Se încolăceau maiestuos în jurul norilor, ca și cum ar fi îmbrățișat întreaga lume de deasupra. De aceste rădăcini avântate în zbor atârnau nenumărate rămurele

de vâsc auriu, care se legănau grațios. Jos, la baza trunchiului, ramuri groase se întindeau peste o câmpie lată de ceață aburindă. Și întregul copac, acoperit cu mii și mii de picături de rouă, scânteia ca suprafața unui râu sprințar.

Atât de fascinat eram de imaginea copacului, încât mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că și eu mă aflam pe câmpia cețoasă. Îmi recăpătasem trupul! Rhia stătea prăbușită în brațele mele, în vreme ce Belea îmi gângurea ușor la ureche. O ramură de vâsc, asemănătoare cu cele care atârnau deasupra mea, atârna pe umerii mei. Sabia mi se legăna într-o parte, în vreme ce toiagul îmi era înfipt sub centură.

M-am uitat în ochii încercuiți cu galben ai lui Belea.

– Îți mulțumesc, prietene. M-ai salvat din nou.

Șoimul a scos un fluierat înalt, aproape stânjenit, și și-a fluturat aripile cenușii.

– Bine ai venit la Copacul Sufletului!

M-am răsucit în direcția vocii slabe, șovăielnice. Venea de la un bătrân firav, al cărui braț drept îi atârna neputincios pe lângă trup. Deși stătea așezat pe podeaua de ceață, rezemat de ramuri, era atât de mic și de slab, încât nici nu-l observasem până atunci. Părul lui argintiu sclipea la fel ca scoarța acoperită de rouă din jurul lui.

– Mulțumesc. Foarte mult. Am vorbit cu asprime, căci nu voiam să fiu păcălit din nou. Totuși, cum timpul e atât de scurt, m-am văzut silit să fiu direct. Îl caut pe Dagda, am spus.

Ghearele lui Belea m-au ciupit de umăr. A cârâit la mine cu reproș.

Bătrânul a zâmbit cu blândețe, și riduri ușoare i-au încrețit fața. Și-a așezat în poală brațul neputincios și m-a studiat cu atenție.

Deodată, i-am văzut ochii. Niște ochiuri de apă adânci, maronii, pline de compasiune, înțelepciune și tristețe. Îi mai văzusem o dată. La marele cerb.

– Dagda! Mi-am mușcat buza și m-am uitat la omulețul fragil. Îmi pare rău că nu te-am recunoscut.

Zâmbetul bătrânului s-a stins.

– M-ai recunoscut, în timp. La fel cum e posibil, în timp, să ajungi să cunoști adevărata sursă a puterii mele. Sau o cunoști deja?

Am șovăit, neștiind ce să răspund.

– Mă tem că nu știu nimic despre adevărata sursă a puterii tale. Dar cred că o folosești pentru a ajuta ființele vii să-și aleagă propriul drum, oricare ar fi el. De aceea m-ai ajutat în ziua în care marea m-a aruncat pe țărm.

– Foarte bine, Merlin, foarte bine!

Ochii lui cafenii au scânteiat de mulțumire, dar și de o oarecare iritare.

– Chiar dacă ai încercat să eviți unul dintre Cânturi, a adăugat el.

M-am foit, stânjenit.

El m-a cercetat cu privirea, ca și cum ar fi putut vedea în adâncul inimii mele.

– Tu porți o mare povară, pe lângă prietena din brațele tale. Uite, așaz-o aici, lângă mine.

– Poți… poți s-o ajuți?

– Vom vedea.

Fruntea lui, deja acoperită cu o rețea de riduri, s-a încrețit și mai tare.

– Spune-mi despre Cânturi, Merlin. Unde se află sufletul fiecăruia?

– Și mama mea? Chiar dacă timpul nu s-a scurs de tot, nici mult nu mai are de trăit.

– Și ea trebuie să aștepte.

Cum stăteam pe podeaua de aburi, m-am aplecat și am așezat cu grijă trupul surorii mele lângă Dagda. Spirale de ceață au alunecat peste umerii și pieptul ei, acoperind-o ca o pătură subțire. El a privit-o cu o expresie de tristețe profundă, apoi și-a întors ochii spre mine.

– Mai întâi, arată-mi toiagul tău!

Belea a cloncănit de admirație când am scos toiagul de la centură. Am întins capătul noduros către Dagda, învârtind încet bățul. Toate semnele, colorate într-un albastru intens precum cerul în amurg, sclipeau înaintea noastră. Fluturele, simbolul transformării. Perechea de șoimi, uniți în zbor. Piatra crăpată, amintindu-mi de prostia de a încerca să închid în colivie zburătorul de lumină. Sabia, al cărei nume îl cunoșteam foarte bine. Steaua înscrisă într-un cerc, ce evoca râsul luminos al lui Gwri-cea-cu-Păr-Auriu. Coada de dragon, care cumva îi aducea aminte limbii mele de gustul pielii murdare a ghetei. Și, cel din urmă, ochiul, atât de diferit de al lui Balor, și

totuși, în felul lui, la fel de înspăimântător.

Dagda a încuviințat din cap.

– Văd că acum porți o sabie, a remarcat el.

Am mângâiat mânerul de argint.

– Păzește-o cu grijă, căci destinul acelei săbii este să te slujească până când va veni vremea să o înfigi într-o teacă de piatră. Apoi va ajunge la un băiat, nu mai mare decât ești tu acum. Un băiat născut pentru a fi rege, a cărui domnie va înflori în inimă mult timp după ce se va fi spulberat pe pământ.

– Am s-o păzesc cu grijă.

– Spune-mi acum, fiule, ce melodii ai auzit în cele Șapte Cânturi? Începe cu primul, Schimbarea.

Mi-am dres glasul.

– Am învățat de la un fluture – și de la un copăcean, o trădătoare care și-a ispășit greșeala – că noi toți, toate lucrurile vii, avem capacitatea de a ne schimba.

Bătrânul m-a studiat atent.

– Nu e întâmplător că acesta a fost primul tău Cânt, Merlin. Cred c-ai auzit acordurile lui o vreme.

– Da, am spus și m-am uitat o clipă la ramurile înrourate. Înțeleg acum de ce cuvintele grecești pentru „fluture“ și „suflet“ sunt aceleași.

– Bun. Acum spune-mi despre Legătură.

Am aruncat o privire la fața Rhiei, palidă și nemișcată.

– Cele mai puternice legături sunt cele ale inimii. Am aflat asta privind o pereche de șoimi care se avântau împreună spre cer.

Belea a țopăit mândru pe umărul meu, ciugulindu-și penele.

– Și de la un șarlatan, poate?

Am oftat.

– Și de la el.

O șuviță de ceață a trecut peste mâna stângă a lui Dagda. Cu o răsucire abilă a degetelor, a legat ceața într-un nod complicat. Apoi, dând din cap gânditor, a lăsat-o să plutească mai departe.

Privirea i s-a întors la mine.

– Apoi ai găsit drumul spre ținutul de sub pământ al vechii mele prietene,

Urnalda. E mai înțeleaptă decât pare, pot să te asigur de asta! Fără îndoială, s-a bucurat că a avut șansa de a-ți fi dascăl.

Am clătinat din cap.

– Nu prea mult, aș zice. Am fost un învățăcel destul de greu de cap. Până la urmă, însă, cu ajutorul unui zburător de lumină, am găsit sufletul acelui cântec.

– Care este...?

Am arătat spre imaginea pietrei crăpate.

– Cel mai bun mod de a proteja ceva este să îi redai libertatea.

Dagda s-a rezemat pe spate, uitându-se în sus, la rădăcinile groase al Copacului Sufletului. A ridicat din sprânceană, și un fuior de ceață a urcat în spirală pe trunchi.

– Următoarea lecție, a urmat el, cred c-a venit ca o surpriză pentru tine.

– Numirea. A fost nevoie de ceva vreme – și de un cuțit de pâine rupt – ca să învăț că un nume adevărat deține o putere adevărată. Am tăcut puțin, gândindu-mă, apoi am întrebat: Merlin e numele meu adevărat?

Bătrânul și-a scuturat pletele argintii.

– Atunci îmi știi, cumva, numele adevărat?

– Îl știu.

– Ai vrea să mi-l spui?

Dagda a cumpănit o vreme cererea mea.

– Nu. Nu încă. Dar iată ce voi face. Dacă va fi să ne întâlnim din nou, într-un moment mai fericit, după ce l-ai biruit pe cel mai puternic dușman dintre toți, atunci îți voi spune numele tău adevărat.

M-am albit la față.

– Cel mai puternic dușman dintre toți? Cu siguranță vorbești despre Rhita Gawr.

– Poate. A arătat către steaua închisă în cerc. Acum Săritura.

– Asta e o abilitate uimitoare. Marea Elusa a folosit-o pentru a ne trimite tocmai în ținutul copăcenilor. Și Gwri-cea-cu-Păr-Auriu a folosit-o – pentru a-i da Rhiei o viziune a Fântânii către Lumea Cealaltă. Mi-am coborât vocea. Și Rhita Gawr a folosit-o pentru a-i trimite mamei mele umbra morții.

Sprâncenele argintii s-au ridicat.

– Mamei tale?

Mi-am târșâit ghetele, stânjenit, pe pământul cețos.

– De fapt, nu. Mie. Dar a doborât-o pe mama mea, în schimb.

– Așadar, care este sufletul Săriturii?

Atenția mi s-a îndreptat iar către ceața mișcătoare care ne înconjura. Grațioasă, șerpuia în jurul lui Dagda și al meu, atingându-ne la fel cum atingea copacul așezat cu susul în jos, îmbrățișându-i rădăcinile uriașe care, la rândul lor, îmbrățișau lumea de deasupra.

– Totul, am declarat eu, este legat de tot.

– Bine, fiule, bine. Acum, ce-i cu Eliminarea?

– Pe asta am învățat-o de la un dragon adormit. Și de la… un bufon. Am zâmbit ușor. Ei mi-au arătat că fiecare lucru viu este prețios în felul lui.

Dagda s-a aplecat spre mine.

– Chiar și un dragon?

– Chiar și un dragon.

El și-a mângâiat bărbia gânditor.

– Cred că vei întâlni din nou acel dragon. Când se va trezi.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Dar înainte să pot întreba ceva, el a vorbit iar:

– Vederea. Spune-mi acum despre Vedere.

Limba mi s-a învârtit în gură înainte să-mi găsesc cuvintele. În cele din urmă, cu vocea aproape ca o șoaptă, am zis:

– Inima poate vedea lucruri de nepătruns vederii.

– Hm! Ce altceva?

M-am gândit o clipă.

– Păi, acum că știu câte ceva despre ce înseamnă să vezi cu inima, poate o să reușesc să privesc mai bine în mine însumi.

Ochii căprui adânci ai lui Dagda m-au fixat.

– Și, când te uiți în acel loc, fiule, ce vezi?

Mi-am dres glasul, am dat să vorbesc, apoi m-am oprit. Mi-am căutat cuvintele potrivite și, după un moment de tăcere, am început din nou:

– E… ei bine, e ca o coborâre în Fântâna către Lumea Cealaltă. Cu cât pătrund mai adânc, cu atât descopăr mai multe. Mi-am întors privirea și am adăugat în șoaptă: Și ceea ce descopăr poate fi cu adevărat înspăimântător.

Bătrânul m-a privit cu compasiune.

– Și ce altceva mai vezi?

Am scos un oftat.

– Cât de puține lucruri știu, de fapt.

Dagda s-a întins spre mine și mi-a luat mâna într-a lui.

– Atunci, Merlin, ai învățat ceva neprețuit. M-a tras mai aproape. Fuioare de aburi se răsuceau în jurul nostru, pe podeaua de ceață. Cu adevărat neprețuit! Până acum ai căutat sufletele Cânturilor. Dar să-ți dai seama cât de puțin știi de fapt – să fii umil –, acesta, fiule, este însuși sufletul vrăjitoriei.

Nedumerit, mi-am înclinat capul într-o parte.

– Cu timpul, cred eu, vei înțelege pe deplin, a continuat el. Căci umilința nu e altceva decât o formă de respect adevărat față de lucrurile și întâmplările surprinzătoare, minunate din lume.

Am încuviințat încet din cap.

– Asta e ceva ce ar spune și Rhia. M-am uitat din nou la trupul ei fără viață și am întrebat neliniștit: Mai poți să o salvezi?

Dagda n-a răspuns.

– Poți?

Un moment îndelungat, m-a privit în tăcere, apoi a răspuns:

– Nu știu, fiule.

Am simțit cum mi se strânge gâtlejul, ca și cum Balor încă mă mai ținea în încleștarea mâinilor lui.

– Am fost atât de prost! Am făcut atâta rău!

Dagda a îndreptat un deget către o panglică rotitoare de ceață, care s-a îndreptat imediat. În același timp, s-a uitat la un alt fuior drept, care s-a schimbat brusc într-o minge mică și compactă. Apoi, întorcându-se spre mine, a zâmbit trist.

– Așadar, ai venit să vezi atât întunericul, cât și lumina din tine. Dragonul și, deopotrivă, steaua. Șarpele, dar și porumbița.

Am înghițit cu greu și am răspuns:

– Când m-ai întâmpinat la început, ai zis că aș putea ajunge să cunosc adevărata sursă a puterii tale. Ei bine, nu sunt sigur, dar cred că puterea ta e mai tăcută, mai subtilă decât altele. Ea e călăuzită de mintea și de mâna ta,

dar îți izvorăște din inimă. De fapt, puterea ta e legată de cel de-al șaptele Cânt. Să nu vezi cu ochii, ci cu inima.

Sprâncenele i s-au ridicat imperceptibil.

– A fost o vreme, am continuat, cu vocea doar o șoaptă, când aș fi dat orice să văd din nou cu propriii ochi. Încă mai vreau să văd în acel fel. Foarte mult. Dar acum știu că mai sunt și alte feluri de a vedea.

Dagda mi-a strâns mâna ușor.

– Tu vezi bine, Merlin. Mi-a dat drumul la mână, apoi m-a cercetat cu privirea îndelung. Și îți voi spune ceva, a adăugat. Cu toată durerea pe care ai cunoscut-o și pe care urmează să o mai cunoști, te așteaptă lucruri minunate, tinere. Lucruri cu adevărat minunate.

XXXIV. Elixirul

Ochii adânci ai lui Dagda s-au întors către trunchiul copacului, pe care sclipeau diamante de rouă. Și-a plimbat privirea în lungul lui, mai sus, tot mai sus, către rădăcinile noduroase care se topeau în ceața din înalturi. Ochii i-au zăbovit acolo pentru un moment, ca și cum ar fi putut vedea prin ceață în ținuturile de dincolo de ele. În cele din urmă a vorbit:

– Și acum, prietena ta, legată de tine prin iubire, ca și prin sânge. Și-a întins mâna sănătoasă spre Rhia, care zăcea pe stratul de vapori.

Părea atât de înțepenită, atât de tăcută, cu culoarea scursă din obraji, ca și din veșmântul de frunze. Stomacul îmi fierbea de neliniște, căci bănuiam că trupul i se răcise prea mult pentru ca până și cel mai mare dintre spirite să o poată reînvia. Nu-mi spusese Gwri că Dagda, cu toată puterea lui, nu avea cum să readucă la viață pe cineva care murise?

Cu blândețe, i-a ridicat mâna moale, închizând ochii în timp ce făcea asta. Apoi, fără să-i deschidă, mi-a dat o poruncă:

– Poți s-o eliberezi, Merlin!

Am șovăit, temându-mă deodată că asta avea să însemne cu siguranță moartea ei. Odată ce spiritul ei mă părăsea, odată ce zbura, nu mai puteam spera să o văd din nou trăind. Oricât de mult tânjeam să o aud iarăși râzând,

și mai mult mă temeam că, dacă o lăsam să plece, aveam să o pierd pentru totdeauna.

– Merlin! a repetat Dagda. E timpul!

În cele din urmă am eliberat-o. În adâncul sufletului, i-am simțit spiritul mișcându-se ușor. Apoi a început să curgă din mine, la început ca un firișor de apă, adunând treptat putere, până când, în cele din urmă, a ajuns ca un râu ce năvălește printr-un stăvilar. Ochii mei lipsiți de vedere s-au umplut de lacrimi, deoarece știam că, indiferent dacă Rhia supraviețuia sau nu sub o formă muritoare, ea și cu mine nu aveam să mai fim niciodată atât de strâns uniți.

Încet, foarte încet, am expirat. Șuvițe de ceață s-au împletit în aer între noi, creând o punte sclipitoare între pieptul meu și al ei. Puntea a zăbovit acolo, strălucind abia o clipă, înainte să dispară cu totul.

Atunci am observat rana de la tâmpla ei. Începuse să se închidă, vindecându-se pe dinăuntru. Crăpătura din piele s-a netezit treptat și s-a cicatrizat, petele de sânge, acum mai degrabă maronii decât roșii, au dispărut din buclele ei, de pe gât și din veșmântul de vițe împletite. Culoarea a început să îi umple obrajii. Straiul ei a devenit din nou moale, când vitalitatea verde a revenit în fiecare frunză și tulpină.

Degetul arătător al Rhiei a tremurat. Gâtul i s-a îndreptat. Apoi, în sfârșit, ochii ei albaștri-cenușii s-au deschis, odată cu cei ai lui Dagda. Ea a privit în sus la rădăcinile înfășurate în vâsc și a inspirat tremurat. Și-a întors fața spre Dagda, a zâmbit și a vorbit:

– Tu trăiești cu un copac, întocmai ca mine!

Și apoi a răsunat râsul ei de clopoțel. M-am alăturat ei, în vreme ce Dagda a izbucnit într-un râs plin și răsunător. Pe când el se scutura de veselie, și marele copac a început să se legene pe câmpia încețoșată. Picături de rouă au căzut de deasupra, rotindu-se și sclipind în aer. Chiar și Belea, cățărat pe umărul meu, a scos un fluierat voios. Am avut impresia că universul însuși participa la râsul nostru.

Cu ochii luminoși, Rhia s-a ridicat în capul oaselor și și-a întors capul către mine.

– Merlin, ai reușit! M-ai salvat!

– Nu, Dagda te-a salvat.

– Nu fără ajutorul tău, tinere. Bătrânul și-a dat deoparte de pe frunte câteva fire argintii de păr. Păstrându-i cu atâta dragoste spiritul, dar și trupul, ai împiedicat-o să moară cu adevărat, suficient de mult timp cât să o pot aduce din nou la viață.

Privirea i s-a îndreptat către Rhia.

– Și tu ai ajutat.

– Da?

Bătrânul a încuviințat încet din cap.

– Spiritul tău e unul strălucitor, Rhiannon. Excepțional de strălucitor. Tu posezi o forță de viață care este la fel de puternică precum cea pe care am închis-o într-una din Comorile din Fincayra, Sfera de Foc.

Obrajii Rhiei s-au îmbujorat.

Mi-am amintit de sfera portocalie scânteietoare pe care o salvasem din ruinele Castelului Înnegurat.

– Are legătură cu vindecarea, nu-i așa? am întrebat.

– Cu vindecarea, da. Dar a sufletului, nu a trupului, căci Sfera de Foc, aflată în mâinile cuiva înțelept, poate reaprinde speranța și bucuria, chiar și dorința de viață. Dagda s-a întors către mine. Tu, Merlin, știi mai bine ca oricine cât de luminos strălucește spiritul surorii tale.

Mi-am dat seama că încă mai simțeam, în adâncul meu, o urmă a spiritului Rhiei. Puțin din sora mea rămăsese în mine. Și întotdeauna avea să rămână, știam bine.

– Da, a declarat bătrânul firav, cu părul argintiu. Pregătirea ta ca vrăjitor abia a început. Și totuși, acceptarea înțelepciunii surorii tale, ca și a spiritului ei, a fost o parte a învățăturii tale. O parte importantă.

– Al optulea Cânt al meu, ai putea spune.

– Da.

M-am uitat la Rhia.

– Aylah a încercat să-mi spună, dar eu n-am înțeles. Acum, cred că am o bănuială.

Ea și-a atins amuleta.

– Sau ai putea spune… un instinct.

Belea a scos un cloncănit care semăna cu un hohot de râs.

Mi-am trecut mâna prin ceața care se ridica de sub noi și am cercetat chipul lui Dagda.

– Un instinct îmi spune că Fincayra este căminul meu adevărat. Și totuși… Un alt instinct îmi spune că nu e. Care este cel corect?

Bătrânul a zâmbit trist.

– Ah, începi să înveți! La fel cum adevărata dragoste adeseori împletește bucuria cu suferința, adevăratul instinct adeseori amestecă sentimente opuse. În acest caz, însă, te pot ajuta. Oamenii nu sunt sortiți să trăiască prea mult timp pe Fincayra. Deși ai ajuns să te simți ca acasă aici, trebuie să te întorci într-o bună zi pe Pământ. Poți să mai rămâi o vreme pe insulă, căci încă mai ai treabă de făcut, dar în cele din urmă va trebui să pleci.

Mi-am mușcat buza.

– Nu poți, pur și simplu, să mă lași să rămân?

Cu compasiune în privire, Dagda a clătinat din cap.

– Aș putea, dar nu vreau. Lumile trebuie să rămână despărțite, căci fiecare are propria ei țesătură, propriul spirit, care trebuie onorat. Dagda a oftat solemn. De aceea sunt silit să mă lupt cu Rhita Gawr pe atâtea fronturi. El ar vrea să destrame țesăturile Lumii Celeilalte, a Pământului și a Fincayrei – doar pentru a le împleti din nou în propriul lui model strâmb. Nu vrea decât să domnească peste toate, să le facă să fie regatul lui.

– De aceea și-au pierdut fincayranii aripile? a întrebat Rhia, uitându-se la norii rotitori. Au uitat cum să-și onoreze țesătura?

– Instinctele tale sunt cu adevărat puternice, Rhiannon. Ești pe drumul cel bun, dar restul trebuie să-l descoperi singură.

– Dagda, pot să te întreb ceva? am spus, apoi am șovăit, căutând cuvintele potrivite. Există o profeție. Ea spune că doar un copil cu sânge omenesc îl poate înfrânge pe Rhita Gawr și pe slujitorii lui. E adevărată? Și, dacă-i așa, copilul acela este unul din noi doi?

Bătrânul și-a trecut mâna peste o rămurică de vâsc ce atârna lângă el.

– Deși nu pot să-ți spun tot ce dorești să știi, am să-ți zic doar atât: Profeția are o mare însemnătate. Însă chiar dacă sora ta a fost cea care l-a înfrânt pe Balor, singura persoană care îl poate opri pe Rhita Gawr în

Fincayra ești tu.

Am încercat să înghit nodul care mi se pusese în gât, dar n-am reușit. Deodată, mi-am adus aminte de umbra morții care aluneca în jos pe gâtlejul lui Elen. Când am vorbit, am făcut-o în șoaptă.

– Dacă trebuie să mor luptând cu Rhita Gawr, am nevoie să știu un lucru. Există vreo cale – orice cale – prin care mama noastră poate să mai trăiască?

Rhia și-a mutat neliniștită privirea de la mine la Dagda. Belea a țopăit pe umărul meu, fluturându-și aripile.

Bătrânul a inspirat adânc.

– Încă mai aveți timp, deși nu prea mult. Doar câteva ore au mai rămas până ce se încheie cel de-al patrulea pătrar al lunii. Și când se va sfârși, același lucru se va întâmpla și cu mama voastră.

– Elixirul, l-am implorat eu. Poți să ni-l dai?

Dagda a întins mâna în jos către o ramură groasă. Cu grijă, a atins cu buricul degetului una dintre picăturile de rouă. Ea s-a desprins și i-a acoperit vârful degetului cu o cupă subțire, scânteietoare. Folosindu-se de celelalte degete, Dagda a scos cupa. A rămas așezată în palma lui, ca o sticluță minusculă, cristalină.

El a tresărit ușor. În aceeași clipă, sticluța s-a umplut cu o singură picătură de lichid roșu. Sângele lui Dagda. Când sticluța a fost plină, gura ei s-a astupat.

– Așa. Dagda vorbea greoi, ca și când ceea ce făcuse îl sleise de puteri. Tremurând ușor, mi-a întins sticluța. Ia-o!

În vreme ce îmi deschideam săculețul de piele și băgam Elixirul înăuntru, am simțit ghearele lui Belea înfigându-mi-se în umăr. Șoimul și-a frecat penele moi de obrazul meu.

Dagda a știut ce voiam să-l întreb înainte să deschid gura.

– Nu, Merlin, el nu poate veni cu tine. Prietenul tău Belea și-a sacrificat viața muritoare în Castelul Înnegurat, ca să o salveze pe a ta. Locul lui acum este aici.

Șoimul a scos un fluierat slab. Pe când ceața se umfla în jurul nostru, ochii lui încercuiți cu galben i-au întâlnit pe ai mei. Ne-am privit pentru ultima oară.

– O să-mi fie dor de tine, Belea.

Pasărea și-a frecat din nou penele de gâtul meu, apoi s-a îndepărtat încet.

Și pe chipul lui Dagda se citea durerea.

– Poate că ceea ce-o să-ți spun acum n-o să-ți ușureze suferința, Merlin, dar eu cred că, într-o bună zi, într-un alt ținut, vei simți ghearele unei alte păsări strângându-se pe umărul tău.

– Nu vreau o altă pasăre!

– Înțeleg. Bătrânul și-a întins mâna sănătoasă spre mine și m-a mângâiat pe obraz. Mă tem c-a sosit momentul s-o luăm pe drumuri diferite. Deși nimeni nu știe toate cotiturile pe care le-ar putea face acele drumuri.

– Nici măcar tu?

– Nici măcar eu. Dagda a ridicat mantia de vâsc de pe umărul meu. Plecați acum, copii, și fiți curajoși!

Cel din urmă țipăt al lui Belea a răsunat în urechea mea, pe când ceața rotitoare m-a acoperit ca un val, înghițind totul.

XXXV. Toiagul unui vrăjitor

Fulgerarea de lumină s-a stins în întuneric. Singura strălucire venea de la stelele de deasupra. M-am trezit tot în genunchi, cu Rhia așezată tot alături de mine. În schimb, stânci zimțate și pereți de piatră abrupți luaseră acum locul ceței aburinde; un cerc de pietre lustruite înlocuia Copacul Sufletului. Nu departe de noi, leșul unui războinic enorm zăcea nemișcat și tăcut.

Am luat-o de mână pe Rhia.

– Suntem din nou la Fântână.

– Foarte adevărat, foarte adevărat, foarte adevărat! Silueta adusă de spate a lui Bumbelwy s-a apropiat de noi, în întuneric. Nu credeam c-o să te întorci. Și văd c-ai adus înapoi trupul…

– Rhiei, l-a întrerupt ea. Teafără și vie.

Pasul lui Bumbelwy a încremenit. Chiar și în lumina slabă, i-am văzut ochii făcându-se mari. Apoi, pentru scurt timp, gura și multiplele lui bărbii

s-au ridicat ușor. Asta a durat doar o fracțiune de secundă. Dar eram sigur că, de fapt, chiar zâmbise.

Mi-am întors privirea spre cer, căutând vreun semn al lunii. Dar nu am găsit nimic. Absolut nimic. Mi-am mușcat buza. Ah, dacă n-aș fi irosit acele clipe prețioase cu Rhita Gawr!

Rhia a arătat deodată către o sclipire slabă de lumină care tocmai apăruse din spatele unui nor.

– Of, Merlin! Asta-i tot ce-a mai rămas din lună. O să dispară înainte de ivirea zorilor!

Am sărit în picioare.

– La fel și mama noastră, dacă nu putem ajunge la ea înainte.

– Dar cum? Rhia s-a ridicat în picioare uitându-se la cer, spre sud. Arbassa e atât de departe!

Ca și cum ne-ar fi răspuns, întreaga creastă s-a cutremurat brusc. Apoi a venit un alt tremur, și încă unul. Pietrele s-au rostogolit în jos peste pereții de stâncă, de-o parte și de alta. Mi-am scos toiagul de la centură și m-am rezemat în el ca să-mi păstrez echilibrul. Apoi cea de-a doua vedere a mea a deslușit o nouă formă care se ridica la orizont. Ca un deal ce se înălța rapid, acoperea stelele din spatele său. Dar am știut imediat că nu era un deal.

– Shim! am strigat. Suntem aici!

O clipă mai târziu, silueta imensă a uriașului se profila deasupra noastră. În vreme ce picioarele lui striveau pietrele desprinse din creastă, o mână enormă a coborât spre noi. Repede, Rhia și cu mine ne-am cățărat în palma lui, urmați fără tragere de inimă de Bumbelwy.

Pe sub nasul lui bulbos, Shim a zâmbit în colțul gurii.

– Io mă bucur să vă văd.

– Să ne mănânce, a gemut Bumbelwy, răsucindu-și în mâini pelerina. A venit să ne mănânce.

– Și noi ne bucurăm să te vedem! am răspuns, ignorându-l pe bufon.

– Cum de-ai știut că aveam nevoie de tine? a întrebat Rhia. Și cum de ne-ai găsit?

Shim a ridicat mâna și și-a îndreptat spatele. Deși am încercat să rămân în picioare, m-am rostogolit în palma cărnoasă, cât pe ce să mă lovesc de

trupul ghemuit al lui Bumbelwy. Cât despre Rhia, ea s-a așezat lângă noi cu grația unei lebede care se lasă pe apă.

– Io dorm și visez… Uriașul s-a oprit și și-a țuguiat buzele enorme. Nu-mi aduc aminte ce! Oricum, visul s-a schimbat într-o pasăre. Un șoim, ca unul care stătea cândva pe umărul tău, doar că ăsta era alb-cenușiu tot, în loc de maro.

M-am înfiorat. Am simțit din nou vechea durere între omoplați și o alta, în plus.

– Apoi șoimul ăsta a țipat la mine așa de tare, că m-am trezit. Shim și-a încrețit nasul. Cu sentimentul puternic că trebuie să te găsesc. Și, cel mai ciudat, cu o imagine în minte care îmi arăta locul unde să merg.

Rhia a zâmbit.

– Visul ți-a fost trimis de Dagda.

Sprâncenele stufoase ale uriașului s-au ridicat.

– Ești un prieten loial, Shim. Acum du-ne la Arbassa!

Am aruncat o privire la rămășița de lună. Părea și mai slabă decât acum o clipă.

Un vânt înviorător a trecut peste noi, fluturându-mi tunica de parcă era o pânză de corabie, când Shim s-a întors și a început să pășească greoi peste dealurile din Ținuturile Pierdute. Din trei sau patru pași, el trecea peste pante pentru care noi avuseserăm nevoie de multe ore pentru a le urca, strivind pietrele sub picioarele lui păroase. Abia ajungea într-o vale, că era aproape pe creasta următoare. În câteva minute, am simțit fumul din aer și am știut că ajunseserăm la bârlogul dragonului adormit.

Când Shim a cotit spre sud, pentru a traversa canalul, ceața de pe mare s-a rotit în jurul nostru. Ochii lui rozalii sclipeau.

– Nu v-am zis io că sper să mai fac o traversare cu voi într-o zi? Râsul lui s-a rostogolit peste valurile care se loveau pleoscăind la picioarele lui. Sigur, precis, absolut!

Dar nimeni nu s-a veselit alături de el. Bumbelwy își ținea mâinile pe burtă, murmurând ceva despre decesul unui mare bufon. În timpul ăsta, eu și Rhia cercetam cerul nopții, încercând să urmărim luna care pălea rapid.

După sunetele și mirosurile din întuneric, ca și după mersul diferit al lui

Shim, puteam să percep o parte din schimbările în peisaj. Ieșind din canal, a pășit peste câmpia de coastă care urca în pantă și a suit repede dealurile. Curând, pașii lui s-au scurtat în momentul în care panta a devenit abruptă. Am ajuns mai sus, pe crestele înzăpezite de lângă orașul Varigal. La un moment dat mi s-a părut că aud voci grave cântând în depărtare, deși sunetul s-a stins repede.

Aerul alpin a devenit umed și cețos când am coborât într-un labirint de dealuri și mlaștini. Undeva, în apropiere, știam bine, se afla peștera de cristal a Marii Elusa. Oare marele păianjen era acolo înăuntru, încolăcit printre Comorile Fincayrei? Sau era afară, pândind spectre și goblini pentru a-și satisface apetitul nemărginit?

Trosnetele și pocnetele de crengi de sub noi au anunțat intrarea noastră în Pădurea Druma. Mirosurile intense de rășină mi-au gâdilat nările. Umbre imense, unele aproape la fel de înalte ca uriașul care ne purta, se întindeau către cer. Nu puteam să nu-mi amintesc dorința fierbinte a lui Shim, pe care mi-o împărtășise cu mult timp în urmă: „să fie mare, la fel de mare precum cel mai înalt copac".

Cu siguranță, dorința îi fusese îndeplinită. Așezat în palma imensă, mi-am ațintit privirea asupra lunii care se stingea, lucind mult deasupra noastră. Și am început să fiu tot mai convins că dorința mea cea mai fierbinte nu avea să se împlinească. Dar chiar când începusem să mă întreb dacă mai puteam vedea într-adevăr luna, sau doar îmi închipuiam lucirea ei pală, o nouă umbră a apărut înaintea noastră. Mai înaltă și mai adâncă decât celelalte, se înălța cu toată măreția pe care o avea Copacul Sufletului, al lui Dagda. Aici, în sfârșit, era Arbassa. Între ramurile sale imense, strălucind ca o stea, se sprijinea căsuța în care se afla Elen-cea-cu-Ochii-de-Safir.

Shim s-a aplecat mult, punându-și mâna pe rădăcinile groase ale stejarului. Mi-am luat toiagul și am sărit jos, urmat îndeaproape de Rhia și de un Bumbelwy împiedicat. Am strigat un „Mulțumesc!" și m-am întors către Arbassa, sperând că de data aceasta copacul nu va mai refuza să-mi îngăduie să intru.

În aceeași clipă, trunchiul enorm a scos un sunet grav, scrâșnit. Scoarța s-a încrețit, a crăpat și s-a deschis. M-am năpustit prin deschizătură. Sărind

treptele câte două de-odată, am țâșnit pe scări în sus, fără să arunc nici măcar o privire la runele săpate în pereți. Când am năvălit prin perdeaua de frunze aflată în capul scărilor, Ixtma, veverița cu ochii mari, a scos un țipăt. S-a răsucit și a scăpat un castron cu apă pe podea. Apoi, văzând-o pe Rhia intrând chiar în spatele meu, a fugit la ea, clănțănind zgomotos.

Elen, cu ochii închiși, zăcea pe podea exact acolo unde o lăsaserăm. Aceeași pernă cu aromă de pin îi sprijinea capul, în vreme ce aceeași pătură sclipitoare îi acoperea pieptul. Și totuși, când am pus jos toiagul și am îngenuncheat lângă ea, mi-am dat seama că se schimbase mult. Obrajii ei odinioară catifelați erau acum mai albi ca oasele uscate; pe fruntea ei se vedeau ridurile unei lungi suferințe. Părea mult mai slabă, la fel de subțire ca așchia de lună care se stingea. Mi-am lăsat capul pe pieptul ei, sperând să-i aud bătăile inimii, dar nu am auzit nimic. I-am atins buzele crăpate, sperând să simt cea mai ușoară răsuflare, dar nu am simțit nimic.

Rhia s-a ghemuit lângă mine, cu fața aproape la fel de palidă precum cea a mamei noastre. A privit, nemișcată, cum am băgat mâna în săculeț și am scos sticluța care conținea Elixirul. Lumina din vatră a căzut pe ea, scoțând în evidență roșul strălucitor, culoarea sângelui lui Dagda însuși. Întreaga încăpere s-a umplut cu tonuri roșietice.

Abia putând să mai respir eu însumi, am picurat Elixirul în gura mamei mele. „Te rog, Dagda, te implor! Fă în așa fel încât să nu fie prea târziu! N-o lăsa să moară!“

Nici n-am băgat de seamă când Ixtma a scâncit, înfășurându-și coada stufoasă în jurul piciorului Rhiei. Sau când Bumbelwy a intrat în cameră, clătinând din cap mohorât. Sau când primele raze ale zorilor au atins frunzele care acopereau ferestrele dinspre est. Dar am perceput cu fiecare celulă a ființei mele clipa în care mama mea a deschis ochii.

Văzându-ne pe Rhia și pe mine, a scos un strigăt de surprindere. Obrajii i s-au aprins în tonuri trandafirii. A inspirat nesigură și a ridicat fără vlagă o mână către fiecare dintre noi. I-am luat mâinile între degetele noastre, strângând carnea vie. Ochii îmi erau plini de lacrimi, în vreme ce Rhia plângea tăcută.

– Copiii mei.

Rhia a zâmbit printre lacrimi.

– Suntem aici… mamă.

Fruntea lui Elen s-a încruntat ușor.

– Iartă-mă, copilă, că nu ți-am spus înainte să pleci. M-am gândit că, dacă mor, durerea ta avea să fie prea mare.

– Nu trebuia să-mi spui, a răspuns Rhia, atingându-și amuleta de stejar, fag și porumbar de pe pieptul ei. Știam.

I-am tras un cot și am rânjit.

– Tot ce știe fata asta despre instincte de la mine a învățat!

Am râs cu toții, mamă, și fiică și fiu, ca și cum toți acei ani în care fuseserăm despărțiți nici nu existaseră. Căci chiar dacă într-o bună zi era posibil să fim siliți să ne despărțim din nou, în acea clipă un singur adevăr de neschimbat ne umplea inimile. În acest început de zi, în ramurile acestui mare copac, stăteam împreună. Reuniți în cele din urmă.

Numai după multe alte râsete și multe alte povești ne-am oprit ca să mâncăm un mic dejun copios pregătit de Ixtma, cu nuci înmuiate în miere și ceai de rozmarin cu multă mentă. Și numai după ce m-am servit de cinci ori, am văzut obiectul care lucea, așezat lângă vatră. Harpa Înflorită, cu corzile sale magice sclipind, stătea rezemată de peretele de lemn viu. Deodată, mi s-a tăiat răsuflarea. În spatele Harpei erau adunate alte câteva obiecte. Privindu-le lung, cu uimire, mi-am lins mierea de pe degete, m-am ridicat de pe podea și m-am apropiat.

Nu-mi venea să cred, și totuși știam că era adevărat. Toate Comorile Fincayrei erau aici! Chiar aici, în căsuța Rhiei!

Iată, sclipind întunecat, Aducătorul de Vise, grațiosul corn despre care Cairpré îmi spusese cândva că putea trezi la viață orice vis. Lângă el se afla sabia cu două muchii Tăiș-adânc. Când am întins mâna să-i ating mânerul, lama puternică ce-mi atârna la brâu a răsunat ușor, amintindu-mi că și sabia mea fusese făurită pentru a împlini un destin remarcabil. Lângă ramurile împletite ale peretelui stătea sprijinit legendarul plug care își ara singur câmpul. Lângă el era hârlețul care își creștea propriile semințe, fierăstrăul care tăia doar atâta lemn cât era nevoie, și restul Uneltelor Înțelepte, cu excepția, bineînțeles, a celei care se pierduse. M-am întrebat, pentru o clipă,

ce fel de unealtă era – și unde putea fi acum. Apoi atenția mi s-a îndreptat spre ultimul obiect, Sfera de Foc. Globul portocaliu strălucea ca o torță aprinsă. Sau, așa cum spusese Dagda, ca un spirit ce radia.

– Comorile! am spus cu glas tare, fără să fiu în stare să-mi iau privirea de la ele.

Rhia, care se apropiase de mine în tăcere, m-a luat de braț.

– Ixtma mi-a povestit că Marea Elusa le-a adus aici, nu cu mult timp înainte să ajungem noi. Auzind-o pe veveriță cum clănțănea furioasă, Rhia a zâmbit. Ixtma îmi amintește că Marea Elusa le-a adus doar până în poiană, lângă Arbassa. Deoarece erau prea mari ca să le poată căra ea însăși înăuntru, a rugat-o pe Ixtma și pe familia ei – mă rog, le-a poruncit – să facă restul.

Nedumerit, mi-am trecut un deget peste cutia de rezonanță din lemn de stejar a Harpei.

– Dagda trebuie să-i fi trimis un mesaj Marii Elusa, la fel cum a făcut cu Shim. Dar de ce? Comorile erau în siguranță acolo unde se aflau, în peștera ei de cristal. Acceptase să le păzească pentru totdeauna.

– Nu pentru totdeauna. Doar până când putea găsi pe cineva suficient de înțelept pentru a alege paznicii potriviți care să aibă grijă de ele. Comorile, înainte să fie ale lui Stangmar, aparținuseră tuturor fincayranilor. Marea Elusa crede că așa ar trebui să fie și acum. Și eu sunt de acord cu ea.

Mai nedumerit ca niciodată, am scuturat din cap.

– Dar cine este suficient de înțelept pentru a alege paznicii? Cu siguranță, Marea Elusa însăși ar putea să facă asta mai bine ca oricine.

Rhia m-a privit gânditoare.

– Nu e și părerea ei.

– Doar nu vrei să spui…

– Ba da, Merlin. Ea vrea s-o faci tu. Așa cum i-a spus Ixtmei, „insula Fincayra are din nou un vrăjitor".

Am înghițit cu dificultate și m-am uitat din nou la obiectele adunate lângă perete. Fiecare dintre ele, indiferent de formă, de mărime sau de textură, deținea o magie care îi putea îmbogăți pe toți locuitorii Fincayrei.

Rhia mi-a zâmbit.

– Așadar, ce-ai de gând să faci?

– Chiar nu știu.

– Trebuie să ai ceva idei.

M-am aplecat și mi-am luat toiagul de pe podea. Toiagul unui vrăjitor.

– Păi… cred că Aducătorul de Vise ar trebui să meargă la Cairpré, cel mai înțelept dintre toți barzii. Am arătat către Bumbelwy, care continua să se îndoape cu nuci și miere. Și cred că un anume bufon lipsit de umor merită onoarea de a i-l preda.

Zâmbetul ei s-a lărgit mult.

Începeam să mă simt copleșit de entuziasm, așa că am apucat mânerul plugului care își ara propriul câmp.

– Încă nu știu prea bine ce să fac cu cele mai multe dintre Uneltele Înțelepte. Dar plugul ăsta e diferit. Cunosc un bărbat pe nume Honn, care îl va folosi bine. Și îl va împărți bucuros cu ceilalți.

Apoi m-am aplecat să iau Sfera de Foc. Am ridicat-o în palmă, simțind căldura care pulsa. Fără niciun cuvânt, i-am întins-o Rhiei, al cărei veșmânt de frunze dansa în lumina portocalie.

Surprinderea i s-a citit pe chip.

– Pentru mine?

– Pentru tine.

A dat să protesteze, dar am vorbit eu primul:

– Îți amintești ce ne-a spus Dagda? Sfera de Foc poate reaprinde bucuria, veselia și chiar dorința de a trăi. Ea trebuie să fie în grija cuiva al cărui spirit strălucește la fel de luminos ca însăși Sfera.

Ochii ei sclipeau în vreme ce studia globul.

– Tu mi-ai dat ceva mai prețios decât asta.

Ne-am privit lung unul pe altul. În cele din urmă ea a arătat către Harpa Înflorită.

– Și asta?

Am zâmbit.

– Cred c-ar trebui să se ducă la doi oameni care au o grădină. O grădină ce a înflorit chiar și în mijlocul Câmpiilor Ruginii, când totul în jurul ei murea.

– T'eilean și Garlatha?

Am încuviințat din cap.

– Și de data asta, când o să duc Harpa la ei acasă, n-o să aștept decât să fiu acceptat ca prieten al lor. Am atins din nou cutia de rezonanță din lemn de stejar. Dar mai întâi, am continuat, voi purta eu însumi Harpa. Am de terminat o treabă pe Dealurile Întunecate.

Rhia și-a ridicat privirea către ramurile arcuite ale marelui Arbassa, cu fața strălucind.

– Ei bine, întâmplător, și eu am o treabă acolo.

– Zău? Am ridicat din sprânceană. Ce anume, mă rog frumos?

– De călăuză. Vezi tu, am un frate care se rătăcește ușor.

Nota autorului

Prolog

PARTEA ÎNTÂI